

Bệnh Khí Mười Năm

Contents

Bệnh Khí Mười Năm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	41
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	54
22. Chương 22	56
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	63
26. Chương 26	64
27. Chương 27	65
28. Chương 28	66
29. Chương 29	70
30. Chương 30	72
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33	79

Bệnh Khí Mười Năm

Giới thiệu

Thể loại: Huấn văn, phụ tử, ẩm áp, ngọt. . Độ dài: 33 chươngEditor: Boo Bướng BìnhDiễn viên chính: Sở Dịch Vân, Sở

1. Chương 1

Ngày đầu tiên của năm 765, quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, vua và dân trong ngoài đều có cuộc sống tốt lành, biên cương yên ổn kỷ kết vĩnh viễn không chinh chiến. Thời điểm thiên hạ thái bình làm mọi người càng trở nên buồn chán. Nay dân chúng buồn chán thì sẽ làm cái gì? các nam nhân đơn giản chính là ngồi ở trong quán trà cùng hia ba người bằng hữu hợp lại cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm, chuyện trên trời dưới đất, chuyện giang hồ, chuyện làng xóm đều mang ra để mà nói. Nghe xong lúc sau trở về nhà kể lại cho vợ mình nghe. Những người vợ ban ngày không có chuyện gì làm liền đứng ở cửa nhà bàn luận xôn xao với những người đi ngang qua. Cuộc sống mỗi ngày chỉ toàn những chuyện lật vặt như thế.

” đến đến đến!! lần trước nói đến Giang Nam công tử kia cứu một nữ tử thanh lâu sau hai người sinh ra tình cảm ái mộ. Vì thế liền chọn ra ngày tốt bái thiên địa vào động phòng.” Trong trà lâu một người thuyết thư tiên sinh (người kể chuyện) dáng người thấp bé đang ngồi chễm chệ trên một cái bàn vuốt vuốt hai hàng ria mép cười đến đắc ý, này bọn đàn ông ngồi vây quanh nghe kể đều trợn tròn mắt.

Thuyết thư uống một ngụm trà, tinh tế nhép miệng. Những người phía dưới nhin không được liền hỏi: ” ai! người nói tiểu thư kia nàng có xinh đẹp không!”

” có xinh đẹp hay không ta không biết nhưng chắc chắn là xinh đẹp hơn mụ đàn bà đánh đá của nhà người!”.

Bên dưới có một tiếng nói cất lên, làm cho mọi người cùng cười vang.

Thuyết thư làm ra vẻ nho nhã dung đưa cây quạt trên tay, hai mắt nhắm mắt lại như đang tưởng tượng ra hình ảnh của cô gái tuổi thanh xuân với mảnh đời trôi dạt đáng thương đang hiện ra trước mặt của hắn.

” nàng có xinh đẹp hay không? người nói tiên nữ có đẹp hay không? nàng a, dung nhan khiến cho các tiên nữ đều phải ghen ghét. đáng tiếc . . . hồng nhan bạc mệnh a!!”.

” vậy sau đó thế nào?”

” sau đó . . . ” tiểu lão đầu thở dài nói: ” chỉ nghe nói Giang Nam công tử kia bị ác nhân hãm hại thân trúng ki độc (độc lạ), mỗi ngày bệnh nằm một chỗ có vẻ công lực chỉ còn không đến ba phần. Cũng vừa lúc đó, phu nhân của Giang Nam công tử, cũng chính là tiểu thư xinh đẹp kia cũng đã bị động thai sinh hạ ra một tiểu hài tử cho hắn, sau liền nhắm mắt là đời.”.

” a! đã chết . . . tại sao có thể chết chứ? Không phải là sẽ gặp được một thần y đến cứu nàng sao?”.

” đi đi đi!! Các người cho ta đây là quây bán tiểu thuyết sao! ta đây chính là kể theo chuyện có thật thôi!” tiểu lão đầu tức giận huy tay áo nghĩ muốn đuổi đi mấy người quấy rối này, lại bị mọi người giữ lại, dụ hắn

kể tiếp đoạn cuối. Dưa và trái cây đều mang đến trước mặt, sợ là lão ta không vui sẽ không được nghe tiếp câu chuyện.

” đoạn cuối?! đoạn cuối không có! này Giang Nam công tử sau đó liền ẩn cư, sống hay chết cũng không ai biết!” tiểu lão đầu nói xong bước đi. Nhóm người đàn ông cảm thấy nghe vẫn chưa đủ, ồn ào, nhốn nháo lên bàn tán này nọ về Giang Nam công tử kia, sau một hồi náo loạn thì tan tành ra về.

Rốt cuộc Giang Nam công tử cùng đứa con mới ra đời của hắn rốt cuộc như thế nào, chẳng lẽ không có một người nào biết đến? tiểu lão đầu một đường đi một đường lắc đầu, nói không chừng Giang Nam công tử kia là thần tiên chuyển thế, kia phu nhân cũng là tiên hạc báo ân, đứa bé vừa sinh hạ cũng là tiểu tiên đồng. Nói không chừng người ta một nhà ba người đều ở trên trời làm thần tiên!

2. Chương 2

Thời gian thấm thoát trôi qua, đứa trẻ ngày nào vẫn còn ẵm bồng trong lòng bây giờ đã có thể chạy có thể nhảyvà còn có thể bước bình.

” bính ——” ” ba ——” ” đông ——” ” loảng xoảng ——” ” rầm ——”.

Mọi người nghĩ xem chỉ là việc học bài mà có thể tạo ra được những âm thanh ‘giao hòa như khúc nhạc’ như vậy, thì tính tình của người đang hiện diện trong phòng đó sẽ như thế nào, không thể là cho người khác không thể không nhíu mày, thở dài.

” Tô Thần, người đi nhìn xem tiểu công tử của chúng ta đang làm gì đó?” nói chuyện chính là một nam tử diện mạo cực kỳ tuấn mỹ, tóc dài đen như mun cột lên một cách đơn giản và được cố định bằng một cây trâm ngọc bích, một thân trường bào màu xanh tạo nên một loại ảo giác như ẩn như hiện. Mày kiếm mắt sáng, trong ánh mắt luôn có một loại khí độ làm cho người khác tin phục, quyển sách trên tay buông xuống, một bàn tay đặt ở trên bàn, chữ viết rõ ràng, vừa có lực lại rất đẹp.

” Dạ, công tử.” nam nhân được xưng là công tử chính là người nằm đó ở trên giường hồ điệp tấm lờng lấy Giang Nam công tử —— Sở Dịch Vân.

Tô Thần là người hầu bên cạnh Sở Dịch Vân kiêm bảo tiêu. Nghe Sở Dịch Vân phân phó, lập tức mở cửa đi ra ngoài, cũng không lâu lắm liền dẫn theo sau một thân hình nho nhỏ tiến vào phòng.

” công tử, tiểu công tử ở thư phòng va vào cái ghế, làm vỡ nghiên mực, đừng phải lão sư làm rớt ẩm trà.”

” Trạch nhi, có thể nói cho cha nghe, vì cái gì những đứa trẻ khác đọc sách cho dù không có tiến bộ nhưng cũng còn được cái im lặng, vì sao người ngày nào đọc sách cũng có thể nháo ra nhiều chuyện tình như vậy?” Sở Dịch Vân mỉm cười nhìn tiểu tử trước mắt đang ôm chặt đùi Tô Thần không dám hé mắt ra. Đứa con bước bình gây chuyện đã không phải ngày đầu tiên, Sở Dịch Vân là bên cạnh hắn từ nhỏ cho đến lớn

nên trong lòng hoàn toàn hiểu được..

” ngách . . . phụ thân.” tiểu hài tử một tiếng gọi nhỏ vô cùng đáng thương, tiếng gọi yếu ớt mang theo một tia đáng thương lại nồng đậm sự ai oán.” phụ thân ngài hẳn là nên đi xem lão sư . . .”.

Sở Dịch Vân ra lệnh bảo Tô Thần đi xem, nào biết được Trạch nhi vẫn ôm chặt lấy đùi Tô Thần không cho đi, nâng lên đôi mắt to tròn ngấn nước mắt nói: ” Thần thúc thúc, mang theo Trạch nhi cùng đi đi.”.

” Tô Thần, đem nó mang lại đây.”.

” Dạ!”.

Tô Thần một phen bắt lấy vạt áo tiểu hài tử gỡ ra khỏi người mình, không để ý tiểu hài tử giãy dụa phản kháng cùng ra sức ôm lấy mình chính là không định cùng phụ thân nhà mình tiếp xúc quá gần

Chính là, Tô Thần đại nam nhân này hai bước liền đi tới trước mặt Sở Dịch Vân, tiểu hài tử vẫn bám chặt tay của hắn không buông, tuy rằng không đành lòng thấy Trạch nhi bị đánh bị mắng, nhưng phải nhẫn tâm đem tiểu công tử bướng bỉnh này nhét vào lòng ngực công tử....

” đi ra ngoài đi, ta muốn cùng Trạch nhi nói chuyện.” công tử mỉm cười nhìn Tô Thần, tội nghiệp Trạch nhi ngay cả đầu cũng không dám quay lại nhìn phụ thân của mình vì cảm giác được chắc là phụ thân đang rất tức giận...

” Dạ, công tử.”.

Đợi Tô Thần ra thư phòng, Trạch nhi đang trong trạng thái thân hình cứng ngắc ngồi trong lòng ngực phụ thân, kỳ thật được phụ thân ôm ấp thật sự rất thoải mái, ngoại trừ việc phải nằm úp sấp . . . Trạch nhi thật cẩn thận nghĩ..

Sở Dịch Vân nhìn đứa nhỏ trong lòng ngực, tâm lý vẫn là thực mềm mại. Đây là đứa nhỏ mà Duệ Tiệp vì hắn sinh ra, là bảo bối của bọn họ. Đứa con từ nhỏ sẽ không có mẫu thân bên cạnh, chính là cũng không có khóc nháo đòi có nương (mẹ), ngược lại luôn kề cận hắn không rời nửa bước, nếu không phải hắn gặp rắc rối sợ bị đánh, chỉ sợ mỗi ngày đều kề kề bên cạnh hắn có đuổi cũng không chịu rời đi..

Sở Dịch Vân sờ sờ cái đầu nhỏ của đứa con, hỏi: ” Trạch nhi ngày hôm qua có nói, hôm nay có lão sư mới đến phải cố gắng học tập, như thế nào hôm nay lại nháo ra nhiều chuyện như vậy?”.

” ngách . . . phụ thân.” Trạch nhi nháy nháy đôi mắt to tròn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lớn của Sở Dịch Vân, sợ bàn tay to này đột nhiên đánh xuống dưới..

” kia vậy Trạch nhi nói cho phụ thân biết kiếm phổ của người học thuộc đến đâu rồi?”.

“ . . . Trạch nhi chưa có thuộc.”

” ân, không có nói láo chứng tỏ trẻ nhỏ dễ dạy.” Sở Dịch Vân lật người Trạch nhi lại, thân hình nhỏ bé bị kẹp chặt lại, nhìn như sóng yên gió lặng trên mặt nhất thời chìm xuống dưới..

” ngô ——” tiểu Trạch nhi sợ tới mức run run, Sở Dịch Vân lại hỏi: ” vậy buổi sáng có ngồi chồm hổm trung bình tấn có đánh quyền không?”

” Trạch nhi . . . Trạch nhi ngủ quên . . .”.

” ngủ quên a!” Sở Dịch Vân đem tiểu Trạch nhi đang nghĩ muốn giãy dụa lại không dám giãy dụa đặt ở trên đùi, sau đó đè lại tiểu thân mình cởi bỏ tiểu khó tử, tiểu mông tròn tròn trắng nõn lập tức lộ ra, mặt trên còn ửng ửng có thể thấy có dấu bàn tay...

” Nếu Trạch nhi muốn ngủ như vậy nữa, vậy mấy ngày kế tiếp Trạch nhi liền ngoan ngoãn ở trên giường nằm úp sấp ngủ đi!” nói xong một cái tát liền đánh xuống tiểu mông, Trạch nhi biết một hảo hài tử là phải biết giữ nguyên tắc, chính là không chịu oa một tiếng khóc lên, trừng mắt, hai chân không ngừng quấy đạp kêu to.

” đi học quấy rối 20 cái, không luyện công buổi sáng 20 cái, ngủ quên 20 cái, bắt kính lão sư 50 cái!”.

” phụ thân, phụ thân ~”.

Tiểu Trạch nhi vừa nghe phụ thân tuyên bố hình phạt, ở trên đùi quấy đạp càng thêm dữ dội nhưng thế nào cũng không tránh được bàn tay của phụ thân, nếu cứ tiếp tục trốn tránh e rằng sẽ bị đánh nặng hơn...

Ngay tại thời điểm mông tiểu Trạch nhi vừa mới nhiễm hồng, Tô Thần gõ cửa tiến vào, thấy tiểu công tử lại bị công tử đánh đòn, chỉ biết đau lòng mà thở dài..

” làm sao vậy?”.

” tiểu công tử hần làm lão sư tức giận đến ngắt đi thôi. Thuộc hạ đã phái người đưa lão sư về nhà, hơn nữa đưa thêm một ít ngân lượng để lão sư bồi bổ thân người.”.

Thời điểm Tô Thần nói xong câu đó, toàn bộ phòng đều im lặng. Trạch nhi ngoan ngoãn ghé vào trên đùi Sở Dịch Vân, rõ ràng có thể cảm thấy phụ thân nhà mình đã bị mình làm tức giận tay đều phát run lên..

Có sẵn mông thịt đặt ở trên đùi, Sở Dịch Vân đưa tay chính là năm phần công lực giáng xuống, tiểu Trạch nhi oa kêu thảm một tiếng, trên mông rõ ràng xuất hiện năm dấu tay đang dần dần chuyển đỏ, Tô Thần đứng bên cạnh nghe được mà hết hồn..

” Sở Tư Trạch! Tốt lắm, người thật sự là quá tốt. Tô Thần trước dẫn hấn đi xuống, ta buổi tối quay lại đây quần giáo người.” nói xong đem trong đứa nhỏ trong lòng ngực ném tới lòng ngực Tô Thần, cũng không trông nom tiểu Trạch nhi đau hay không đau, phân phó hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa xe đi đi đến phủ đệ của lão sư.

” ô ô . . . ” tiểu Trạch nhi ghé vào trong lòng ngực Tô Thần, quần cũng chưa tới kịp kéo lên, Tô Thần nhìn đứa nhỏ cũng vô cùng đau lòng nhưng là là bất đắc dĩ, ‘dường bắt giáo phụ chi quá’, công tử quần giáo tiểu công tử hấn vẫn không thể can thiệp..

Ôm tiểu công tử trở lại phòng mình, Trạch nhi lại cầm lấy tay áo Tô Thần: ” Thần thúc thúc, có phải Trạch nhi lại gây họa cho phụ thân không?.”

*Dường bắt giáo phụ chi quá: Con không dạy lỗi của cha

3. Chương 3

Người không phải mỗi ngày đều gây chuyện làm công tử phải đau đầu sao?.

Tô Thần nhìn đôi mắt to tròn của Trạch nhi, Trạch nhi có một đôi mắt rất giống phụ nhân, vừa to vừa sáng, lông mi cũng rất dài, còn lại thì rất giống công tử càng lớn lên lại càng giống, rất đáng yêu, nếu có khác chỉ là không nhu thuận được như công tử.

” Đúng vậy, tiểu công tử người mỗi lần gặp rắc rối công tử đều phải đến tận nhà để nhận lỗi với người ta, người hiện tại còn nhỏ cảm thấy được không phải chuyện của mình, chính là người làm như vậy sẽ làm công tử bị thương tâm.”

” sẽ làm phụ thân bị thương tâm? ”.

” Phải, cho nên tiểu công tử phải biết nghe lời của công tử phải làm một hảo hài tử.” Tô Thần ngồi xổm xuống vừa nâng độ cao của Trạch nhi, sờ sờ đầu của hấn, tiểu hài tử bởi vì vừa mới bị đe dọa khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn khóc.” công tử năm đó bị ác nhân hạ kì độc, công lực chỉ còn lại có không đến năm phần, nếu không phải vài năm này ra sức tu dưỡng bảo trụ võ công của mình, hơn nữa bắt đầu khởi nghiệp làm ăn, nói không chừng tiểu công tử người hiện tại ngay cả cơm đều không có để ăn đâu!”

” ô ô . . . chính là phụ thân cũng không nói với ta rốt cuộc là ai hại phụ thân, còn mỗi ngày đánh ta.” tiểu hài tử xoa xoa mắt, lời nói ngang ngược làm cho Tô Thần chỉ biết lắc đầu. Đây tiểu công tử, chỉ nhớ rõ bị đánh, như thế nào không nhớ rõ công tử thật là tốt với mình cơ chứ!

Tô Thần đem tiểu hài tử khuôn mặt nhỏ nhắn đem rửa sạch mặt đi tẩy sạch sau lại đưa hấn quần áo mới, sửa sang lại cho nghiêm chỉnh lúc sau liền để hấn một mình ở trong phòng tự kiểm điểm.

Vừa ra đến trước cửa, Tô Thần quay đầu dặn dò: ” tiểu công tử, đừng nói tôi không nhắc nhở ngươi. Ngươi nếu là dám chạy thì thật sự không có người nào có thể cứu ngươi.”

Trạch nhi ủy khuất quỳ gối trên giường, đây là động tác tự kiểm điểm tiêu chuẩn. Nguyên nhân là có người cha nào đó lo lắng con mình quỳ dưới đất sẽ đem đầu gối phá hủy, ảnh hưởng đến thân thể. Chính là tuy nói quỳ gối trên giường sẽ không đau, chính là quỳ lâu vẫn là rất mệt a!.

” phụ thân —— Trạch nhi không muốn bị quỳ, người nhanh quay về đi! oa oa oa ——”.

tiểu hài tử bắt đầu ghen khuất khấn cầu phụ thân đang ở nhà lão sư bồi tội nhanh chóng trở về..

” Sở tiên sinh, ngươi cũng người xuất thân từ dòng dõi thư hương (người có học), lão già cổ hủ này chỉ đưa tặng ngươi một câu” tử không giáo, phụ chi quá” a!”

Sở Dịch Vân lớn như vậy còn chưa bao giờ mất mặt như thế. cư nhiên bị một tên lão sư dùng bài học của đứa con nít ba tuổi Tam Tự kinh mà giáo huấn mình. này thật đúng là hấn phá lệ lần đầu tiên a!.

” tiên sinh giáo dục rất phải, Sở mỗ trở về nhất định nghiêm thêm quản giáo, ngày mai chắc chắn mang theo khuyến tử đăng môn giải thích.” Sở Dịch Vân nói xong từ trong lòng ngực lấy ra hai tờ ngân phiếu năm ngàn lượng đưa cho lão sư..

” đây là Sở mỗ một chút xin lỗi, lão tiên sinh cũng từng dạy con ta, cũng là có ơn với hài tử của ta, hy vọng lão tiên sinh không cần so đo, chờ tiên sinh tĩnh dưỡng chút thời gian lại đến giảng bài.”

Sở Dịch Vân lại nói tiếp không tự ti cũng không kiêu ngạo, lễ nghi thích đáng. lão tiên sinh biết trong ngày thường Sở Dịch Vân trì gia (quản lý gia đình) cực nghiêm, nghĩ đến cũng là đứa bé kia thuở nhỏ mất mẹ, cho nên cũng không được cuộc sống trọn vẹn. Vì thế thở dài, thu ngân phiếu. Sở Dịch Vân nán lại cùng lão tiên sinh hàn huyên một hồi mới trở về phủ.

Sở phủ —.

” công tử đã trở lại.” bên này Sở Dịch Vân mới vừa xuống xe ngựa, Tô Thần liền chạy đến giúp đỡ hấn. Sở Dịch Vân trong ngày thường đều cẩn tĩnh dưỡng, hôm nay cả ngày lo giải quyết việc của Trạch nhi ngay cả được đều chưa có uống. hiện tại hơi thở mệt nhọc, hé ra gương mặt cũng càng ngày càng trắng bệch..

” ân, Trạch nhi đâu?”.

” tiểu công tử ở trong phòng hồi lỗi, công tử trước dùng được rồi hãy đi đến chỗ tiểu công tử.” Tô Thần đi theo Sở Dịch Vân phân phó nha đầu bưng tới chén thuốc, đều là một ít dược giúp điều trị thân mình. Hấn năm đó thân trúng kì độc, vốn là độc dược đó có thể đưa hấn vào chỗ chết, chính là người hạ độc lại trăm triệu lần không ngờ tới, hấn năm đó từng bá sư là độc hiệp Nam Cung Lạc, mà Dược Vương Trục Nguyệt chính là sư mẫu của hấn. Không nghĩ tới năm đó bị bắt học tập độc cùng dược cư nhiên lại thật sự

cứu được mình một mạng.

Uống được xong, Sở Dịch Vân buông chén thuốc nói, ta chính là đúng hạn uống thuốc, không được đi quấy rầy sư phụ lão nhân gia để ngài lại đến đây giáo huấn ta. Tô Thần cười nghĩ thật là vô quyết dày có móng tay nhọn a!

Sở Dịch Vân mới vừa đi tới trước cửa phòng đứa con chợt nghe đứa con ở bên trong kêu loạn.

” phụ thân mau trở lại, Trạch nhi không muốn quỳ! ô ô ~”.

” phụ thân không thương Trạch nhi a!”.

” phụ thân mau trở lại . . . phụ thân . . .”.

Tiếng kêu thất thanh cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, này người nào không biết sẽ nghĩ là hấn ở nhà ngược đãi con trai ruột!

Sở Dịch Vân lửa giận trong lòng này dọc theo đường đi đã muốn giảm xuống rất nhiều, thêm vào đó trước khi đến đây Tô Thần khuyên chính mình uống thuốc trước vì sợ mình sẽ tức giận mà đánh tiểu tử thú vị này, bây giờ nghe thấy tiếng được con kêu khóc thế này sao lại nở nhần tâm ra tay được chứ...

Sở Dịch Vân đẩy cửa vào, nháy mắt một cái Trạch nhi lập tức ngừng khóc nháo. Thấy đứa nhỏ đang trên giường quy củ quỳ gối, quần xếp phía trước mặt, nhìn kỹ còn có thể nhìn ra thân mình Trạch nhi hơi hơi phát run, nhìn đứa nhỏ thấy vừa đáng thương lại vừa đáng yêu!

Này nếu là người khác sẽ dễ dàng bị hình ảnh trước mắt này đánh lừa, chính là Sở Dịch Vân đã nhìn tiểu tử thú vị này lớn lên, một chút tiểu xảo này của hấn như thế nào không nhìn ra, chấp tay sau lưng đi đến bên giường đứa con, Trạch nhi tiếp tục nức nở nắm bắt góc áo không dám xoay người lại. Sở Dịch Vân tìm một góc trên cái giường bề bộn giống như cái ổ chó này, một phen bắt lấy đứa con đang ” hối lỗi” đặt ở trên đùi. Bàn tay to ấm áp đặt trên hai cánh móng vẫn còn chút dấu vết đỏ hồng, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái móng tròn lẳn như hai cái bánh bao làm tiểu hài tử một phen sợ hãi.

” phụ thân . . . Trạch nhi biết sai lầm rồi.”

” ân, Trạch nhi quỳ lâu như vậy chắc rất mệt mỏi, vậy nằm úp sắp nghỉ ngơi một hồi đi.”.

Cái móng nhỏ nhắn căn bản vẫn lộ ra bên ngoài không có gì che đậy, Sở Dịch Vân không nặng không nhẹ tùy tiện vỗ, tiểu hài tử sợ tới mức cái gì cũng không dám che giấu, đem toàn bộ những gì này giờ mình ” tự kiểm điểm” được toàn bộ nói ra, một chút cũng không dám để lại.

4. Chương 4

Sở Dịch Vân trong lòng đã nguôi giận đi nhiều, cũng may đứa con còn không có cùng hấn nói dối, nếu không, hấn hôm nay thật sự có thể đem cái mông nhỏ này đánh thành tám cánh hoa..

” vì cái gì chống đối lão sư, làm lão sư giận tới ngất đi?”.

” bởi vì . . . bởi vì . . . Trạch nhi không thích lão sư này . . . a!” Trạch nhi mới vừa nói xong mông liền thêm một tầng nhiễm đỏ. Sở Dịch Vân răn dạy: ” lão sư có thể cho người thích thì học không thích thì không học sao? Phải biết tôn sư trọng đạo, điểm này phụ thân có nói qua với người chưa.”

” ô ô . . . phụ thân đã dạy.”.

ba ——.

tiểu mông lại bị đánh một chút, tiểu hài tử chịu đựng không nổi nước mắt rơi xuống nhỏ giọng khóc nức nở, ngay cả cái mông nhỏ cùng hấn đều sợ tới mức cùng nhau run rẩy, Sở Dịch Vân tuy rằng đau lòng nhưng là nhãn tâm quyết định phải hảo hảo giáo dục đứa con..

” đã dạy người còn dám như thế làm càn, có phải đã lâu phụ thân không dùng gia pháp người khó chịu có phải hay không?”

” không không không —— phụ thân không cần, Trạch nhi sai lầm rồi. Trạch nhi cũng không dám ... khi dễ lão sư nữa.” Trạch nhi vừa nghe thấy phụ thân lần này sẽ không bỏ qua cho hấn, nghĩ đến trước đó còn thiếu 110 cái đánh, hôm nay nhất định sẽ không sống khá giả. quả nhiên ——.

” để về sau người đi ra ngoài không để người khác nói nhà không có gia giáo, hôm nay phụ thân khiến cho người nhớ rõ giáo huấn. kia 110 cái đánh toàn bộ đổi thành thước.”.

Trạch nhi vừa nghe, đây không phải là muốn đánh chết hấn sao? Kia thước trước đây đã từng bị đánh qua một lần, thật không muốn lặp lại lần thứ hai, nâng lên đôi mắt to ngập nước nhìn Sở Dịch Vân miệng luôn cầu xin tha thứ..

Ai ngờ Sở Dịch Vân không biết khi nào đã cầm thước trong tay, hiện tại đang chuẩn bị hướng mông non mềm mà đánh tới!

” oa —— oa —— phụ thân! a!!” thước thứ nhất đánh vào cái mông non nớt của Trạch nhi, tiểu mông vừa đỏ rực hiện tại xuất hiện thêm một cái dấu hồng, đau cực kỳ làm đứa nhỏ ở trên người Sở Dịch Vân giật nảy lên, hai tay liều mạng xoa mông.

” phụ thân Trạch nhi cũng không dám ... nữa, tha Trạch nhi tha Trạch nhi lần này đi! oa ——” Sở Dịch Vân đưa tay lại nắm thước liền hạ xuống, Trạch nhi hai cánh tay bị cố định ở sau người không thể động

đây, này toàn thân trừ bỏ mí mắt và miệng có thể hơi hơi vụn vụn vài cái, đau đớn cực kì, tiểu Trạch nhi cơ hồ chịu không nổi..

” lần này tha cho ngươi, khó bảo toàn ngươi sẽ không gặp rắc rối, nhanh nằm úp sấp đằng hoàng nếu không phụ thân cho người ta trói ngươi lại.”

Lúc này, Trạch nhi đã muốn đã trúng hơn hai mươi thước, hai cánh miệng đã muốn đỏ bừng, cơ hồ giống như quả đào. Sở Dịch Vân lại vỗ vài cái, chợt nghe thấy Trạch nhi kêu thanh âm đều thay đổi, nước mắt đều nhanh đem áo choàng của hắn khóc ướt.

” phụ thân, Trạch nhi thật sự không dám. a —— cho Trạch nhi một cơ hội, lần sau tái phạm, mặc cho phụ thân đánh gấp đôi.”

Sở Dịch Vân nghe xong lời này thước liền ngừng lại. Trạch nhi cam đoan mặc dù không thể nói là tin tưởng hoàn toàn, nhưng hắn cam đoan cũng có vài lần có tác dụng, điểm này vẫn thực làm cho hắn vui mừng, nghĩ nghĩ, nếu là thật sự đánh đúng 110 roi, Trạch nhi miệng chắc sẽ nát vụn ra mất. Vì thế, đem thước đặt ở trên miệng Trạch nhi hỏi: ” thật sự biết sai rồi sao?”

” biết sai rồi, biết sai rồi!”

” biết sai phải sửa, ngày mai cùng phụ thân đi đến nhà lão sư giải thích. Nếu lão sư tha thứ ngươi, ngươi là có thể được miễn số roi còn lại. Nếu lão sư không tha thứ ngươi, ngày mai một lần nữa đánh.”

” Dạ —— Trạch nhi nhớ kỹ.”

Sở Dịch Vân trong lòng thở dài, rốt cuộc vẫn còn là một đứa nhỏ a! làm sao ngươi biết phụ thân dụng tâm lương khổ?.

Sở Tư Trạch cũng không biết nói cha của hắn đối hắn rốt cuộc có kỳ vọng, hắn chỉ muốn trừng phạt này mau dừng lại, cùng với nói hắn biết sai rồi, không bằng nói vì hắn mà mỗi ngày phụ thân phải hồ thẹn vì cứ phải đi giúp hắn giải thích với người ta..

Sở Dịch Vân ôm lấy đứa con, tiểu Trạch nhi còn không có ngừng nước mắt, chính là khóc càng đáng thương, hắn ôm lấy đứa con, tránh không chạm vào miệng hắn, để mặc cho hắn khóc..

” phụ thân, thực xin lỗi. Trạch nhi lại gây họa cho ngài, làm cho ngài thay Trạch nhi đi theo người khác giải thích . . . thực xin lỗi . . . ô ô!”

Nhìn tiểu hài tử trong lòng Sở Dịch Vân khóc giải thích, nói không khó chịu thì đó là giả....

” biết làm phụ thân gặp rắc rối về sau liền ngoan ngoãn cho ta.” cũng chỉ có thể huấn hắn một câu..

” thực xin lỗi thực xin lỗi . . .”.

Trạch nhi khóc đỏ ánh mắt, nói xong liền ngủ

5. Chương 5

Ngày hôm sau, Trạch nhi bị Sở Dịch Vân ôm bước ra cửa..

” tiểu công tử, ngươi không phải đi giải thích sao? Lão sư không tha thứ ngươi sao?” Tô Thần thấy Trạch nhi khóc, vội đi lên hỏi.

” ô ô . . . lão sư người ta đã tha thứ Trạch nhi, chính là phụ thân nói” Giáp mặt dạy con, sau lưng giáo thể” làm cho ta nơi đó trước mặt lão sư cỡi quần bị đánh.” Trạch nhi lúc này hoàn toàn ôm Tô Thần khóc lóc kể lể: ” đánh . . đánh ta một chút, thấy tối hôm qua đánh còn bị thương lợi hại, lão sư liền ngăn cản, nhưng phụ thân nói phải đánh ta một chút mới tính.”.

Trạch nhi trông lời nói đầy ủy khuất, Sở Dịch Vân lắc đầu đi qua vỗ vào hông hắn một cái mỉm cười nói: ” cảm miệng của ngươi lại, không thấy mắt mắt sao? muốn hay không phụ thân ngay tại đây đem ngươi ra bên ngoài đánh một lần ngươi mới có thể nhớ kỹ quy củ?”.

Tô Thần thấy công tử một chút ý tứ đau lòng đều không có, biết nhất định là tiểu tử này ở đang giả khóc, làm cho hắn đau lòng. Vậy đại khái là Trạch nhi trong lời nói chống đối lão sư, bị công tử tức giận muốn đánh, lão sư vừa thấy Trạch nhi trên người đã muốn mang thương nên mới tha hắn.

Xem công tử tựa hồ có chút hơi mệt, vì thế chạy nhanh dìu hắn ngồi ở trên xe ngựa, đoàn người cùng về nhà..

Buổi tối, khi Sở Dịch Vân bôi thuốc cho Trạch nhi, Trạch nhi chui vào lòng ngực phụ thân, cọ cọ bên người phụ thân giải thích.

” ô ô . . . nếu không phải Trạch nhi tiểu mưu kế, đêm nay nhất định sẽ phải ăn thước của phụ thân sẽ, phụ thân đừng giận Trạch nhi mà”.

Kia Tô Thần cũng đoán ra được ít nhiều, chẳng qua lần này cũng là Trạch nhi chính mình chủ động thỉnh phạt, lão sư nhìn Trạch nhi người còn tuổi nhỏ coi như biết gánh vác trách nhiệm, lúc này mới miễn phạt đòn hắn..

” còn tuổi nhỏ, cứ nhiên nhiều ý đồ xấu như vậy, còn dám có lần sau, phụ thân nhất định sẽ không tha của ngươi. có nghe hay không?” Sở Dịch Vân nhìn thẳng vào mặt đứa con nghiêm khắc răn dạy. Sau khi bôi thuốc xong, tiểu hài tử nắm chặt lấy bàn tay của phụ thân mình, tựa vào lòng ngực phụ thân, lặng lẽ

ngẩng đầu muốn nhìn xem một chút phụ thân nhà mình phụ thân có hay không tức giận..

Vừa mới trộm liếc mắt một cái, liền nhìn thấy ánh mắt phụ thân trừng nhìn lại mình, tiểu hài tử bị dọa đến co rụt lại chui vào lòng ngực phụ thân. Sở Dịch Vân cười lên tiếng, tiểu hài tử thấy nguy hiểm đã được giải trừ vừa định cùng phụ thân làm nũng, dồn dập tiếng ho khan liền truyền tới..

” phụ thân, phụ thân khá hơn chút nào chưa?” Trạch nhi từ nhỏ liền thường xuyên thấy phụ thân ho khan, uống thuốc, nằm ở trên giường dưỡng thân mình. Mỗi một lần, tiểu Trạch nhi đều ôm phụ thân khóc, ai tới khuyên đều không có tác dụng, trừ phi Sở Dịch Vân có thể ngừng ho khan.

Mắt thấy phụ thân ho ngày càng nhiều hơn, tiểu hài tử cũng không để ý đến mình vẫn chưa có mặc quần, liền nhảy xuống đất lấy cho phụ thân chén nước uống.

” phụ thân, uống nước đi!” đôi chân mềm mại dẫm trên mặt đất, Sở Dịch Vân tiện tay nhấc đứa con đặt ở trên giường, chỉ một động tác như vậy, dẫn tới Sở Dịch Vân ho càng thêm lợi hại. tiểu Trạch mà cơ hồ muốn khóc lên, đứng lên giúp đỡ vuốt vuốt sau lưng Sở Dịch Vân.

” phụ thân, phụ thân . . . ô ô . . . phụ thân.” Trạch nhi ở trên giường kêu khóc: ” Thần thúc thúc, Thần thúc thúc mau tới! phụ thân . . . phụ thân ho nhiều lắm.”.

Trạch nhi ở trên giường một bên khóc một bên kêu rôt cục cũng gọi được Tô Thần đến đây. Nhìn công tử hai tay nắm chặt, chắc là ở đè ép thân thể mình đẩy ra độc tố..

” công tử, công tử mau đem dược độc hiệp cho ngài ăn đi!” nói xong từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ màu lam, một viên đan dược màu đỏ đưa đến bên miệng Sở Dịch Vân..

” phụ thân, phụ thân người thế nào?” Trạch nhi đưa chén nước trong tay của mình cho phụ thân, yếu ớt hỏi một chút.” phụ thân, ngài cảm giác khá hơn chút nào không?”.

“ . . . không có việc gì Trạch nhi.” Sở Dịch Vân ăn viên dược Tô Thần đưa tới, ngũ tạng đã không còn đau đớn như vừa rồi, một cổ khí ôn nhuận chạy khắp chính toàn thân, làm cho hắn cảm thấy bớt thống khổ..

Trạch nhi vừa nghe phụ thân không có việc gì, trong tay bưng bát trà ngồi chồm hổm ở bên người Sở Dịch Vân khóc lên, tiểu bộ dáng vừa đáng thương lại vừa ủy khuất, Sở Dịch Vân biết đứa con đây là đau lòng chính mình, cũng vì hắn tinh khiết hiếu thuận mà cảm động..

” phụ thân, phụ thân người dạy Trạch nhi y dược cùng độc dược đi! không không không! còn phải dạy Trạch nhi võ công nữa! để cho Trạch nhi tìm được người xấu hại phụ thân, vì phụ thân báo thù.” tiểu Trạch nhi ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt như ngọc, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, tiểu lông mi cũng gật gao nhú lại cùng nhau. Sở Dịch Vân ôm đứa con nhẹ nhàng vuốt bộ vị bị thương phía sau của Trạch nhi..

” còn đau không?”.

” ân . . . còn có chút đau.”

” học vài thứ kia đều phải mất rất nhiều tâm huyết, đến lúc đó người phải chịu nhiều đánh chịu nhiều khổ mới có thể học giỏi được?”

Vốn tưởng rằng Trạch nhi làm nũng cầu xin tha thứ không cho hắn đánh, ai ngờ đứa nhỏ này cứ nhiên lấy tay quẹt đi nước mắt, vẻ mặt kiên định nhìn hắn.

Tô Thần nhìn biết được, trong lòng công tử là sợ đứa con chịu khổ, nhưng là, tâm tư muốn cho hắn lớn dần không phải chuyện tình một ngày hai ngày. Nghĩ đến phu nhân chết sớm, hắn đối đứa bé này lại càng thêm yêu thương. Tuy rằng trong ngày thường cũng sẽ đánh chửi quở trách, nhưng tuyệt đối không tùy tiện đánh đứa nhỏ mà không có lý do. Nay công tử trong lòng vẫn đối với cái chết của phu nhân nhớ mãi không quên, chính là đứa con còn nhỏ hắn không thể tùy tiện đi điều tra rõ ràng, vạn nhất hắn thật sự chết thì đứa con phải làm sao bây giờ?.

Nhiều năm như vậy, công tử tuy nói thời cơ chưa tới, chính là hắn rõ ràng, công tử là cỡ nào nóng lòng trông đứa con có thể sớm một chút lớn lên, hắn sẽ đi điều tra rõ năm đó rốt cuộc là ai hạ độc, là ai hại chết phu nhân mình..

Tô Thần cũng có thể cảm giác được, theo Trạch nhi một ngày ngày một lớn lên, công tử là càng thêm không thể dứt bỏ đứa bé này. Đây là con hắn, là người nữ nhân hắn yêu nhất hy sinh tánh mạng vì hắn sinh ra đứa nhỏ, hắn có thể nào không thích? có thể nào nhẫn tâm nhìn con mình cô đơn sinh sống trên thế giới này..

” công tử, mặc dù có ngàn vạn cái không được. tiểu công tử vẫn phải trưởng thành, cùng với làm cho hắn sau khi lớn lên tầm thường vô vi, không bằng hảo hảo bồi dưỡng tiểu công tử, làm cho hắn thành tài a!” Tô Thần nói đúng, Sở Dịch Vân sớm đã có tính toán như vậy, nếu Trạch nhi thật sự muốn học, vậy truyền thụ cho hắn cũng không phải chuyện xấu..

” Trạch nhi, đáp ứng phụ thân, không được bỏ dỡ.”

6. Chương 6

” Trạch nhi, đáp ứng phụ thân, không được bỏ dỡ.”

Trạch nhi vừa nghe, phụ thân đáp ứng hắn học tập y dược cùng võ công, vui vẻ vô cùng. hai mắt nhỏ đều sáng trong suốt, lộ ra tia hưng phấn, bỏ nhào vào người Sở Dịch Vân, vừa ôm vừa cảm ơn, làm Sở Dịch Vân thật sự là dở khóc dở cười.

” Trạch nhi đáp ứng phụ thân nhất định hảo hảo học!”

” học không tốt phụ thân phạt người, có thể hya không?”

” mặc cho phụ thân phạt, Trạch nhi cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Sở Dịch Vân nghe xong Trạch nhi cam đoan, trong lòng cười nói, không hổ là đứa con của Sở Dịch Vân ta, đúng là có dũng khí

Ngày hôm sau, Trạch nhi sáng sớm trời còn chưa sáng đã từ trên giường ngồi dậy. Trạch nhi ở trên giường lật tới lật lui cũng ngủ không được. Hai mắt to tròn linh động đảo nhìn khắp phòng, cuối cùng nhận không được liền nhảy xuống giường chạy sang phòng Sở Dịch Vân.

” phụ thân, người tỉnh chưa? phụ thân ~” Trạch nhi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhỏ giọng hỏi. thò cái đầu nhỏ vào cửa, liếc nhìn chung quanh.

Không nghe thấy tiếng trả lời tiểu hài tử lặng lẽ tiến vào phòng, chung quanh nhìn nhìn, phòng tuy không sáng lắm, nhưng thường phòng của Sở Dịch Vân hắt vào cũng không ít, nên cho dù nhắm mắt lại cũng có thể đi..

” phụ thân, Trạch nhi của phụ thân đến đây!” tiểu hài tử nhón chân chạy tới bên giường Sở Dịch Vân, kiễng mũi chân thì thấy Sở Dịch Vân hô hấp trầm ổn, đang ngủ rất say..

tiểu hài tử nhìn nhìn phụ thân, lại thở thẽ vài tiếng..

Không thấy phụ thân đáp lại tiểu hài tử rất kinh ngạc.

Biểu môi mở đôi mắt nhắm nhìn phụ thân nhà mình ngủ say quả thật rất vui.

” hắt xì!” thẳng nhai con trên người chỉ mặc một bộ nội sam mỏng manh không thể chống lại cái rét lạnh buổi sáng sớm. Tiểu hài tử mới vừa hắt xì một cái, một đôi bàn tay to ấm áp liền đem hắt nâng lên nhét vào trong ổ chăn ấm áp..

” phụ thân, người tỉnh?” thẳng nhai con chỉ cái đầu nhỏ ngoe ngáy ngược lên nhìn phụ thân mình. Sở Dịch Vân ở cách chăn vỏ vài cái vào cái mông nhỏ của đứa con, cười nói: ” mới sáng sớm vừa la vừa nháo vào phòng của ta, còn đứng ở bên cạnh ta hắt xì, người nào có thể ngủ yên ổn a?” nói xong chỉnh chỉnh lại chăn, để đứa nhỏ dán vào người mình, dùng thân nhiệt để sưởi ấm cho đứa nhỏ, cảm thấy trên người đứa con lạnh lẽo nên cau mày, giáo huấn: ” sáng sớm cũng không biết mặc áo cho ấm. nếu bị nhiễm bệnh phải uống thuốc.”

” Trạch nhi không có bệnh, phụ thân không cần cho Trạch nhi uống thuốc.” vừa nói một bên hai cái chân nhỏ không an phận quấy đạp. Sở Dịch Vân bị hắt hồ nháo nên với tay vào trong chăn nhẹ nhàng đặt tại mông thẳng nhai con, quả nhiên có tác dụng thẳng nhai con liền ngoan ngoan nằm im. Náo loạn hồi lâu, Trạch nhi tựa vào trong lòng ngực ấm áp của phụ thân thoải mái ngáp một cái thật to, lại lăn ra ngủ cho

đủ giấc.

” ngô —— phụ thân, Trạch nhi muốn ăn sủi cảo hấp!” ngủ đủ giấc tiểu hài tử dụi dụi mắt thì thấy đã bắt đầu đến giờ cơm. Duỗi lưng một cái thì phát hiện phụ thân không có ở trong phòng, nhưng đã thấy quần áo được đặt ở bên cạnh, tiểu hài tử chính mình mặc quần áo tử tế rửa mặt sạch sẽ rồi vụt chạy ra ngoài như gió.(Hiểu: xem ra vết thương trên mông thượng không đau đớn a! Trạch nhi: ai nói không đau, tôi sốt ruột tìm phụ thân thôi!)

” phụ thân —— phụ thân —— ai nha!” Trạch nhi chạy vài bước liền đụng phải một người. Người nọ cũng bị xuất hiện đột ngột của đứa nhỏ làm hoảng sợ, tập trung nhìn lại thì thấy một đứ nhỏ khuôn mặt trắng nõn như ngọc nổi bật là cái mũi đỏ bừng lên do vừa bị va chạm đang ngồi trên mặt đất. Một đôi mắt to linh động trong sáng như biết nói, một bàn tay vòng ra phía sau lưng đang xoa xoa cái mông nhỏ đáng thương.” Đứa nhỏ, ngươi đi đâu mà không nhìn đường một chút?”

7. Chương 7

“Đứa nhỏ, ngươi đi đâu mà không nhìn đường một chút?” người vừa tới ngồi xổm xuống nâng dậy thằng bé, thuận tiện vỗ vỗ bụi dính trên người nó, Trạch nhi hít hít cái mũi, quan sát người mới tới, bộ dạng so với phụ thân lớn tuổi hơn, hẳn là kêu . . . bá bá? chính là . . . thằng bé vòng vo chuyển con mắt, nói: ” ta không gọi là đứa nhỏ, lão bá bá!”

” lão bá bá?!” người vừa tới nghe xong lời này, kinh ngạc một chút, sau đó cười ha ha lên.” thật là một có đứa nhỏ có ý tứ, điều này làm cho cha ngươi nghe xong nên đánh tiểu mông ngươi một chút. ha ha!” nói xong lại vỗ vỗ cái mông nhỏ của thằng bé, sau đó đứa nhỏ chưa kịp phản kháng liền bẽ đứng lên.

” ta không phải đứa nhỏ, ta gọi là Sở Tư Trạch, đại trượng phu đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta không gọi là đứa nhỏ, ai nha bỏ ta xuống dưới a! ngươi buông!” người vừa tới cũng mặc kệ đứa nhỏ trong lòng ngực gây sức ép như thế nào, vẫn ôm chặt lấy nó mà bước đi, những hành động phản kháng của đứa nhỏ đối với hắn chỉ giống như đang làm nũng mà thôi.

Điều này đã chọc tức Trạch nhi, giữa ban ngày bàn mặt dám công khai bắt cóc người khác đem đi, điều này làm sao coi được chứ! (Hiểu: vừa mới ai nói mình là đại trượng phu a! Trạch nhi: con của ngươi bị trói bắt đi rồi ngươi còn không cứu, ngươi là mẹ vậy sao?)

Trạch nhi lật tới lật lui vẫn không thoát được vòng tay đang ôm chặt của người này, hơn nữa hướng đi này là hướng hậu viện nhà mình mà đi tới. Nga nga! nhất định tên này là kẻ trộm từ sau viện trèo tường tiến vào, sau đó hướng từ nơi này bắt cóc hắn mang đi. Trạch nhi nghĩ vậy nên không thể tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng nữa, đột nhiên ôm lấy cổ người, hung hăng cắn vào lỗ tai người này một cái thật mạnh..

Người nọ vì đau quá nên nhẹ buông tay, tiểu hài tử theo liền từ trong ngực của hắn trượt xuống dưới, hung hăng đá một cước vào ống chân hắn, rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy bỏ chạy..

” Này tiểu thằng nhãi con, ngươi là cầu con sao!” người nọ có chút ảo não, vận khí khinh công nhảy đến trước mặt Trạch nhi.

Trạch nhi vừa thấy hắn đuổi theo bản năng tính toán quay đầu chạy, vừa mới chuyển thân chỉ cảm thấy phía sau lưng bị túm lại, trong chốc lát người cũng lơ lửng trên không trung.

” vật nhỏ, cần ta còn dám chạy?” Trạch nhi bị túm chặt chỉ có thể hoa tay múa chân, chính là hấn lại đuổi cánh tay ra, làm cho Trạch nhi ngay tại giữa không trung làm cái gì cũng đều vô dụng, đừng nói đánh hấn, ngay cả chạm đến cũng không được..

” ngươi là người xấu! ngươi là người xấu! buông!! đại phơi đản —— đại hỗn đản”

” cầm mồm!”.

Trạch nhi lớn tiếng mắng chửi người này vô sỉ, một tiếng quen thuộc quát lớn làm nó sợ tới mức ngoan ngoãn ngậm miệng.

” sư phụ, ngài như thế nào đến đây? khi nào tới, đi đường mạnh khỏe chứ?” Sở Dịch Vân một thân trường bào màu trắng trong tay nắm một thanh kiếm, chắc hẳn là đang luyện kiếm nghe thấy động tĩnh mà tới đây.

Này một tiếng sư phụ dọa cho đứa nhỏ đang lơ lửng giữa không phải tái mặt, nó tuy rằng chưa từng thấy qua vị thái sư phụ trong truyền thuyết này, nhưng phụ thân đối với thái sư phụ vô cùng tôn kính thì điều này nó biết rất rõ.

Nguyên lai người này không phải người bắt cóc, buôn trẻ em cũng không phải người xấu mà là người trên giang hồ khi nói ra làm cho người nghe phải khiếp sợ xanh mặt_Độc hiệp Nam Cung Lạc. Nam Cung Lạc vung tay, tiểu hài tử liền vững vàng nằm gọn trong lòng ngực Sở Dịch Vân..

” phụ thân —— ôi!” tiểu hài tử rõ ràng có thể cảm thấy phụ thân ở bất mãn thái độ của nó đối với thái sư phụ vừa rồi, vừa nghe xong phụ thân nói, trong lòng ngực có chút cảm giác bị đè nén.

” thái sư phụ để cho ngươi có thể hô to gọi nhỏ sao? còn không quỳ xuống thỉnh thái sư phụ trách phạt!”

Sở Dịch Vân buông tay, tiểu Trạch nhi lúc này chính là thật sự cũng không dám ... nữa bướng bỉnh, quỳ củ quỳ trên mặt đất, bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi hoàn toàn không biến mất, Nam CungLạc lại hoàn toàn bất vi sở động thêm mắm thêm muối.

” ta nói Vân nhi, con của ngươi ngươi dạy như thế nào? nhìn xem nó cần ta này!” nói xong nghiêng mặt đi Sở Dịch Vân liền thấy cái lỗ tai của Nam Cung lạc hồng hồng một mảng, dấu răng hiện rõ mồn một.

” Sở Tư Trạch, còn không mau đem thuốc? hôm nay, ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn ngươi một chút.” Sở Dịch Vân vừa thấy cái lỗ tai bị thương của sư phụ, tức giận đến thở gấp, gào thét thẳng nhóc con đang ngồi trên mặt đất nhanh đi lấy thuốc.

Trạch nhi vừa thấy phụ thân sinh khí, khó thở liền đứng dậy liền vừa muốn đỡ lấy phụ thân.

” không cần ngươi, đi lấy thuốc đến!”

” phụ thân không nên tức giận, Trạch nhi sai lầm rồi, Trạch nhi sai rồi cũng không dám ... nữa cần thái sư phụ, phụ thân đừng tức giận!” Trạch nhi trong lòng đã sớm không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ cần phụ thân có thể nguôi giận... đánh . . . bị đánh cũng được.” Trạch nhi đi lấy thuốc . . . phụ thân không nên tức giận.”

Tiểu hài tử càng nói càng ủy khuất cẩn thận mỗi bước đi trở về đi. Khi cầm thuốc đem tới, Sở Dịch Vân cơn tức giận tựa hồ vẫn chưa có tan đi.

” thất thần làm gì, quần cởi nâng mông lên.” Sở Dịch Vân đoạt thuốc liền chỉ vào mặt đất phía trước.

” phụ thân, trở về hãy đánh đi . . . ”

8. Chương 8

” phụ thân, trở về đánh đi . . . ”

” cởi!”

Trạch nhi thấy phụ thân nhất định muốn đánh, trong lòng vạn phần ủy khuất, đôi tay nhỏ bé run rẩy cởi bỏ chiếc quần mỏng manh, nhấc lên vạt áo, dựa theo lời của Sở Dịch Vân nằm chống tay xuống đất nâng mông lên.

Sở Dịch Vân nhìn thấy trên mông hài tử vẫn còn lưu lại chút dấu vết do hôm trước bị đánh, vết thương cũng đã hồi phục tốt lắm. Thuốc gỗ trong tay xé gió quất xuống.

Trạch nhi nghe được tiếng gió gắt gao cắn chặt răng, nhưng đau đớn trong dự kiến không có giáng xuống mông, nhưng bất chợt có một thanh âm dễ nghe từ phía sau truyền đến ” đang yên đang lành lại nghe sư phụ của ngươi xúi giục, ta xem ai dám khi dễ bảo bối Tôn nhi của ta.”

Trạch nhi kinh ngạc vừa quay đầu lại, một vị thiếu phụ đoan trang đứng ở bên cạnh phụ thân hắn, cây thuốc gỗ trong tay phụ thân cũng là người ấy ngăn lại.

” sư mẫu, ngài cũng tới!” Sở Dịch Vân cũng không nghĩ đến là sư mẫu cũng sẽ đến nơi đây đến, thước trong tay vội rút về.

Trạch nhi đã sớm đứng lên quần còn chưa mặc đẳng hoàng đã bị thái sư mẫu ôm vào trong lòng ngực. yêu thương sờ sờ đầu đứa nhỏ.

Trạch nhi vẫn còn đang rất mơ hồ, này có cần phải bị đánh nữa không, quần của hắn có thể mặc lại được hay chưa. Bên này thái sư mẫu liền vọt tới bên người thái sư phụ, nhéo cái lỗ tai bên không thương của thái sư phụ..

” ta cho người khi dễ cháu của ta, ta cho người khi dễ!” vắn vẹo đến nỗi thái sư phó liên tục kêu đau, không còn chút mặt mũi.

” còn có người! người làm cha như vậy sao?” Trạch nhi chính là lần đầu tiên nhìn thấy có người huấn cha của hắn, hai mắt to chăm chăm nhìn thái sư mẫu đứng trước mặt nheo mắt giáo huấn phụ thân: ” mới trước đây còn bộ dạng đứa nhỏ đáng yêu như vậy, thông minh như vậy như thế nào trở nên chỉ biết nhẹ dạ tin một mặt? đây là con người chính người cũng không hiểu sao?”.

” sư mẫu không biết chứ, Trạch nhi tiểu tử này mưu ma chước quỷ nhiều lắm . . . đệ tử chỉ sợ sư phụ chịu ủy khuất a!” Sở Dịch Vân nhanh chóng biện giải nói.

” sư phụ người chịu ủy khuất? người khi nào gặp qua sư phụ của người chịu quá ủy khuất! đánh đứa nhỏ còn dùng đến thước dày như thế, đứa nhỏ nhỏ như vậy, người tùy tiện một cái tát cũng có thể đánh chết hắn!” Trục Nguyệt nhéo mặt Sở Dịch Vân lúc sau còn thuận tay đập hắn một cái cho hả giận.

Ai . . . lúc này chính là làm cho Trạch nhi hết giận..

Sở Dịch Vân nhìn thẳng nhai con ở trong lòng ngực sư mẫu đã muốn hóa đá, hơi ỳ hiếp nhắc nhở..

” Trạch nhi, như thế nào không tham kiến hai vị thái sư phụ?”

Trạch nhi lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng mặc lại quần đẳng hoàng, rồi nhấc lên vạt áo quần quỳ gối trước mặt Nam Cung Lạc cùng Trục Nguyệt, quỳ củ khấu đầu ba cái, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: ” đồ tôn Sở Tư Trạch cấp thái sư phụ, cấp thái sư mẫu dập đầu. Vừa rồi Trạch nhi chọc giận thái sư phụ, xin thái sư phụ giáng tội!”.

” giáng tội, hàng tội gì!” Trục Nguyệt chính là theo trong lòng yêu thương đứa bé này, thấy đứa nhỏ quỳ trên mặt đất khó chịu, vội nâng dậy mà nói: ” Trạch nhi không cần phải học phụ thân người cái tính cố hữu này. Người không có sai phải có dũng cảm nói ra, lần này thái sư mẫu làm chủ cho người. Trạch nhi không sai, không cần bị phạt.”

” chính là . . . chính là Trạch nhi đã cắn thái sư phụ, còn đá thái sư phụ một cước a! phụ thân nói . . . ”

” hôm nay cha người nói gì cũng vô dụng!” Trục Nguyệt hôm nay chính là không thể để cho bảo bối của mình bị đánh..

” phụ thân . . . ” Trạch nhi vẫn còn hơi sợ, nâng cái đầu nhỏ bé nhìn nhìn Sở Dịch Vân, Sở Dịch Vân cũng vừa mới nghe sư phụ nói đùa chuyện của hắn, xem ra là tiểu tử này cho rằng sư phụ làm người xấu, chuyện này còn chưa tính, nói một câu: ” lần sau không được vi phạm lần nữa, biết chưa?”, thành công làm cho tiểu thằng nhãi con cười bỏ nhào vào lòng ngực thái sư mẫu làm nũng..

Một buổi sáng đầy náo loạn cũng trôi qua, Trạch nhi rốt cục cũng ăn được món sủi cảo hấp mà hắn thích nhất (còn có ai nhớ Trạch nhi thích ăn nhất là sủi cảo hấp không?). mà hắn cũng được biết, lần này thái sư phụ cùng thái sư mẫu đến đây không chỉ là tới xem phụ thân hắn, mà còn để dạy hắn y dược cùng độc dược.

” thái sư mẫu, ngài muốn dạy Trạch nhi vậy có phải là ở lại đây đúng không? vậy ở tại phòng bên cạnh Trạch nhi được không?” Trạch nhi cái đầu nhỏ chỉ vừa mới có thể lộ qua mặt bàn một chút, ánh mắt ngập nước nhất thời sáng rực lên nhìn về phía thái sư mẫu, người cực kỳ sủng ái mình, cảm nhận thái sư mẫu ôn nhu cùng yêu thương những thứ mà Trạch nhi cho tới bây giờ không được hưởng trôi qua, lúc này liền gỡ một chút “công phu” dính chặt lấy Trục Nguyệt không tha..

Sở Dịch Vân nhìn bộ dáng sốt ruột của nhi tử, vừa đau lòng lại vừa buồn cười. ấn cái đầu của hắn một cái nói: ” người ngoan ngoãn, thái sư mẫu sẽ không đi.”

Tiểu Trạch nhi vui mừng hoan hô ~ ngày lành tốt cực đến đây!(Hiểu: người là hy vọng về sau bị đánh đều có nhân giúp người chứ gì?).

Sau khi ăn cơm, Sở Dịch Vân cùng sư phụ sư mẫu thảo luận một chút về vấn đề giáo dục Trạch. Trục Nguyệt phụ trách dạy Trạch nhi các loại y lý, Sở Dịch Vân phụ trách dạy Trạch nhi võ công cùng bài vở và bài tập, Nam Cung Lạc phụ trách dạy Trạch nhi các loại độc vật. Nhưng bởi vì Trạch nhi bây giờ còn quá nhỏ, độc vật tạm thời có thể thả một chút. Điều này làm cho Nam Cung Lạc cũng phi thường vui vẻ, ước gì một ngày rồi lại một ngày sau khi làm xong mọi việc có thể tìm thằng nhãi con chơi đùa, hắn còn rất nhiều trò muốn cùng tiểu tử này ngoạn a.

Trạch nhi ăn cơm xong lúc sau bị Sở Dịch Vân đưa tới thư phòng tập viết, đối với những việc sắp sửa xảy ra hết thấy cũng không biết.

9. Chương 9

” khụ khụ ——” một tiếng ho khan đánh gãy cuộc nói chuyện giữa ba người. Trục Nguyệt nhú mày, Nam Cung Lạc thở dài. Sở Dịch Vân cũng biết là do hôm nay luyện công hơn nửa còn cùng sư phụ, sư mẫu nói chuyện phiếm tới mệt rồi..

Nam Cung Lạc đưa tay sờ mạch Sở Dịch Vân, giọng nói than thở: ” Không ngờ Nam Cung Lạc tôi được

xưng là được vương ngay cả đến độc của đệ tử mình mà cũng không giải được. Thật sự là . . . ”

Sư phụ sư mẫu đã muốn qua tuổi bốn mươi, thoát nhìn vẫn là phi thường cường tráng. hai người từng có con trai, nhưng là bởi vì trời sinh thân thể suy nhược không bao lâu liền chết non. Sau khi thu hần làm đồ đệ, hai người đối với Sở Dịch Vân như đứa con trai mình sinh ra. Cho nên, khi hần bị kì độc tra tấn nhiều năm, trong tâm Nam Cung Lạc cũng không cảm thấy dễ chịu gì..

Trợ giúp Sở Dịch Vân vận công giúp hần khu tán độc tố trong cơ thể, Trục Nguyệt nhân lúc đó đã đi sắc một chén thuốc mang đến, sau khi hai vận công chữa trị xong, Trục Nguyệt liền bưng lên chén thuốc vừa mới sắc xong còn nóng hổi..

” ai!” Sở Dịch Vân thở dài, thuốc này không biết phải uống đến khi nào a?

” như thế nào? uống thuốc còn phải làm cho làm cho người ta đứt người?” Nam Cung Lạc lạnh lùng ở sau lưng nói. Sở Dịch Vân tự biết sư phụ tính tình cổ quái rất khó hiểu, nếu không uống sư phụ sẽ nổi giận lên và không biết sẽ làm gì hần nữa. Vì thế chỉ có thể không đành lòng đem thuốc uống ngay vào như vậy mới có thể xem như qua ải..

” rầm —— phụ thân!” Sở Dịch Vân bên này mới vừa buông bát, chợt nghe thằng nhãi con tiếng kêu sợ hãi tung cánh cửa xông vào.

” phụ thân —— phụ thân bàn học cháy! phụ thân!”.

” cái gì! Tô Thần! mau cho người đem nước cứu hỏa!”

” Dạ!”.

Toàn bộ hạ nhân cao thấp trong phủ trừ bỏ Sở Dịch Vân cùng Sở Tư Trạch không có tham gia còn lại mọi người đi đều phải đi cứu hỏa. Cũng may lửa cháy cũng không lớn, lửa chỉ lan ra mấy cái bàn cùng mấy cánh cửa, và vài cuốn sách đã trở thành một đống tro..

” thủy hỏa vô tình, người còn muốn gây ra thêm chuyện gì nữa?” nghe xong Tô Thần báo cáo, Sở Dịch Vân một cái tát liền đập nát cái bàn bên người. Trạch nhi sợ tới mức quỳ sụp xuống bên người phụ thân, đã muốn bắt đầu vì cái mông nhỏ của mình mà bi ai..

Trục Nguyệt có chút đau lòng tiểu tôn tử, chính là đứa nhỏ này cũng quá bướng bỉnh, cũng nên cho cha của hần huấn hần một lần mới nhớ, nhưng cuối cùng vẫn là đau lòng kéo kéo vạt áo Nam Cung Lạc..

” Vân nhi.” Nam Cung Lạc đứng ở trước mặt Sở Dịch Vân, nhìn lướt qua tiểu hài tử đang quỳ trên mặt đất, quả thực nhớ tới hình bóng của Sở Dịch Vân trước đây, nhưng đứa bé này ánh mắt càng thêm xinh đẹp động lòng người, đứa nhỏ lần này gây ra chuyện như vậy quả thật là một chuyện rất nguy hiểm, vì thế Nam Cung lạc nói một câu: ” con của người, chính người quản giáo.” sau đó liền dẫn ái thê ly khai..

” thái sư mẫu — thái sư mẫu ——” tiểu Trạch nhi ôm lấy chân Trúc Nguyệt, rất sợ không có thái sư mẫu bảo hộ, mình sẽ bị phụ thân đánh chết.

Trúc Nguyệt cúi đầu nhìn Trạch nhi, nói: ” cha người quản giáo người là đúng, chờ một lát thái sư mẫu trở lại thăm người. ngoan!”

” như thế nào? phụ thân đánh người còn ủy khuất? mau thu hồi nước mắt, dám lộn xộn một hồi chỉ có người đau.” Sở Dịch Vân đánh vào đầu đứa con một cái, sau đó xoay người rời đi..

Trong phòng, Trạch nhi thấy phụ thân đi rồi, dùng tay nhỏ bé sờ sờ mũi mình, đau đến khàn khàn nhếch miệng kêu một chút, lại nhanh chóng ngậm miệng lại...chỉ cảm thấy mũi nóng bỏng giống cái chậu than. vượt kĩ hơn còn có thể cảm giác có vết lằn tử, là bàn tay đánh ra sao? đau quá ——.

Thằng nhãi con ở một bên tỉnh lại (tự kiểm điểm), Sở Dịch Vân liền chạy nhanh đi tìm sư mẫu. Từ nhỏ mỗi lần sư phụ huấn hấn sư mẫu đều trốn đi vào một chỗ mà khóc. Lúc này, Trạch nhi bị đánh, sư mẫu không biết sẽ đau lòng đến thế nào!.

” Tô Thần, có thấy sư mẫu không?”

” sư mẫu biết tiểu công tử hôm nay chịu ủy khuất đang ở phòng bếp làm chút điểm tâm cho tiểu công tử!” nói xong tiếp tục vội vàng làm chuyện của mình.

Sở Dịch Vân tinh tế cân nhắc, điểm tâm —— hắc! thằng nhãi con này thật đúng là được sủng ái, điểm tâm sư mẫu cũng không phải là tùy tiện làm, trừ những ngày lễ tết tuy cũng chỉ làm vài món nhưng là cực kỳ tinh xảo và ngon miệng

Hắn trước đây chỉ có lễ mừng năm mới cùng sinh nhật sư phụ mới cho phép hắn ăn. Còn lại điểm tâm sớm đã bị sư phụ ăn hết, hắn nghĩ muốn cũng đừng nghĩ. Lúc này mới một ngày, đứa nhỏ này lại có thể lấy được lòng sư mẫu đến thế..

Sở Dịch Vân trở lại trong phòng nghỉ ngơi một chút, chính mình vận công điều tiết thân thể, tâm phé trong lúc đó vẫn ần ần đau, tựa như năm đó nhìn thấy Duệ Tiệp chết trước mặt mình..

” Dịch Vân, đáp ứng thiếp nuôi dưỡng thật tốt con của chúng ta, đừng cho cho đứa nhỏ đã mất đi tình thương của mẹ lại mất đi tình thương của cha ···· kia quá tàn nhẫn.”

Tấm trải trên giường đã thấm đẫm máu tươi chảy ra từ người nữ tử nhu nhược, thấm vào cả đứa con vừa mới chào đời của bọn họ.

Đứa bé thân người nho nhỏ, mềm mại tựa hồ có thể cảm giác được sự thống khổ của mẫu thân, tiếng khóc ngày càng lớn càng xót xa. Sở Dịch Vân trên người kịch độc phát tác, một búng máu phun ra, trên giường đã muốn phân không phân rõ được là máu của ai. Trước mắt Sở Dịch Vân hoàn toàn bị nhuộm đỏ.

” Duệ Tiệp . . . ” Sở Dịch Vân mở to mắt. Tựa hồ như Duệ Tiệp chỉ mới ra đi ngày hôm qua, chính là trong nháy mắt đứa con đã lớn lên rất nhiều.

Năm đó hần trúng độc, Duệ Tiệp đã động thai và sinh hạ đứa nhỏ ở tháng thứ bảy, đã tiêu hao hết toàn bộ sinh mệnh của nàng.

Cứ như vậy, hần mang theo tình yêu của hai người nhìn đứa nhỏ lớn lên..

Đứa nhỏ là Duệ Tiệp quên mình đổi lấy, hần đau lòng, càng tức giận khi đứa nhỏ không biết nặng nhẹ cứ làm hần phải đau đầu. Đại khái một canh giờ sau, Sở Dịch Vân đứng dậy đi đến căn phòng kia..

Đẩy cửa vào, Trạch nhi cúi cái đầu nhỏ nhẹ nhàng nức nở, phía sau thương đã muốn trở nên sưng đỏ, trên đùi thậm chí có một số chỗ trở nên tím lại. Sở Dịch Vân lòng đau như bị bóp nát vụn, nhưng vẫn là đứng ở trước mặt Trạch nhi tiếp tục sắm vai nghiêm phụ..

” biết sai lầm rồi sao?” đem đứa con kẹp dưới nách, cảm thấy bàn tay to đặt ở mông tiểu hài tử rõ ràng phát run, hai chân bắt lực giật giật, Trạch nhi bắt đầu nhỏ giọng bắt đầu khóc..

” biết sai lầm rồi sao?” không nhận được câu trả lời, Sở Dịch Vân một cái tát vỗ vào vị trí thịt non nơi mông đùi giao nhau, tiểu hài tử oa một tiếng kêu lên, sao lại có thể so với bị đánh vừa rồi con đau, chính là Sở Dịch Vân vẫn dùng toàn bộ sức lực không có nương tay.

” Trạch nhi biết sai lầm rồi . . . Trạch nhi không bao giờ ... nữa ngoan hóa (chơi lừa).”

” có ngoan hóa nữa hay không?” lại một cái tát đánh xuống dưới, Trạch nhi đau đá đá hia chân, trên đùi lại bị đánh vài cái, đỏ bừng một mảng nên không dám lộn xộn..

” không bao giờ ... nữa làm chuyện nguy hiểm, hài nhi cam đoan! Hài nhi cam đoan phụ thân!” tiểu hài tử tay nhỏ bé nghĩ muốn vòng ra sau xoa bóp nơi bị đánh, lại bị Sở Dịch Vân đánh hai cái vào tay cảnh cáo..

Trạch nhi đành phải nhận mệnh đưa mông ra cho phụ thân đánh, lần này hần là thật sự biết sai lầm rồi..

Kỳ thật, thời điểm lừa bùng lên quả thật cho hần sợ hãi. nếu không phải hần đột nhiên nghĩ ra ý nghĩ nếu đốt càng nhiều nền căn phòng sẽ có thể sáng tới cỡ nào như vậy sẽ không gây ra sự cố đem bàn học đốt cháy và suýt nữa căn phòng cũng tiêu tán.

Sở Dịch Vân lại thêm đánh mười mấy cái, tiểu hài tử đã sớm khóc ghé vào trên cái băng ngồi. ôm chân ghề mà khóc, ngy cả đến lúc Sở Dịch Vân dừng lại cũng không biết..

” còn không đứng lên? là khóc không đủ hay là đánh không đủ?” Sở Dịch Vân ngồi ở một chiếc ghế nghe đứa con khóc cả nửa ngày cũng không có dấu hiệu dừng lại, nghe đến hần cũng cảm thấy phiền, không phải

đứa nhỏ này bị mình đến gốc luôn đó chứ?..

Trạch nhi lúc này mới dần dần thu lại thanh âm, hai chân lồm cồm chống đất đứng lên vuốt vuốt cái mông đáng thương. Từ nãy đến giờ ăn gần cả chục bàn tay, đau đã chết!

Sở Dịch Vân lắc đầu, làm cho đứa con đứng ở trước mặt mình. Trạch nhi sợ hãi bàn tay phụ thân, dù biết mình lỗi, nhưng vẫn thấy mâu thuẫn cực kỳ khi đứng trước mặt Sở Dịch Vân..

” đừng khóc, lần này coi như xong, phụ thân không đánh nữa, bắt quá người phải nhớ kỹ, nếu dám can đảm có lần sau, liền đem ra trước cửa dùng gậy lớn để đánh!” tiểu hài tử bị hù dọa đến sợ hãi, hai tay băng bó mông cả người co rúm lại..

” được rồi được rồi! đừng ủy khuất, nam tử hán điểm ấy tính toán cái gì? lại đây cho phụ thân nhìn xem.” nói xong ôm chầm đứa con đặt ở trong lòng ngực. đứa con tiểu mông quả thật không thể tiếp tục đánh. xem cái dạng này chắc là rất đau!.

” Trạch nhi Trạch nhi——”

Trạch nhi còn đang trong lòng ngực phụ thân làm nũng, bên này thái sư mẫu liền mang theo vài cái nha đầu bưng thiết nhiều đĩa thức ăn tiến vào.

” thái sư mẫu . . . ” Trạch nhi còn không có mặc quần, mượn bàn tay Sở Dịch Vân che lại mông, sợ người khác nhìn thấy mông hắn mới bị đánh. Sở Dịch Vân nhìn thấy nhiều điểm tâm như vậy, có nhiều món ngay cả sư phụ đều luyến tiếc ăn bây giờ tất cả đều bày ra trước mặt Trạch nhi.

” ai nha cái bàn này sao lại thế này, sao không chuẩn bị cho tốt chứ! người tới, mang cái bàn này đi.(mọi người còn nhớ rõ cái bàn vừa bị vị phụ thân này đánh nát chứ?) sau đó mang một cái mới lại đây!”!@# %&*——” dưới sự chỉ huy của sư mẫu, không đầy một khắc đồng hồ. Trước mặt tiểu thằng nhãi con bày ra vô số loại điểm tâm đủ hình dáng màu sắc, ước chừng có tới hai mươi loại..

” Trạch nhi, nếm thử một chút, xem điểm tâm thái sư mẫu làm có gộp khẩu vị của con không.” Trục Nguyệt nói xong cầm lấy một khối hoa quế tô đường cao đặt vào chén của Trạch nhi. Trạch nhi mở trừng hai mắt, cái mũi nhỏ nghe thấy được mùi thơm, trộm nuốt một hơi nước miếng, chậm rãi vươn tay, ngay khi gần chạm đến kiếng bánh, đột nhiên dừng lại ngược mặt quan sát thái độ phụ thân..

Sở Dịch Vân lúc này đã không còn giận hờn về chuyện rắc rối đã xảy ra, dù sao phạt cũng phạt qua. Sở Dịch Vân cúi đầu thấy đứa con dường như đang nhìn hắn, mỉm cười gật đầu một cái làm cho thằng nhãi con nhất thời vô cùng sung sướng nhào tới một bàn đầy điểm tâm ngon lành..

” uy uy uy —— Sở Tư Trạch người không phải trước hết nên mặc vào quần vào rồi mới ăn chứ! Đã rửa tay chưa? vừa mới nãy sờ mông lại khóc, bản muốn chết!”

Điểm tâm trước mặt trong chớp mắt đã bị thái sư phụ cướp đi, Trạch nhi miếng mếu cuỗi đầu nhìn phía dưới đã hoàn toàn sạch trơn, lập tức lấy tay che đi bộ vị trọng điểm sau đó nhìn chung quanh tìm quần. Sở Dịch Vân thấy đứa con đều muốn chui xuống dưới gầm bàn đi tìm quần, đành phải giúp hắn lấy cái quần mới mặc vào sau đó cho hắn rửa tay sạch sẽ rồi lại lấy một khối bánh đưa cho hắn..

” ăn thật ngon —— thái sư mẫu người thật lợi hại!” Trạch nhi cái miệng nhỏ nhắn chứa đầy bánh, tay vẫn không ngừng hoạt động để tranh giành với thái sư phó, nhưng vì có sư mẫu bảo hộ nên thái sư phụ cũng không dám làm khó, Trạch nhi nhanh chóng đoạt được một khối đưa cho phụ thân, sau đó cắn môi nói: ” phụ thân ăn khối điểm tâm này đi, lần sau có đánh Trạch nhi nhớ đánh nhẹ lại một chút.” Sở Dịch Vân bật cười, tiếp nhận điểm tâm đứa con đưa cho mình nhanh chóng bỏ vào miệng..

Bởi vì không ngồi được ghế, cho nên tiểu hài tử ngồi trên đùi sư mẫu ăn uống ngon lành.

” chậm một chút đứa nhỏ, chậm một chút —— uống nước, uống nước!”.

Sở Dịch Vân chỉ có thể cùng sư phụ hai người chia xẻ một khối điểm tâm, mà bên kia thằng nhãi con mặc dù có nghĩ thầm rằng sẽ cho hai người, nhưng là Trục Nguyệt nói bọn họ đều ăn đến chán rồi, thằng nhãi con cũng sẽ không quan tâm nữa mà cứ thế cầm đầu ăn một mình.

10. Chương 10

“Thái sư mẫu thật sư lợi hại! người cái gì đều làm được a ~~” bởi vì Trạch nhi còn nhỏ, cứ một khối rồi lại một khối điểm tâm làm cho cái bụng nhỏ căng tròn lên, sở Dịch Vân sợ hài tử ăn không tiêu, nói hắn đừng ăn nữa ra ngoài ngoạn đi. Nhưng còn số điểm tâm còn lại đương nhiên là—— thuộc về sư phụ!(phụ thân xinh đẹp ẩm ực a ~~~).

Buổi tối, Trạch nhi nằm ở trong lòng ngực thái sư mẫu. Trục Nguyệt nhẹ nhàng vỗ về đứa bé này, đây chính là sự ôn nhu mà Trạch nhi chưa bao giờ nếm trải qua, sự ôn nhu đến từ một người mẹ..

” ta nói Vân nhi, người là không phải cũng nên tái giá. Trạch nhi còn nhỏ như vậy, nên có mẫu thân chiếu cố mới đúng.” Nam Cung Lạc tùy ý đặt xuống một viên cờ, rồi bưng tách trà lên nhấp một ngụm nghĩ muốn khuyên bảo đồ đệ nên chọn một con đường khác để tốt cho Trạch nhi..

Sở Dịch Vân tay cầm quân cờ có chút run lên, lại lập tức ổn định, sau đó ngâm một khúc Liên Hoa Lạc..

” tái giá cũng không cần, Sở Dịch Vân đời này chỉ có một vị thê tử, cũng chỉ yêu một nữ nhân, nếu có thú thêm một người khác chỉ làm cho người ấy đau khổ, cần gì phải như vậy chứ?”.

Nguyện đắc một lòng vì nàng, đến già không phân ly. Ta từng đáp ứng nàng, tuy rằng chưa cùng nàng đi đến đầu bạc răng long, nhưng ta còn là giữ lời hứa của chúng ta, vĩnh viễn chỉ có mình nàng..

Một đêm liền trôi qua, mới vừa sáng ra Nam Cung Lạc đã bị Tô Thần lay người tỉnh dậy.

” làm sao vậy?” Nam Cung Lạc mở cửa, ngày mát mẻ thế này mà cũng không cho hắn an nhàn ngủ một giấc..

Tô Thần thấy Nam Cung lạc đi ra liền lôi kéo hắn bước đi, vừa đi vừa nói nguyên nhân. Nguyên lai là Sở Dịch Vân trên người độc được phát tác, buổi sáng ối ra một búng huyết sau đó bất tỉnh..

” thực bình thường, không có gì đáng ngại.” Nam Cung Lạc đặt tay bắt mạch, cầm lấy khăn mặt bên cạnh giúp Sở Dịch Vân lau đi thuốc dính ở khóe miệng, Sở Dịch Vân vừa mới uống xong thuốc, sắc mặt cũng đã có chút khởi sắc chứ không còn trắng bệch ra như lúc trước..

” này thằng nhãi con, tới đây khi nào?” Nam Cung Lạc nhìn tiểu Trạch nhi đang ghé vào bên giường khóc, chẳng lẽ đứa nhỏ này mỗi ngày đều cùng cha của hắn cùng nhau ngủ sao?.

Tô Thần nhìn thấy tiểu công tử đã muốn ngừng khóc, nhưng là chu cái miệng nhỏ nhắn vẽ mặt lo lắng, chỉ biết thở dài.

” tiểu công tử buổi sáng nghe có động tĩnh nên tới đây. Cũng đã nhiều năm như vậy, chỉ cần thời điểm công tử phát bệnh, tiểu công tử đều bồi tại bên người, mỗi lần đều khóc rất đáng thương, đúng là một chỉ có tình khiết hiếu thảo mới có thể như vậy.” Nam Cung Lạc nghe xong lời này, lại càng thêm thích đứa bé này, cảm thấy có một tôn tử đáng yêu như vậy là phúc khí của hắn, ai ngờ đứa nhỏ này còn có lòng hiếu tâm thế này..

” thái sư phụ, ngài cứu ta phụ thân được không. Trạch nhi dập đầu đội ơn ngài!” Trạch nhi nắm lấy áo choàng của hắn quỳ thụp xuống đất ra sức dập đầu. Nam Cung Lạc ôm lấy Trạch nhi, đứa nhỏ cái trán đều đỏ, thật là làm cho đau lòng người. Nam Cung Lạc nhìn liếc sang Sở Dịch Vân đang nằm trên giường, ôm Trạch nhi rời khỏi.

” Trạch nhi, thái sư phụ không phải không cứu phụ thân ngươi, nhưng người hạ loại độc quá mức kỳ quái, ngay cả thái sư phó cũng chỉ có thể duy trì bệnh tình của cha ngươi.” Nam Cung Lạc đem Trạch nhi mang về phòng của hắn..

” ngươi có muốn học hay không y thuật cùng võ công?”.

” Trạch nhi muốn! trạch mà nhất định phải học được y thuật cùng võ công, chữa khỏi bệnh phụ thân! còn muốn tìm ra cái tên đại phối dẫn . . . ngách . . . đánh hắn mông!”

Nam Cung Lạc nhìn vẻ mặt Trạch nhi có vẻ quyết tâm thật sự, lại cảm thấy được đứa nhỏ vừa khờ dại lại hiếu thuận đáng yêu, thật là một đứa nhỏ rất hiếm có, vì thế quyết định sẽ dạy thật tốt Trạch nhi..

Năm năm thời gian, tiểu Trạch nhi mông không biết đã trúng nhiều ít đánh, cũng may tiểu Trạch nhi tuy

còn nhỏ nhưng biết đây đều là vì tốt cho hắn, thái sư phụ cho hắn học cái gì hắn học cái đó, phạt hắn thế nào hắn cũng đều làm theo..

Trong nháy mắt Trạch nhi đã muốn mười tuổi, thân hình nộn nộn đáng yêu lúc trước đã cao lớn hơn nhiều, hiện tại đã đứng ngang tới ngực Sở Dịch Vân, càng ngày càng xinh đẹp, là một cái nhỏ nhỏ thiếu niên, tóc cao cao buộc lên, bởi vì khá cao nên thiếu niên có vẻ có chút gầy, nhưng thân mình trải qua nhiều năm rèn luyện phi thường rắn chắc..

Nhưng có một chuyện không thể nào thay đổi được chính là luôn luôn gây rắc rối ——.

Trạch nhi đã lớn lên rồi nhưng cũng không làm cho phụ thân bớt lo lắng, với tính cách như thế thì cuộc sống không có phụ thân sẽ thế nào, cầu cho bé luôn bình an.

11. Chương 11

” Sở Tư Trạch!” Sở Dịch Vân đi vào hậu viện, Trạch nhi bị phạt ngồi chồm hổm trung bình tấn đã gần hai canh giờ. Bị thái dương cực lớn ở trên đầu phơi nắng, mồ hôi giống dòng suối nhỏ ào ào tuôn xuống, nghe thấy phụ thân trong giọng nói có chút tức giận, sợ tới mức bát nước trên vai thiếu chút nữa rơi xuống đất.

” phụ thân ——” tiểu Trạch nhi không còn giống trước đây làm nũng phụ thân, luôn miệng không ngừng kêu phụ thân, nhưng là vẫn với đôi mắt to so với trước đây càng linh động hơn.” ôi ai u phụ thân nhẹ tay, Trạch nhi lỗi tai sắp rớt ra rồi.” Trạch nhi giữ lấy lỗi tai mình bị Sở Dịch Vân lôi tới băng ghế đá dài.

” quần cởi!”.

” a! phụ thân vì cái gì a?”

” vì cái gì?” Sở Dịch Vân ấn đứa con nằm xuống, hé ra một tờ giấy trước mặt hắn,. mặt trên chính bức tranh cái vương bát (còn rùa), rõ ràng là đây là tác phẩm mà thằng nhãi con này ngày hôm qua dán tại ở phía sau lưng lão sư..

” trong lớp học người nhiều như vậy, ai có thể có năng lực dán trên lưng lão sư mà lão sư không hề hay biết? người nói cho cha, trừ người ra còn có người nào có thể làm chuyện này?” biết đứa con nhà mình là kỳ tài luyện võ, còn tuổi nhỏ đã có kết quả hơn người. Cùng tiến lên học đường có vài đứa nhỏ tuy rằng cũng có luyện võ, nhưng đều không theo kịp Trạch nhi. Dù lúc đó lão sư không hề biết ai làm việc đó nhưng hắn biết nhất định người đó là Trạch nhi, con hắn hắn còn không hiểu sao, làm sai chính là làm sai, Sở Dịch Vân tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ đứa con có thể tùy tiện bướng bỉnh gây sự..

” này . . . a!” Trạch nhi còn đang suy nghĩ nên giải thích thế nào, thước gỗ trong tay phụ thân đã rơi xuống, móng đau như bị hỏa thiêu nóng bừng lên một mảng..

” còn không nhận sai?” Sở Dịch Vân lại dùng sức đánh vài cái, Trạch nhi vịn chặt lấy chân ghế đau đớn kêu to, tiểu mông tròn trịa đánh vài cái liền sưng lên rất nhiều, có vài chỗ đã bắt đầu chuyển màu đỏ thẫm..

” ô ô . . . Trạch nhi không biết, phụ thân không cần đánh Trạch nhi.” này vài năm cũng chỉ có thời điểm bị Sở Dịch Vân đánh đau hần mới có thể hô phụ thân làm nũng. Sở Dịch Vân nhìn hài tử thấy tính tình hần vẫn còn như đứa nhỏ nên buông thước nhắc Trạch nhi đứng dậy chính mình ngồi xuống băng ghế, làm cho Trạch nhi giống như trước đây giống ghé vào hần trên đùi đánh đòn..

Trạch nhi nằm úp sấp trên đùi phụ thân khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ, mới trước đây hai cái đùi lúc nào cũng lơ lửng giữa không trung loạn đặng giấy dựa, chính là hiện tại hần cao lớn, ghé vào trên đùi phụ thân mũi chân đã có thể đến trên mặt đất, bụng bị lột lúc sau, mông liền càng vênh lên cao.

” nếu không tiếp thu sai, vậy giống trước đây giống nhau đánh.” bàn tay vỗ vào cái mông nhỏ đã có chút ửng đỏ của Trạch nhi, thằng nhãi con đau đến run lên, thiếu chút nữa bật khóc, như thế nào mà bàn tay phụ thân so với thước còn đau hơn a?.

” ô ô” thằng nhãi con cầm lấy sở dịch vân đích quần áo khóc đích đáng thương, mông biến lại cổ, cổ lấy đến sau đó lại bị chụp biến.

” phụ thân Trạch nhi đau quá, phụ thân tha Trạch nhi đi!”.

” như thế nào không thừa nhận sai?” Sở Dịch Vân cũng thấy được kỳ quái, nếu là phạm vào sai Trạch nhi khẳng định sẽ không trúng nhiều như vậy đánh còn không nhận sai. Hay là

” có phải hay không thái sư phụ bảo ngươi làm?”

” Dạ”.

” cái gì?” Sở Dịch Vân kéo đứa con dậy làm cho hần đứng ở trước mặt mình hỏi: ” rốt cuộc làm sao vậy? nói thật cho phụ thân biết!”

” phụ thân” Trạch nhi cúi đầu, đem chuyện thái sư phó dụ dỗ cá cược nói ra, còn nói thêm chỉ cần làm như vậy sẽ xóa bỏ được tiền thiếu nợ của hần..

” ngươi với ai đánh đổ?”

” cùng . . . cùng thái sư phụ”.

Sở Dịch Vân lúc này hiểu được, nhất định là sư phụ nhàn chán nên đi xúi giục đứa nhỏ cùng hần ngoạn (chơi đùa). Đứa nhỏ này liền ngốc hồ hồ mà làm theo ngay.

” oa —— phụ thân, phụ thân tha Trạch nhi đi!” Sở Dịch Vân lại kéo qua Trạch nhi đặt ở trên đùi, cầm thước lên nhắm ngay mông mà đánh vài cái, thằng nhãi con khóc đến đáng thương, nhưng Sở Dịch Vân quyết tâm phải hung hăng sửa chữa hấn một chút, thẳng đến khi đem đứa con đánh đến mông sưng lên vài vòng mới buông tay.

” ô ô . . . ” Trạch nhi ghé vào trên đùi Sở Dịch Vân không đứng dậy nổi, hấn chưa từng bị đánh nặng như thế.

” Sở Tư Trạch người hiểu rõ rồi chứ, cờ bạc sẽ bị nghiêm, đánh bạc chuyện này người nếu là dám có lần sau, thì sẽ không là đơn giản như vậy là có thể chấm dứt. Có nghe hay không? Nếu ta biết người dám tiến sòng bạc địa phương không nên tới này, người trước hết chuẩn bị mông để chịu đánh một tháng đi. Có nghe hay không?”.

” Dạ nghe . . . ”.

” còn có, ngày mai đi đi gặp lão sư giải thích. Quy củ như cũ, nếu lão sư không tha thứ người, ngày mai trở về tiếp tục đánh!”

” chính là . . . phụ thân, sư phụ không biết là Trạch nhi làm a!”

” dám làm liền dám đảm đương, phụ thân dạy người thế nào?”

” nga . . . ” Trạch nhi khịt khịt mũi, Sở Dịch Vân giúp đứa con đem quần mặc vào. Cái mông nhỏ đã sưng lên rất nhiều, quần chạm vào đau đến phát run. Sở Dịch Vân nhẹ vỗ vỗ mông đứa con, thằng nhãi con lập tức giống con mèo nhỏ rơi vào thùng nước đứng giữ giữ lông rồi bỏ nhào vào trên người hấn mà bắt đầu khóc..

Sở Dịch Vân vỗ vỗ phía sau lưng của hấn nói: ” tốt lắm tốt lắm, lóm như vậy còn làm nũng phụ thân. để cho người khác nhìn thấy mà chê cười.”

” làm nũng với phụ thân mình có cái gì chê cười?” tiểu thằng nhãi con ôm phụ thân nói một cách chắc nịch, Sở Dịch Vân lắc đầu.

” phụ thân chẳng phải nói Trạch nhi lớn sao . . . vậy sao còn giống trước đây bị đánh mông.”

” người ở trước mặt phụ thân vĩnh viễn đều là tiểu hài tử.”

” đau . . . ” Sở Dịch Vân vừa nghe đứa con kêu lên đau đớn, mềm lòng. Nhìn hấn đau như vậy hôm nay chắc không cần luyện nữa kiếm, làm cho hấn trở về nghỉ ngơi, buổi tối phải khảo hấn công khóa..(kiểm tra bài học)

khụ khụ ——” thẳng nhai con vừa ly khai, Sở Dịch Vân che miệng liền ho lên. không biết mình còn có thể sống bao lâu, nếu thật sự tìm không thấy người hạ độc, kia chính mình thật sự sẽ đi bởi Duệ Tiệp..

Này vài năm có sư phụ cùng hắn điều dưỡng thân mình, cũng may độc vẫn không có xâm nhập phế phủ ở chỗ sâu trong. Nhưng là, hắn rõ ràng có thể cảm giác được chính mình thân mình đã sớm không được như xưa.

Trạch nhi đứa bé này tuy rằng thực nghe lời, nhưng vẫn là thường thường bướng bỉnh. đánh cũng đánh, huấn cũng huấn . . . vạn nhất chính mình thật sự đi rồi. Thì phải làm sao bây giờ a?

Sở Dịch Vân trở lại tiền viện, khi đi ngang qua phòng sư phụ chợt nghe bên trong có tiếng kêu thảm thiết..

” a ——” là thanh âm của Nam Cung Lạc ” Nguyệt nhi, mau đem châm nhỏ xuống, nhỏ xuống, nhỏ xuống!!”

Tuy rằng biết làm như vậy không tốt, nhưng Sở Dịch Vân vẫn nhịn không được đi nhìn lên. Trong phòng, Nam Cung Lạc phía sau lưng bị sư mẫu không lưu tình chút nào đâm hai cây ngân châm..

” kêu la cái gì! làm cho đứa nhỏ nghe thấy người cũng không ngại mất mặt.”

” đau đau đau ——”

” ai nha! nhịn một chút, người gần đây tràng dạ dày không tốt, làm như vậy không cần uống thuốc cùng khỏi rất mau.” Trục Nguyệt nói xong lại lấy một cây kim đâm đi xuống.

Sở Dịch Vân thở dài, sư mẫu vẫn là giống như trước đây, luôn đem sư phụ đích thân thể” điều trị” thật là tốt. Rõ ràng có thể có cách trị liệu không đau, những vẫn phải cố đâm vài kim mới bằng lòng buông tha sư phụ..

” tôi sai lầm rồi tôi sai lầm rồi còn không được sao? tôi không nên xúi giục Trạch nhi đánh bạc!”

Trục Nguyệt nghe xong tức giận nhéo cái lỗ tai Nam Cung lạc rống lên: ” người như vậy mà cũng là thái sư phụ của Trạch nhi sai! Người có thể dạy dỗ đứa nhỏ sao? không dạy tốt còn chưa tính, còn muốn dạy Trạch nhi đánh bạc! còn làm cho Trạch nhi đi khi dễ lão sư, người . . . người a người a! hiện tại Trạch nhi đã bị đánh người thấy thoải mái sao?” Trục Nguyệt tức giận đến mặt mày nhăn.

” ai bảo Vân nhi mỗi ngày giáo Trạch nhi như thế nào là nghĩa đảm trung can, như thế nào thẳng thắn vô tư! Nếu hắn năm đó nghe ta có nhiều tâm cơ, nhiều điểm kế sách thì như thế nào lại trúng độc của lão súc sinh kia! hắn như vậy đối đãi Vân nhi . . . tôi đương nhiên phải cẩn thận Trạch nhi cũng bị hắn hại.”

Một câu, Nam Cung lạc nói xong chợt nghe thanh âm Sở Dịch Vân phá cửa mà vào: ” sư phụ! ngài biết là

ai cho hạ độ! nói mau là ai! là ai ——”

Nói thật, Trúc Nguyệt cũng là lần đầu tiên nghe được Nam Cung Lạc nhắc tới chuyện này, quả thật hoảng sợ. Sở Dịch Vân hướng lại đây, vốn bệnh trạng sắc mặt đã muốn bị tức đến trắng bệch..

Hắn không biết nên hận hay là nên cău, cái người hại hắn bị mười năm khổ, cái người hại hắn mất đi thể tử, cái người làm hại Trạch nhi không có mẫu thân!

Nam Cung Lạc một phen giũt ra ba cái ngân châm trên lưng, mặc xong quần áo tính toán rồi đi..

” sư phụ ——” Sở Dịch Vân quỳ xuống nắm lấy quần áo Nam Cung Lạc không buông.” ngài nếu biết liền nói cho đệ tử biết đi! Đệ tử muốn vì Duệ Tiệp báo thù!”

” không được! người không thể tìm hắn báo thù.”

” vì cái gì! sư phụ người có biết cái gì mau nói cho đệ tử biết đi!”

” đừng hỏi, ta đi tìm hắn đòi giải được. người ở chỗ này chờ ta.”

” sư phụ —— sư phụ ——” Sở Dịch Vân ôm chặt lấy chân Nam Cung Lạc ” van cầu ngài nói cho đệ tử biết đi!”

Nam Cung Lạc chỉ hận chính mình vì không có phát hiện Sở Dịch Vân ở ngoài cửa, cũng hận chính mình nói lung tung, càng hận chính mình vô dụng, làm cho đồ đệ bị nhiều năm như vậy khổ sở nhưng không có cách nào khác nói cho hắn biết tình hình thực tế..

” đứng lên, như vậy bộ dáng gì nữa? ta đã dạy người như vậy sao?” Nam Cung Lạc quay đầu lại quát lớn Sở Dịch Vân, Sở Dịch Vân hắn hiện tại làm sao quần được nhiều như chuyện vậy. Hôm nay là vô luận như thế nào hắn phải biết được rốt cuộc người đó là ai ——

” sư phụ không nói cho Vân nhi, Vân nhi sẽ không đứng lên.”

12. Chương 12

” Sư phụ không nói cho Vân nhi, Vân nhi sẽ không đứng lên.”

” làm càn ——” Nam Cung Lạc tức giận một chưởng đánh văng Sở Dịch Vân, không nghĩ tới Sở Dịch Vân lại không có dùng nội lực phòng thân, liền trực tiếp bị đánh bay đi ra ngoài. Trúc Nguyệt hoảng sợ, Nam

Cung Lạc cũng cả kinh, không nghĩ tới Sở Dịch Vân một chút nội lực cũng không dùng lại đi tiếp một chương đó.

Sở Dịch Vân bị đánh ngã tại khung cửa, bị va chạm mạnh làm cho khí huyết ở trong cơ thể dâng lên, một búng máu nôn ra ngoài..

” cha ——” Trạch nhi vốn định đến tìm thái sư phụ lại vừa vặn nhìn thấy một màn phụ thân nhà mình phụ thân bị thái sư phụ một chương đánh học máu. Điểm tâm trong tay đích vội ném bỏ chạy đến bên Sở Dịch Vân..

” phụ thân —— ô ô . . . phụ thân ngài làm sao vậy? phụ thân —— thái sư phụ ——” một đứa nhỏ chỉ mới có mười tuổi dù có kiên cường đến mấy khi nhìn thấy cha bị đánh học máu cũng không thể bình tĩnh, huống chi Sở Dịch Vân thân thể vốn không tốt, mỗi lần hấn phun huyết Trạch nhi luôn bị dọa đến hoang mang lo sợ, lúc này nhìn đến chính là thái sư phụ đánh càng làm cho Trạch nhi luống cuống..

” Trạch nhi . . . ” Sở Dịch Vân mở to mắt thấy đứa con hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khóc bản hê hê, sờ sờ tóc đứa con nói: ” đi về phía thái sư phụ người dập đầu, cầu ngài nói cho phụ thân chân tướng!”

” Dạ, phụ thân ——” Trạch nhi thấy phụ thân không có việc gì, lập tức sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đỡ Sở Dịch Vân ngồi vào một bên, sau đó thẳng tắp quỳ gối trước mặt Nam Cung Lạc nói: ” cầu thái sư phụ cho biết chân tướng!” nói xong liền phịch một tiếng dập đầu xuống đất..

” cầu thái sư phụ cho biết chân tướng!” phịch——.

” cầu thái sư phụ cho biết chân tướng!” phịch——.

.

Nói một câu dập đầu một cái, Trạch nhi cái đầu nhỏ bang bang địa hướng trên mặt đất mà dập xuống, tựa hồ cái đầu này không phải của hắn...

Nam Cung Lạc phủ tay không để ý tới, khổ nhục kế . . . đây đều là hắn dạy cho Sở Dịch Vân cùng Trạch nhi, hiện tại tính dùng cách này áp dụng trên người của hắn sao.

” ai nha! Trạch nhi đầu chảy máu rồi, mau đứng lên . . . đứa nhỏ mau đứng lên.” Lời nói của Trục Nguyệt làm cho Nam Cung Lạc hết hồn, Trạch nhi . . . Trạch nhi . . .

” Sở Dịch Vân, mau bảo cho Trạch nhi đứng lên, nó chỉ là đứa nhỏ!”

” thái sư phụ muốn cho Trạch nhi nhìn phụ thân thâm chịu ác nhân thương tổn mà ngồi nhìn không để ý tới trở thành một người bất hiếu sao?”

” người ——” Nam Cung Lạc quay đầu lại nghĩ muốn cho hắn một bạt tai, nhưng không thể chống lại cặp kia sáng ngời kia, giống như thời điểm lần đầu tiên gặp mặt năm năm về trước. Nam Cung Lạc dừng tay, Trạch nhi cái trán máu đã chảy ra, chung quanh thậm chí đều xanh tím, Nam Cung Lạc lần này xem như không có biện pháp. Nay Trạch nhi trong ngày thường thông minh vô cùng, nhưng là chỉ cần là Sở Dịch Vân phân phó, thì cái gì nó cũng làm theo..

” cầu thái sư phụ cho biết chân tướng!” phịch——.

” cầu thái sư phụ cho biết chân tướng!” phịch——.

” cầu thái sư phụ cho biết chân tướng!” phịch——.

Một lần so với một lần thanh âm càng vang, cuối cùng Nam Cung Lạc một phen túm lấy Trạch nhi nhấc lên khỏi mặt đất nói: ” đừng đập đầu nữa . . . chỉ nên trách ta lúc đó không đâm chết lão súc sinh kia!”

Sở Dịch Vân đôi chân mày mày nhíu chặt rốt cục giãn ra, sư phụ đây là đau lòng Trạch nhi . . . tính toán nói ra chuyện năm đó.

” đỡ cha người đứng lên, ta sẽ nói cho các người biết.” Nam Cung Lạc rốt cuộc là đau lòng Trạch nhi cùng thân mình Sở Dịch Vân.

Nhất là Trạch nhi, cái đầu nhỏ đều sưng đỏ, Trục Nguyệt ôm hắn lại vừa thổi vừa xoa vừa bôi thuốc cho đến khi hoàn toàn ổn thỏa mới đem sự tình chậm rãi nói ra..

13. Chương 13

Ba mươi hai năm trước, Sở gia phu nhân sinh hạ con trai vốn là một chuyện vô cùng vui mừng, chính là phu nhân bởi vì sinh đứa con mà thân mình từ từ suy yếu, cuối cùng khi đứa nhỏ không đến một tuổi đã lâm bệnh qua đời..

Sở gia lão gia đau lòng vô cùng, nhìn thấy đứa con lại càng thêm thương cảm. Vì thế, đã đem con giao cho vũ mẫu chăm sóc, chính mình một mình túc trực coi chừng phần mộ phu nhân. Ba năm sau, trong nhà các trưởng bối vì Sở lão gia chọn rất nhiều tì thiếp, liền hy vọng Sở gia có thể hảo hảo khai chi tán diệp. Các tì thiếp cũng luôn muốn có được một đứa con để địa vị của mình trong Sở gia ngày càng vững chắc, nhưng trong số đó chỉ có duy nhất một người sinh hạ nhi tử..

Vì thế nàng đương hoàng thượng nhà giữa, đứa con cũng thành con vợ cả. Vậy đứa nhỏ đáng lẽ phải là con cả kia đang ở đâu? Tuy nói là đứa con cả nhưng lại không chiếm được phụ thân yêu thương, kể mẫu vì thế lại càng thêm tra tấn hắn, nhục nhã đánh chửi thường xuyên như cơm bữa, tiểu hài tử không thể biện bạch không có lực phản kháng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Chính là đứa bé này cũng đã khỏe mạnh trưởng thành, cho dù không có được quá phụ mẫu thương yêu, nhưng là hắn cũng được hưởng cuộc sống của Sở gia Đại công tử, từ đọc sách đến tập võ luyện công. Tóm lại, bọn đệ muội học gì hắn đều học.

Chẳng qua học so với người khác càng thêm khắc khổ cùng dày vò. Lão sư phụ thân làm khó dễ, trong nhà kế mẫu làm khó dễ, nhỏ nhỏ thiếu niên từ nhỏ chỉ biết rời xa thị phi mà sống, hắn cũng không biết thực sự mục đích tồn tại của mình là gì nữa..

Một năm kia hắn rời khỏi quê nhà, vốn tính toán đến Giang Nam để sống một cuộc sống tự lập nếm trải sự đời, lại gặp được một nữ nhân và đem lòng yêu mến nàng. Nữ nhân kia là tiểu thư dòng dõi thư hương, ôn nhu tiên cảnh, cử chỉ hữu lễ. Sở gia Đại công tử tính cưới nàng làm thê tử, vốn chuyện tình đang diễn biến tốt đẹp lại bị kế mẫu xúi giục.

Kế mẫu hướng Sở lão gia rỉ tai, nói nữ nhân kia là xuất thân từ thanh lâu, là một kỹ nữ phục vụ đủ loại đàn ông. Một mặt đi nói cho Sở gia Đại công tử, Sở lão gia chẳng qua là chỉ muốn kéo dài thời gian, mặt khác tính toán giúp cho bọn họ thành thân. Kỳ thật là tính toán ở ngày đại hôn đích đối trắng thay đen, đem tân nương tử thay đổi.

Sở gia Đại công tử tuy rằng không tin, nhưng là kế mẫu âm thầm an bài hết thảyngằm tạo ra mẫu thuẫn giữa cô gái kia cùng Sở lão gia. Cuối cùng Sở gia Đại công tử không đành lòng nhìn nữ nhân mình yêu thương chịu ủy khuất liền dứt khoát rời nhà bỏ đi..

Sau khi rời nhà kế mẫu vẫn không cam lòng, mục đích của nàng ta đơn giản chính là muốn cho Sở gia Đại công tử vĩnh viễn không thể quay về. Như vậy con nàng ta mới có thể hoàn toàn kế thừa gia nghiệp Sở gia. Vì thế nàng đã bỏ ra rất nhiều tiền thuê sát thủ khắp nơi đi ám sát Đại công tử. Sở gia Đại công tử không ngừng mà tránh né đuổi giết, cuối cùng hắn quyết định quy ẩn núi rừng, không bàn đến chuyện trong chốn giang hồ..

Vì thế hắn ở một cái trấn nhỏ định cư, qua một đoạn ngày thái bình. Bọn họ đã bái thiên địa, mời rất nhiều đích mọi người đến giám chứng hôn lễ bọn họ. Hắn không thể để cho nữ nhân hắn yêu phải chịu thiệt thòi. Hắn muốn nói cho mọi người biết, đây là thê tử hắn.

Cũng chính tại hắn nặng tình nghĩa, vốn che dấu danh tính Đại công tử tốt lắm nhưng cuối cùng lại bại lộ hành tung. Vì thế, kế mẫu lại bắt đầu kế hoạch ám sát Đại công tử.

Cuối cùng . . . nàng cùng tìm được thời cơ tốt rồi..

Nàng ta đã dựng nên chuyện Đại công tử ám sát đệ đệ của mình, Sở gia nhị công tử bị người đâm một kiếm, suýt nữa chết. Sở lão gia bị người mê hoặc tính toán nhìn xem rốt cuộc có phải Sở gia Đại công tử gây ra, vì thế hắn liền lặng lẽ đến quan sát đến hai người. Cùng thời điểm đó, nữ nhân kia đã có thai, hai người vô cùng ân ái ái ái, chính là thường thường lơ đãng câu nói đầu tiên liền bị kịch..

” Dịch Vân, chàng sẽ cùng thiếp và con chúng ta vĩnh viễn không ly khai chứ?”

” đương nhiên, có nàng cùng con ta cái gì cũng không cần.”

” kia . . . vậy chàng cũng không cần kế thừa gia nghiệp nhà chàng sao?”

” đều giao cho Nhị đệ tốt lắm.”

” kia nếu bọn họ gặp được khó khăn, chàng có về giúp không?”

” bọn họ đối đãi chúng ta như vậy, bọn họ chết sống có liên quan gì đến ta. Chỉ có nàng là người mà ta yêu nhất, vì nàng làm gì ta đều nguyện ý.”

Chính là một câu như vậy, làm Sở lão gia đang núp trong một góc tối trong lòng kinh sợ. Chuyện thủ túc tương tàn thật sự là do hắn gây ra sao, hơn nữa chỉ vì một cái thanh lâu nữ tử tương lai còn muốn giết cha đoạt quyền sao?.

Cơn tức giận đã che mờ ánh mắt Sở lão gia. Hắn bay ra khỏi góc tối tung một cái độc chưởng ngay thẳng vào ngực đứa con trai ruột của mình. Vốn định lại cho người đàn bà kia một chưởng lại không nghĩ rằng, người nữ nhân kia thể nhưng nhào vào trên người Sở đại công tử, dưới thân thể chảy ra huyết.

Vì thế, còn có một cái chuyện xưa như vậy..

Sở Dịch Vân nghe xong, chính là hắn cảm thấy được như bị đưa hầm băng. Hắn cái gì cũng đều không có làm, vì cái gì lại như vậy?

” thái sư phụ, kia Sở đại công tử chính là phụ thân sao? kia . . . độc trên người cha chính là ông nội hạ sao?” Trạch nhi cau mày hỏi, chính là hắn có rất nhiều đích không hiểu. Tỷ như cái mấy cái tình tiết chuyện xưa phức tạp kia, hắn không biết vì cái gì muốn hãm hại phụ thân hắn, cũng không biết vì cái gì mà kết quả lại như thế. toàn bộ sự việc hắn hẳn là nên trách ai?.

” ân, chính là gia gia của ngươi.” Nam Cung Lạc hiển nhiên đối Trạch nhi xưng hô Sở Vô Trần là ông nội liền cảm thấy thực sinh khí. Rõ ràng là Tôn nhi của hắn, dựa vào cái gì lại đối lão quỳ kia kêu ông nội..

” vậy tại sao . . .”.

Rầm ——

Sở Dịch Vân đập mạnh vào cái bàn một cái sau đó không quy đầu lại liền như thể xông ra ngoài...

” nguy rồi, cha ngươi nhất định không tiếp thu được chuyện này là thật. mau cùng hắn.”

14. Chương 14

”nguy rồi, cha người nhất định không tiếp thu được chuyện này là thật. mau cùng hẩn.”

Khi Nam Cung Lạc tìm đến chỗ Sở Dịch Vân, rừng trúc nơi hậu viện cơ hồ cũng bị hẩn chặt hết. Đời này hẩn đều không thể giải được nỗi thống hận, có cái gì so với bị thân sinh phụ thân muốn chính con ruột mình chết thống khổ hơn không?.

Nam Cung Lạc tiến lên ngăn lại hành động của Sở Dịch Vân, Trạch nhi đã chạy tới ôm quỳ trên mặt đất lớn tiếng hỏi: ” cha, ngài không cần Trạch nhi sao?”

Sở Dịch Vân hiện tại chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng như muốn nứt ra, cái gì cũng không muốn quan tâm, cái gì cũng không muốn tự hỏi..

” cha vẫn hay đánh người, nếu người không thích ở nhà, người muốn làm gì liền làm đi!” Sở Dịch Vân ném trong tay dích kiếm, như vậy dích một câu làm cho Trạch nhi thừa nhận không. Sở Dịch Vân cũng không quan tâm nhiều, nhanh chóng bước đi. Trạch nhi lên bay đến ôm lấy chân Sở Dịch Vân gào khóc thảm thiết: ” phụ thân đừng bỏ rơi Trạch nhi, Trạch nhi đã không có nương, phụ thân không nên không cần Trạch nhi!”.

Sở Dịch Vân không có nghe được, bên tai hẩn chỉ toàn nghe thấy tiếng thở dốc yếu ớt của Duệ Tiệp trước khi chết, là Duệ Tiệp nhiều lần dặn dò, là trong nhà phụ thân đối Duệ Tiệp lạnh lùng, là trong phủ đối Duệ Tiệp nghị luận bàn tán. Trước mắt xuất hiện chính mình sao? nam nhân quỳ gối trước mặt, đưa mặt ra chịu đựng những cái tát nẩy lửa. là chính mình sao? nho nhỏ thiếu niên bị kẻ mẩu dùng kim đâm cánh tay cũng không thể đi tìm phụ thân khiếu nại? vì cái gì hẩn đều phải nhớ những việc này? rốt cuộc là không phải thật sự đâu?.

” cha —— cha ——” là ai đang gọi mình? vì cái gì cước bộ lại chậm như vậy?.

Sở Dịch Vân dừng lại, trên mặt đất đứa nhỏ kia là ai? vì cái gì lại cùng ta giống đến thế?.

” cha —— cha người tỉnh tỉnh! đừng không cần Trạch nhi ——”.

” Trạch nhi ——” Sở Dịch Vân nghĩ tới, hẩn đều nhớ rõ! năm đó là ai đứng hẩn đánh cho một chương, hẩn đều nhớ ra rồi! Duệ Tiệp là xuất huyết nhiều mà chết, đứa bé này là chính mình yêu thương mười năm, là hẩn ở trên đời này đứa con độc nhất..

” Trạch nhi —— mau đứng lên.” Sở Dịch Vân đau lòng, đau lòng đem hẩn từ dưới đất bế lên..

Hẩn còn có nhi tử cần chiếu cố, hẩn vô cùng yêu thương con mình, như thế nào có thể để nó cùng có vận

mệnh với mình sống cô độc trên đời không ai yêu thương?

Trạch nhi bị kéo lê một khoảng cách, trên người đều là đất, quần đều bị ma sát đến rách nát, trên người cũng nhiều chỗ bị trầy xước.

” Vân nhi, người xem Trạch nhi, người có thể để nó một người trên đời chịu khổ sao?”.

Sở Dịch Vân luyến tiếc . . . chính là đời này hắn đều không thể giải được độc này, cũng vô pháp vì Duệ Tiệp báo thù, trong lòng phần hận, nhìn Trạch nhi mắt to ngấn nước nhìn hắn, hắn đều muốn đem việc này đặt ở đáy lòng, có lẽ không bao giờ ... nữa nói ra... mạng sống của mình là hắn cho, vậy sống một ngày tính một ngày tốt lắm.

Trải qua một ngày gây sức ép, Sở Dịch Vân sớm uống thuốc và đi ngủ..

Chính là sáng ngày hôm sau, Trạch nhi đột nhiên lại mất tích.

” Trạch nhi có thể đi đâu chứ? có thể hay không lại chạy ra ngoài chơi?” Trục Nguyệt lo lắng ở trong phòng Trạch nhi đi tới đi lui, lần trước hắn một mình đi ra ngoài ngoại còn đánh nhau rơi xuống nước, sau khi trở về bị Sở Dịch Vân đánh cho ba ngày không xuống giường, mộng đều muốn nứt ra, hắn là sẽ không tái làm chuyện như vậy chuyện..

Huống chi hắn tuy rằng ngày thường hồ nháo, nhưng một khi Sở Dịch Vân có chút không thoải mái hắn là tuyệt đối sẽ không hồ nháo, càng nghĩ hắn cũng không biết làm thế nào mới tốt..

” sư mẫu, tôi đã muốn phái người đi ra ngoài tìm, ngài trước đừng có gấp.”.

Trục Nguyệt gạt đầu, ánh mắt bay tới bàn học Trạch nhi, đi qua đi liền thấy, phía dưới cái chặn giấy là hé ra tờ giấy.

” thái sư phụ, thái sư mẫu, phụ thân: tha thứ Trạch nhi đi không từ biệt, Trạch nhi không đành lòng nhìn phụ thân cả ngày lẫn đêm chịu độc chưởng xâm hại. Lần này đi Sở gia bốn viện hướng tổ phụ cầu xin giải được. thỉnh phụ thân không cần vì đứa con lo lắng, ngày khác có được giải được nhất định chịu đòn nhận tội. Trạch nhi như vậy bái biệt.”.

” hồ nháo!” Sở Dịch Vân cầm tờ giấy đi đến tủ quần áo Trạch nhi, phát hiện Trạch nhi y phục ngày thường ít vài món, mà ngay cả bội kiếm đưa hắn cũng bị mang đi. Rồi lại trở mình xem tủ quần áo của mình ngân lượng cũng ít một ít. bên cạnh lại còn có thêm tờ giấy..

” phụ thân, Trạch nhi lần này là bất đắc dĩ. không phải ăn cắp . . . phụ thân bớt giận!”.

Sở Dịch Vân thật sự là tức giận đến không biết như thế nào cho phải..

” không được, Trạch nhi ra giang hồ không có kinh nghiệm . . . ”

” ta đi theo, người cùng sư mẫu của người ở nhà chờ.” Nam Cung Lạc đứng ở trên mái hiên, Sở Dịch Vân bản năng tính đi theo sư phụ, vừa muốn vận công đã bị sư mẫu một trận mê hương làm ngất xỉu..

” Nguyệt nhi, nàng ở nhà hảo hảo chiếu cố Vân nhi. Trạch nhi sớm muộn gì cũng phải đi ra ngoài, ta sẽ đang âm thầm bảo hộ nó. hết thấy yên tâm.” nói xong Nam Cung Lạc xoay người liền tiêu thất, Trục Nguyệt nhìn Nam Cung Lạc đi xa thì liền thở dài. Thật sự là tạo hóa trêu người a!

15. Chương 15

Nói Trạch nhi lần đầu đi ra ngoài, tuy rằng nói là vì phụ thân xin thuốc, nhưng là giảng co đến nửa đêm cũng mệt mỏi, thấy thị trấn nhỏ phía trước đã có rất nhiều tiểu sạp mở cửa, nên nhanh chóng tiến về phía trước để tìm cái gì đó ăn lót dạ..

” tiểu hài tử, đi một người sao?”.

” đúng vậy!” Trạch nhi cầm cúi ăn nhưng được hỏi một câu liền đáp một câu..

” vậy người nên cẩn thận, một đứa bé rất dễ bị người lừa gạt!”

” không có ~ ta mỗi ngày nghe thái sư phụ giảng dạy về thế giới bên ngoài! ta có kinh nghiệm a!” Trạch nhi vỗ vỗ bộ ngực nhỏ bé về mặt tự hào lại không nghĩ rằng làm cho người ngồi chung bên cạnh cười nhạo một chút, Trạch nhi nhìn lại thì ra là một lão nhân, tuổi cùng thái sư phụ không sai biệt lắm, lại về mặt nghiêm túc cùng cứng nhắc..

đồ cổ . . . Trạch nhi nhỏ giọng nói xong, lão nhân kia xoay người lại nói: ” nhìn xem người còn tuổi nhỏ liền mang theo nhiều tay nải lại không có người lớn đi theo nhất định là trốn nhà ra đi, như thế hồ nháo.”

” ai nói ta là trốn nhà? ta có để lại tờ giấy a!” Trạch nhi không phục vỗ cái bàn nói, nghĩ lại tưởng tượng thái sư phụ nói qua trên giang hồ lòng người hiểm ác, không thể cùng hắn nói sự thật. Cũng không biết hắn là người tốt người xấu, vạn nhất là người xấu kia không phải thảm a!

” không biết tiểu nhi, nhà người phụ mẫu vẫn còn chứ?” người kia cười lắc đầu, coi như là dạy một cái đứa nhỏ không nghe lời.

” trong nhà chỉ có gia phụ, gia mẫu đã qua đời.”.

” nghe người nói chuyện có vẻ như người cũng có đọc qua sách vở. chẳng lẽ không biết phụ mẫu tại, bắt

viễn du mạ sao?” (có lẽ là cha mẹ còn sống không được đi xa chẳng, cái này Boo cũng không biết nữa =.=)

Trạch nhi vừa muốn nói, nhưng lại không biết phải nói lại thế nào vẫn là cảm thấy không nói tốt hơn. Người nọ nhìn đứa nhỏ trước mắt đảo mắt suy nghĩ, bộ dạng cần môi muốn nói nhưng không nói, cực kỳ giống hài tử kia năm đó . . . chính là hần biết, hài tử kia đã muốn trung chính mình một chương, hần là đã chết, cũng không biết người đàn bà kia có hay không sinh hạ ra đứa nhỏ trong bụng, nếu sinh ra thì hài tử kia chắc cũng tầm tuổi đứa bé này.

” tại sao không nói? biết sai lầm rồi?”.

Trạch nhi xoay người, tiếp tục ăn. Sau khi ăn xong, đi ngang qua người người ấy nói: ” ta biết một mình đi ra không tốt, nhưng là nếu không phải cha bị người xấu hại, ta cũng sẽ không lặn lội đường xa đi tìm giải được.”

” nga! Người cũng có một mảnh hiếu tâm đó, đứa nhỏ người muốn đi làm sao?”

Trạch nhi muốn nói, nhưng lại lắc đầu, hần thật sự không biết Sở gia ở nơi nào, nghe thái sư phụ nói qua là ở Giang Nam này, chính là Giang Nam to lớn như thế nên đến nơi nào tìm kiếm đâu?

” vậy người tên là gì?” Trạch nhi ngẩng đầu nhìn, nói: ” tên ta là Nam Cung Trạch!”

” Nam Cung? người họ Nam Cung”.

Ai nha —— đừng nói đây là cừu nhân của thái sư phụ đi! hần cũng không muốn mới ra khỏi cửa liền bị người làm thịt, hần còn không có tìm được giải được đâu!

” tôi cùng Nam Cung gia không quen, chính là người đi đường nhớ cẩn thận!”.

Trạch nhi nhìn người kia xoay người rời đi, trong lòng thẳng nói thầm. chẳng lẽ thật là cừu nhân của thái sư phụ? vẫn là sớm một chút rời đi tốt hơn!

Trạch nhi vẫn hướng hướng đông mà đi, hần mơ hồ nhớ rõ thái sư phụ đề cập qua Sở gia bốn viện ở phía đông Giang Nam, tuy rằng không biết khi nào mới có thể tìm được Sở gia bốn viện, nhưng có được điểm ấy mạnh mẽ tiểu Trạch nhi vẫn là đạo nghĩa không thể chùn bước, mạnh mẽ tiến thẳng trên con đường dẫn đến Sở gia.

Trạch nhi ở một cái sạp nhỏ mua một ít lương khô và bắt đầu đi, tuy rằng một mình lữ hành nhưng cũng không nhàm chán. Trên đường gặp rất nhiều động vật nhỏ, Trạch nhi đi tới bắt đến một con thỏ nhỏ..

” ai nha ai nha! người như thế nào nhỏ như vậy chứ?” tiểu Trạch nhi nhìn chú thỏ trắng đang lạnh run lên trong tay thì thầm hỏi: ” người là bị lạc mẹ sao? không sao, không có gì đâu ——”

Con thỏ nhỏ ngẩng đầu nước mắt lưng tròng nhìn tiểu anh hùng, sau đó Trạch nhi vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nói: ” về sau theo ta đi ta sẽ nuôi người, chờ người trưởng thành ta có thể dùng người kê đơn cấp phụ thân bồi bổ thân mình.”

tiểu bạch thỏ vừa nghe chân tay cuộn quýt muốn chạy, Trạch nhi xem cục bông nhỏ trong tay bắt đầu lộn xộn làm hấn ngứa ngáy khó chịu nhưng lại quyết định ôm chặt nó không cho nó rời đi..

Vì thế, Trạch nhi tiểu bằng hữu của chúng ta ở trên đường đã tìm được bằng hữu thứ nhất—— một con thỏ nhỏ tính toán nuôi lớn cấp Sở Dịch Vân bồi bổ thân mình đích. Trạch nhi đặt tên cho nó là bánh nhân đậu. Bởi vì nó bộ dạng tròn vo nho nhỏ vô cùng giống bánh nhân đậu mà thái sư mẫu đã làm.

” thái sư mẫu . . . Trạch nhi muốn ăn hạch đào tô . . . ” buổi tối Trạch nhi tựa vào một cành cây trên cây đại thụ mà ngủ. Đây là thái sư phụ nói cho hấn biết, ngàn vạn lần đừng ngủ ở dưới tàng cây, nếu không may gặp phải mãnh thú ngay cả chạy đều chạy không thoát..

” bánh nhân đậu, người ngoan một chút. phía dưới có mãnh thú, ngoan ngoãn theo ta ở trên cây ngủ đi ~” (bánh nhân đậu TAT không có việc gì đi cao như vậy để làm chi . . . ta sợ độ cao!).

Cũng may một đêm bình an vô sự, điều này làm cho người mới lần đầu ra giang hồ như Trạch nhi phi thường vui vẻ, nguyên lai không giống thái sư phụ vô cùng nguy hiểm a! chính là tiểu Trạch nhi nhưng không biết nửa đêm có cái thân ảnh giúp hấn đá bay N người xấu tính toán lừa gạt hấn..

” đi thôi bánh nhân đậu!”.

Ném qua bữa sáng thuận tiện làm cho bánh nhân đậu cũng ăn một chút bữa sáng. Trải qua một đêm tiếp xúc, bánh nhân đậu vô cùng thích thú ngồi xổm trên vai tiểu thiếu gia hoặc là giấu ở y phục của hấn lộ cái đầu nhỏ ra xem..

Phía sau đại thụ, là người kia ngày hôm qua. Nhìn Trạch nhi đi xa, trong lòng thẳng thở dài. đứa nhỏ này . . . thật sự là không biết sâu cạn a!

Trải qua mấy ngày nay bốn ba, tiểu Trạch nhi đã muốn bắt đầu nhớ tới phụ thân, không biết phụ thân có tức giận hay không, nhưng là hấn trốn đều trốn, dù sao về nhà cũng bị đánh. kia còn không bằng trước đem giải được lấy được . . . hắc hắc ~~ đến lúc đó có lẽ cha sẽ thương tình ít đánh vài cái.

tiểu thẳng nhãi con đang ở ảo tưởng bộ dáng của phụ thân khi nhìn thấy giải thể nào, hấn là rất vui vẻ! nói không chừng vui đến nổi liền miễn đánh đòn mình!

Bánh nhân đậu không an phận ở trong lòng ngực Trạch nhi mà chạy ra, tiểu bạch thỏ đi lâu ngày đã không có được ăn món ăn thường ngày của mình nhìn thấy bên cạnh có một cánh đồng xanh mượt trông đầy củ cải trắng liền xông đi qua..

” bánh nhân đậu! bánh nhân đậu trở lại —— cái kia không có thể ăn! ai nha!” Trạch nhi ở phía sau đuổi theo chạy về phía cánh đồng kia, khi ôm lấy nó thì trên củ cải đã in đầy dấu răng của nó, và nó còn nhất quyết không chịu buông củ cải ra.

Ý thức được chính mình có thể đã gây chuyện tiểu hài tử tính toán ôm bánh nhân đậu chuồn mất. Chính là mới vừa quay đầu lại đã bị thôn dân canh tác phát hiện, đang lúc muốn chạy thì đã bị bắt lại và quát lớn.

” thực xin lỗi thực xin lỗi đại ca ——” tiểu Trạch nhi ôm tiểu bạch thổ cùng người thiếu niên mười bảy mười tám tuổi này nói nửa ngày, chính là những thức ăn này người ta dùng để nuôi sống cả gia đình, hiện tại bị biến thành như vậy bọn họ nên như thế nào qua được mùa đông?.

” nếu không người con thổ đó đền bù đi! phỏng chừng nuôi từ giờ đến mùa đông còn có chút thịt để ăn.”.

” này không được!”

Trạch nhi vừa nghe bọn họ muốn lấy bánh nhân đậu hẳn là người thứ nhất không đồng ý, bánh nhân đậu cũng không đồng ý chui vào trong quần áo Trạch nhi, lộ ra cái đầu nhỏ ngử ngử chung quanh dường như đang có mùi nguy hiểm, trước mắt đột nhiên xuất hiện một người mặt mày nổi giận đùng đùng, sợ tới mức tay chân loạn đạng chui vào trong quần áo Trạch nhi.

” hắc hắc . . . ” Trạch nhi nở nụ cười, nói: ” ta đây còn một ít tiền người cầm đồ đi!”.

” tiền?” thiếu niên xem hẳn toàn thân cũng không giống gia đình nghèo, nhưng đứa nhỏ nhỏ như vậy tiền trên người khẳng định không phải trộm cũng là cướp! nếu là về sau bị bắt được, vậy thì nguy. Vì thế hẳn vội vội lắc đầu, cố ý phải hẳn cấp này thái oai rùng rợn đích miêu đều phù hảo bảo Trạch nhi phải giúp hẳn thu hoạch hết số cải trắng xem còn củ nào lành lặn hay không, nếu không xong sẽ không được rời đi..

Trạch nhi nhìn nhìn nghĩ chắc cũng không quá khó khăn, nên gật đầu đồng ý. Xắn lên ông quần cùng tay áo bắt đầu làm việc, làm đến cả người đều dính toàn bùn đất, cái lưng cứng ngắt Trạch nhi quay sang nhìn bánh nhân đậu nhỏ giọng trách mắng.” đều tại người gây họa!”.

” làm bầm cái gì! Làm nhanh lên!”.

Người thanh niên an vị ngồi bên cạnh hối thúc Trạch nhi. Giờ nghĩ lại Trạch nhi mới cảm thấy để có được một bàn đồ ăn phong phù như thế cần mất rất nhiều sức lực, hẳn hiện tại phi thường hối hận năm đó ở nhà lãng phí lương thực, không thích ăn đích liền trộm ném xuống đất, hẳn hiện tại rốt cục lĩnh hội vì cái gì cha nhìn hẳn phạm đồ ăn liền phạt hẳn..

Nếu hiện tại cho hẳn một cơ hội, hẳn cam đoan không bao giờ ... nữa lãng phí lương thực. tuyệt đối cam đoan!

Bất tri bất giác hoàng hôn đã buông xuống..

” tốt lắm, người làm tốt lắm. Mặt trời cũng xuống núi rồi, người cũng trở về nhà đi.” tiểu thiếu niên nói xong vác cái cuốc lên vai tính toán về nhà, hôm nay hẳn không có làm việc nông, chạy nhanh về nhà giúp mẫu thân nấu cơm đi!.

” nga —— kia . . . đại ca đêm nay có thể cho ta tá túc một đêm không?” Trạch nhi tay chân đều mỏi rã rời, hẳn thật sự là không nghĩ ở bên ngoài nữa. Tuy nói có quần áo nhưng vẫn rất lạnh, hiện tại vừa mệt vừa đói, hẳn thầm nghĩ muốn ăn một chút gì đó nóng nẩy sau đó ngủ một giấc.

” ở nhờ? có thể nhưng thật ra có thể . . . bất quá không có nhiều chỗ lắm, người buổi tối ngủ ở phòng bếp đi! nơi đó có rơm rạ, người có thể ngủ một giấc.”

Ở tại này là một thôn trang nhỏ dân phong thuần phác, huống chi Trạch nhi cũng trợ giúp hẳn không ít, hẳn vẫn không thể bỏ mặc được. dù sao cũng chỉ là một đêm thôi mà!.

16. Chương 16

Trạch nhi dọc theo đường đi đã biết tiểu niên tên là Lục Trung Cường, hẳn còn có cái đệ đệ tên là Lục Trung Tề. Trong nhà chỉ còn mẫu thân, phụ thân nắm trước đi đồn củi trượt chân té xuống sơn cốc đã qua đời..

” nhìn dáng vẻ của người chắc hẳn là người có học, đọc sách chính là rất tốt! đệ đệ của ta cũng đã bắt đầu đi học.” nhắc tới đệ đệ Cường Tử trong lòng cảm thấy vui vẻ hẳn, đệ đệ chính là hy vọng của cả nhà. Nhiều đứa nhỏ đều không muốn đi học, chính là Cường Tử lại liều chết liều sống cũng phải cho đệ đệ được đến trường, chỉ hy vọng đệ đệ có thể một ngày kia có thể hành diện, làm cho nương hảo hảo hưởng vài ngày hạnh phúc.

Trạch nhi nghe xong lời này đã có điểm áy náy, thật sự là những đứa nhỏ nhà nghèo sớm đã đương gia (chăm lo cho gia đình). Nghĩ lại hẳn thời điểm ở nhà chỉ biết hồ háo bướng bỉnh, cha mời nhiều lão sư như vậy về nhà dạy đều bị chính mình làm tức giận bỏ đi, cũng khó trách cha thường xuyên tức giận hẳn . . .

Kỳ thật hẳn hiện tại mới cảm thấy được chính mình thật thật sự đáng ăn đòn. Với những đứa nhỏ cùng trang lứa, so sánh ra, cuộc sống của hẳn là cuộc sống vô ưu vô lự mà bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ đến. Mà hẳn để lãng phí . . . nghĩ lại thấy lần đi ra thật sự được ích lợi không nhỏ, ít nhất hiện tại hẳn đã tỉnh ngộ..

Bất tri bất giác chẳng mấy chốc, Cường Tử liền dẫn hẳn đi tới một căn nhà. một căn nhà bằng cỏ tranh vô cùng đơn giản, trong vườn có nuôi mấy con gà, bên cạnh bờ tường được quây thành một cái chuồng nhỏ trong đó có một con heo mập mập đang nằm ngút trên nóc căn nhà tranh nhỏ bé đang bay ra rất nhiều khói bếp, chắc đã bắt đầu nấu cơm.

” nương, con đã trở về!”.

” nga! đã về rồi!”.

Cường Tử trở về nhà liền hô một tiếng, đem cái cuốc dựng ở góc tường, cầm chén trà trên bàn một hơi uống cạn, thuận tiện đem Trạch nhi đang đứng ngây ngốc bên ngoài ngốc túm vào nhà..

” nương, đây là bằng hữu hôm nay con vừa quen biết . . . đêm nay ở lại nhà chúng ta một đêm. đúng rồi người tên gì?”

” ta gọi là . . . ta gọi là Nam Cung Trạch.” Trạch nhi vẫn là để lại cái tâm tư không có đem tính danh thật nói cho bọn hắn biết, bất quá hắn lại nhanh bổ sung nói: ” mọi người kêu tôi Trạch nhi là được rồi, nhà của ta mọi người cũng gọi ta như vậy.”

Trạch nhi nhìn thoáng qua mẹ của Cường Tử, không giống trong tưởng tượng hắn là một người phụ nữ xinh đẹp, thoát nhìn có chút lớn tuổi, quần áo tuy rằng đơn giản nhưng đều sạch sẽ, tóc búi thành búi ở phía sau, dùng một cái ngân châm rất bình thường mà giữ chặt lại, nhưng khi cười lộ lên làm cho người ta cảm thấy được thực hiền hoà..

” ta chỉ ở một đêm, sẽ không nhiều quấy rầy.”.

Đại nương nhìn Trạch nhi bộ dạng đáng yêu, mập mạp đáng yêu không giống như là những đứa trẻ nhà nông, tiếp đón Trạch nhi hướng vào trong phòng kháng ngồi xuống, Cường Tử nhìn mẹ vui vẻ như vậy, nghĩ đến tiểu tử này bộ dạng đúng là khác hẳn những đứa trẻ ở đây, không giống hẳn cùng đệ đệ từ nhỏ vừa đen vừa gầy.

Trạch nhi chưa bao giờ tới nông gia nên có một cảm giác rất hiếu kì, cái tủ thấp bé trên mặt dán đầy những bức họa cầu chúc, bên trong phòng là mấy cái giường đất trải chăn mền đơn bạc, một cái ổ nhỏ để một cái áo vẫn còn đang may dở. Trạch nhi tò mò nhìn xem, này độ lớn nhỏ chắc đây là quần áo may cho đệ đệ của Cường Tử..

Tuy rằng quần áo trên người không phải vải dệt đất tiền gì, nhưng là do chính mẹ làm ra. Nếu nương mình còn sống, chắc mình cũng sẽ có những bộ quần áo do chính tay nương may như thế này chứ?.

Buông quần áo Cường Tử đem một cái bàn nhỏ đặt lên trên giường, một đĩa bánh bột ngô nóng hằm hập cùng một nồi đồ hấp đã bùng lên.

” nương, con chờ Nhất Tề một hồi.mẹ với Trạch nhi ăn trước đi.” Cường Tử cấp Trạch nhi cùng đại nương dọn xong bát đĩa, chính mình bước đi ra ngoài sân.

Đại nương nhìn nhìn đứa con lớn nhất, cười cười nói: ” cháu đừng trách móc, Cường Tử từ nhỏ rất thương đệ đệ của nó. Đúng rồi, cháu mau ăn đi, nông gia lương thực không biết cháu có ăn quen hay không.”.

Trạch nhi lần đầu tiên ăn được bánh bột ngô trên mặt có rất nhiều ngô như thế này, so với mấy ngày nay

thì đây là bữa cơm tốt nhất rồi. Trong ngày thường ở nhà tất xấu cái này không ăn cái kia cũng không ăn hết thấy đều bỏ qua một bên, cầm lấy chén liền ăn như hổ đói...

Dù sao tuổi còn nhỏ, ăn cái gì đều ngon. Đại nương xem Trạch nhi như vậy bộ dáng đáng thương, cũng đau lòng cho hắn thêm một bát bánh canh. Bên trong chỉ có khoai tây cùng cải trắng, nhưng lại ăn rất ngon.

Đại nương nhìn Trạch nhi ăn uống vui vẻ, hỏi ra thì biết hắn vì cha xin thuốc mới rời nhà đi, cảm thấy được đứa bé này tuổi còn nhỏ lại vô cùng hiếu thuận, vì thế trong lòng càng thêm yêu thích..

Đang lúc trong phòng đại nương cùng Trạch nhi hai người vui vẻ nói chuyện phiếm, thanh âm răn dạy của Cường Tử cùng tiếng người cầu xin tha thứ liền truyền vào phòng.

” sao lại thế này, Cường Tử? tiểu Tề con làm sao vậy?” đại nương vừa thấy Cường Tử mang xách lỗ tai tiểu nhi tử vào nhà, vội đi qua hỏi.

” ai nha! đau, đau —— ca ca ca ca —— ai nha!”.

” hừ! còn dám nói đau, người nói cho nương, hôm nay đi học lại gây ra sai lầm gì?”.

Trạch nhi nghĩ Nhất Tề người mới vừa gặp này này chưa gì đã gây họa, trong lòng hoảng sợ, đột nhiên ồn ào như vậy, nguyên lai là mắc sai lầm rồi, không khỏi trách cứ Cường Tử chuyện bé xé ra to..

” như thế nào? sai lầm thế nào?” đại nương xoay người hỏi tiểu nhi tử. Nhất Tề cái lỗ tai đã muốn bị ca hắn néo đến đỏ bừng, đang nhỏ giọng nức nở, hiện tại lại cúi đầu không dám trả lời..

” nói!” Cường Tử nhắm ngay cái mũi gãy yếu của Nhất Tề tặng một cái thiết sa chưởng, Trạch nhi còn cảm giác được chắc rất đau,..

” ô ô đệ biết sai lầm rồi”.

” ngoài năm chữ này ra người không biết nói chữ gì khác sao! nương, người đừng cản con. tiểu tử này mấy ngày nay không đi học không biết chạy đi đâu, viết chữ thì toàn viết sai, hôm nay con thế nào cũng phải hảo hảo giáo huấn nó.”.

Nói xong Cường Tử cũng không quan tâm chung quanh có người đang nhìn hay không, một phen cởi bỏ quần đệ đệ đặt lên trên giường. Trạch nhi còn không có kịp phản ứng, Nhất Tề trên mũi đã đã trúng hơn cái tát, không chút ngừng lại, Nhất Tề kêu la thảm thiết, nhưng cũng không thấy hắn phản kháng hay chạy trốn.

Đại nương lúc này không đành lòng nhìn tiểu nhi tử bị đánh, nên đi ra ngoài. Trạch nhi sững sờ ở tại chỗ không biết nên ngăn đón hay là nên đi ra ngoài.

” gào khóc —— đau —— gào khóc ngao ——”.

” kêu gào cái gì?” Cường Tử ấn lại tay Nhất Tề đặt ngang thắt lưng, lúc này Nhất Tề mông đã muốn sưng lên một vòng lớn, cái mông gầy yếu lúc trước hiện tại toàn bộ sưng lên, đủ để nhìn ra Cường Tử dùng rất nhiều khí lực đánh hấn..

” Cường Tử ca . . . đừng đánh, người xem . . .” Trạch nhi thật sự không thể đứng trơ mắt ra nhìn được, vừa muốn nâng dậy Nhất Tề, ai biết hấn lại đẩy Trạch nhi ra nói: ” người đừng trông nom việc này, anh của ta còn chưa đánh xong đâu!”

” hừ, biết là tốt rồi.” Trạch nhi vừa quay đầu lại, không biết Cường Tử từ nơi này lấy tới cái chổi lông gà, cũng không trông nom Nhất Tề có thể hay không chịu được, sừ sừ sừ chính ba roi quất xuống, Nhất Tề băng bó mông kêu rên thảm thiết, Trạch nhi cúi đầu vừa thấy, ba roi vừa mới đánh xong kia đã hiện lên ba cơn lươn đỏ lằn dày cộm nắm vắt ngang..

” tôi cho người sai lầm, tôi cho người sai lầm!” nói xong lại là hai cái, Nhất Tề tru lên nghĩ muốn trốn chạy, lại bị Cường Tử cầm lấy chân đặt tại mép giường đối với phía sau chân quất vài cái..

” lá gan lớn, còn dám chạy?”.

” không dám không dám! ca ca —— tha đệ đi! Đệ không bao giờ ... trốn học...không bao giờ viết sai nữa.”.

Trạch nhi đi lên lôi kéo cánh tay Cường Tử nói: ” đừng đánh, đừng đánh, hấn đều bị đánh thành như vậy, người còn nhẫn tâm sao?”

” đệ đệ của ta chính mình giáo huấn!”.

Cường Tử bỏ ra Trạch nhi, lại là hung hăng quất mười roi, lúc này đều đánh vào trên đùi, Trạch nhi nhìn mà hết hồn. Hấn từ nhỏ thường xuyên bị đánh nhưng chưa thấy quá người khác bị đánh. Hơn nữa lần đầu tiên mà lại thê thảm thế này.

Cường Tử buông cây chổi lông gà trong tay xuống, túm đệ đệ kéo xuống giường để đứng trước mặt mình: ” có nhớ kỹ không?”

” nhớ kỹ —— gào khóc —— a!!!” Trạch nhi vốn tưởng rằng ca ca hấn sẽ giúp hấn xoa bóp mông, ai biết, này người ca ca nhẫn tâm hưởng phần thịt non bên trong đùi hung hăng nhéo một cái. Nhất Tề đau đến nắm chặt lấy quần áo ca ca hấn bắt đầu tru lên. Cái mông đã chịu đau bắt đầu vặn vẹo, có vẻ càng thêm đáng thương. Cường Tử nói lỏng tay hấn ra, lại một lần nữa nhắm vào chỗ thịt non đó nhéo thêm một cái..

Khi buông tay ra, Nhất Tề cơ hồ khóc đến mắt mở không ra. Hai cái chân gầy yếu đau đến run rẩy không đứng vững, cúi đầu vừa thấy, hai phần thịt bên trong đùi đều xanh tím một mảng..

” nhớ kỹ, liền cho ta chặt chẽ nhớ kỹ. mặc vào quần, ra nói nường cùng vào ăn cơm.” Nhất Tề nghe xong lời này mới biết được hôm nay ca ca đã đánh xong, chính là đôi tay nhỏ bé nửa ngày mới có thể đếm quần kéo lên..

Nhìn bộ dáng Nhất Tề vuốt mông đi ra ngoài, Trạch nhi thật là có chút khó chịu.

” tiểu tử, có phải hay không cảm thấy được tôi quá độc ác?”

Trạch nhi không nói gì, hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua trường hợp như vậy, không biết trong lòng là sợ hãi nhiều hay là khó chịu nhiều hơn.

” giống ta là một nông dân thế này thì có gì là tốt chứ, nếu không thể ra đi cả đời đều không thể ra đi. Nếu cứ dung túng nó, Nhất Tề nếu về sau không tiền đồ, ta đây càng có lỗi với hắn.”

Cường Tử nói xong liền ly khai..

17. Chương 17

Cả ngày hôm nay, Trạch nhi thật sự là trải qua nhiều chuyện lắm. Buổi tối, hắn không có ngủ ở phòng củi mà cùng Nhất Tề còn có Cường Tử cùng nhau ngủ trên chiếc giường đất chật hẹp..

” người có đau không?” khăn nóng được đắp ngay vào mông, Nhất Tề hét lên thiếu chút nữa làm lỗ tai Cường Tử làm bị điếc.

” vô nghĩa, người thử xem bàn tay anh của ta a, mông của ta cũng đã muốn bị anh của ta đánh đầy lên một tác rồi, đổi lại là người khẳng định nhện không được!”

” ai nói chứ!” Trạch nhi vừa nghe hắn cư nhiên coi khinh hắn, lập tức phản bác nói: ” ta ở nhà cha ta đều là dùng thước đánh, người chỉ là cái chổi lông gà thì tính cái gì?” Cường Tử nhìn hai người con trai cãi nhau đến bất phân thắng bại, thừa dịp Trạch nhi không để ý ôm lấy hắn liền túm quần kéo xuống, trên cái mông trắng nõn nộn thịt mớ còn có thể thấy một ít dấu vết, biết Trạch nhi quả thật không có nói láo, Cường Tử cũng là sưng sốt, không nghĩ tới đứa nhỏ sinh ra trong gia đình phú quý cũng bị đánh.(Hiểu gia: người cho là đứa nhỏ nhà giàu có sẽ không bướng bỉnh a?)

Trạch nhi xẹt một cái theo trên người Cường Tử đích trượt xuống, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến độ có thể xuất huyết, hiện tại lại tức giận xoay người nhìn bánh nhân đậu.(mọi người còn nhớ rõ bánh nhân đậu không?).

Cường Tử cùng Nhất Tề thấy Trạch nhi dường như tức giận, dỗ dành vài câu Nhất Tề nói: ” ai nha không phải ta cũng bị người nhìn mông thôi! Còn nữa, tôi bị đánh người không cũng đều nhìn thấy, nam nhân

thôi! không cần so đo . . . ”.

” ai so đo với người!” Trạch nhi vừa nghe xoay người ném cho Cường Tử một lọ thuốc mỡ: ” thuốc mỡ này giúp bớt sưng, dùng tốt lắm.”

Cường Tử nhìn nhìn thuốc mỡ nói: ” chút xíu thương thôi, không có việc gì đâu, giữ đi! về sau người bị đánh thời điểm lại dùng.”

” a?!”

Trạch nhi nhìn nhìn Nhất Tề vẻ mặt bị thương, mím môi làm bộ như thâm trầm, bất quá nháo nháo một đêm liền như thế trôi qua.

Ngày hôm sau, Cường Tử sớm tỉnh lại, phát hiện Trạch nhi cũng đã tỉnh, tưởng chính mình kinh động hấn, Trạch nhi nói muốn dậy sớm lên đường, dù sao hấn không phải đi ra để chơi đùa, trong lòng ngực bánh nhân đậu vẫn ngủ không biết trời đất, chân sau còn vô thức quấy đạp vài cái..

” ngươi muốn đi đâu?” Nhất Tề nghe thấy thanh âm bọn họ nói chuyện cũng tỉnh dậy, chính là hấn cũng không đứng dậy chỉ có thể ghé vào trên giường hỏi.

” ta muốn đi tìm một người, không biết các ngươi có biết hay không.”

Cường Tử vô cùng nhiệt tâm hỏi là ai, Trạch nhi nói: ” Sở Vô Trần.”

” Sở Vô Trần? Giang Nam Sở lão gia?”

” có phải là Giang Nam Sở lão gia không tôi cũng không biết, bất quá ta chỉ biết hấn gọi Sở là Vô Trần.”

” ngươi tìm ngài ấy làm cái gì?”

Trạch nhi không trả lời, Nhất Tề lại hỏi mấy lần, Trạch nhi như cũ cắn răng không nói. Cường Tử nhìn ra chắc là chuyện không thể nói được, cũng không ép buộc.

” kỳ thật, thôn trang này được Sở lão gia giúp đỡ mới có thể tồn tại đến nay.” Cường Tử chậm rãi nói tới, nguyên lai năm năm trước, thôn này gặp phải hạn hán, đất khô cằn nứt nẻ không thể cấy cây, rất nhiều người đều bị chết đói. Lúc đó vừa lúc Sở lão gia đi ngang qua thôn liền quyên góp rất nhiều tiền giúp đỡ nơi này.

” vậy hấn có thể sẽ trở lại đây?” Trạch nhi nghe nói nơi này chính là ông nội giúp đỡ, lập tức kích động hỏi, chính là Cường Tử lại lắc đầu.

” tuy nói là ân nhân của chúng tôi, chính là người ta cũng không có việc gì để ở lại thôn, lại càng không hội vô duyên vô cớ trở lại đây.”

Trạch nhi cúi đầu, có chút thất vọng..

” bắt quá người nếu tìm Sở lão gia ta có thể chỉ người!” Cường Tử cầm lấy bút lông chấm một chút mực nước nói: ” ta sẽ vẽ cho người tấm bản đồ, người nhất định có thể tìm được nhà ngài ấy, phỏng chừng khoảng mười ngày người có thể tìm được nhà Sở lão gia.”

” thật sự, cảm ơn người!”

Vì thế sáng sớm, Trạch nhi đeo lên tay nải liền cùng Cường Tử nói lời từ biệt. nga —— trong ngực của hắn bánh nhân đậu vẫn còn ngủ say chưa tỉnh..

Đi một đoạn đường khá xa, Trạch nhi tựa vào dưới tàng cây nghỉ tạm, tính toán cũng đã đi được gần mười ngày, hiện giờ một đường phong thuận, thật sự là chuyện tình hắn vui vẻ nhất..

Trạch nhi đang ở vui vẻ thời điểm liền phát hiện cổ nhân nói rất đúng là “chuyện tốt vô song, họa vô đơn chí”..

Hắn vốn dĩ chỉ là một đứa bé nên vô cùng nguy hiểm, hắn mặc dù có võ công không tồi, nhưng là dù sao xuất nhập giang hồ, chưa hiểu hết sự đời, chỉ cảm thấy có một người lạ đi ngang qua hắn huy một chút thủ hắn đã trở nên mất hết tri giác..

Khi tỉnh lại, tay chân đã bị trói chặt, chung quanh hắn còn có vài đứa nhỏ nữa đều đang cúi đầu khóc rầm rức..

” Lôi gia, lô hàng này là chúng ta mới vừa đưa tới, mời ngài chọn trước!”

” yêu a! lúc này mới thấy người biết chút quy củ a, mang ta đi xem một chút.” nói xong đã có người đẩy cửa vào. Trạch nhi vừa nhấc đầu thì thấy một luồng sáng chiếu vào không nhìn rõ mặt người mới đến, híp mắt nhìn hồi lâu, thì thấy đó là một nam tử hết sức nho nhã. Tóc buộc cao trên đỉnh đầu, một chiếc áo choàng màu lục với những đường cắt may tinh tế khéo léo, trên thắt lưng đeo vài khối ngọc bội phiến trụ, tuy rằng không biết là người nào, nhưng là Trạch nhi biết hắn có thể còn đường sống hay không thì phải xem người này.

” Lôi gia, ngài xem ——” nói chuyện là người trung niên đang hạ thấp thắt lưng, vẻ mặt gian trá nịnh nọt Trạch nhi nhìn thấy trong lòng quả thật muốn khóc ··· không biết bánh nhân đậu bị bọn họ làm chạy đi đâu, quay đầu nhìn nhìn, phát hiện cách hắn không xa có một cái lồng sắt bên trong giam giữ đúng là bánh nhân đậu, đúng là tham ăn tới chỗ nào rồi tham ăn ··· hiện tại chính là đang ôm cà rất vui vẻ ăn, cũng không trông nom chủ nhân như thế nào!

Hắn một cái xem thường đảo qua đi vừa vắn đưng tới cái người xưng là Lôi gia, người này một bộ dáng chính nhân quân tử đi đến trước mặt Trạch nhi. tiểu Trạch nhi từ đầu đến chân đều khẩn trương vô cùng, trong lòng hắn đang cầu nguyện cho cha a, thái sư phụ a, thái sư mẫu mau tới cứu hắn a! người kia vươn tay muốn vuốt ve Trạch nhi một chút, thẳng nhai con sợ tới mức ánh mắt hoang mang, người nọ liền thu tay lại.

” đứa nhỏ này . . . bộ dạng thật đúng là giống hắn . . . vậy ta chọn đứa này.” Lôi gia nói xong dùng cây quạt gỗ đầu Trạch nhi một cái.

Người nọ lập tức cúi đầu khom lưng vui vẻ vâng dạ, lúc thì Lôi quả có mắt nhìn rồi lại Lôi gia hữu lực độ, sợ người khác không biết bọn họ hoạt động buôn bán trẻ em hay sao. Trên người dây thừng được cởi ra, Trạch nhi xoa xoa cổ tay nhỏ bé của chính mình đích nói: ” dẫn ta đi cũng có thể, nhưng phải mang theo bánh nhân đậu của ta! còn có hành lý của ta!”

” có thể.” Lôi gia khẽ gật đầu, chút chuyện nhỏ ấy với hắn thì có xá gì.

Trạch nhi nhìn bọn họ đưa lên tới đồ vật này nọ, lược lược kiểm tra, a — ngay cả bạc cũng tự động chia ra. Từ lòng sắt lý bắt ra bánh nhân đậu, con thỏ này còn không vui mà đi ra, thế nào cũng phải ôm theo cà rốt mới bằng lòng ngoan ngoãn đi theo Trạch nhi đi..

” chờ ta ngày nào đó sẽ đem ngươi ăn thịt!” nho nhỏ uy hiếp một chút bánh nhân đậu, chính là bánh nhân đậu liền đứng ở trên vai Trạch nhi vui vẻ ăn cà rốt tuyệt không để ý uy hiếp của hắn..

Lôi gia nhìn đứa bé này bộ dạng như nước trong veo khiến người ta phải động lòng, gọi người hầu bên cạnh mang hắn về. Trạch nhi mới ra khỏi cái chỗ này, phát hiện chung quanh đều không có chỗ nào có thể chạy trốn, hơn nữa đi theo bên cạnh Lôi gia này có nhiều người, trong tay đều cầm đao cầm kiếm nên Trạch nhi vẫn là ngoan ngoãn chui vào xe ngựa..

18. Chương 18

Xe ngựa thôi mà có gì phải sợ chứ, ai mà chưa từng ngồi qua . . . Trạch nhi còn tính toán một hồi nữa khi đi ngang qua chợ nhân lúc động đúc sẽ bỏ chạy, không nghĩ tới vừa mới bước lên xe ngựa thân mình liền mềm nhũn, chỉ thấy mơ mơ hồ hồ một bóng người ở trước mắt quơ quơ, hắn liền mất đi tri giác.

Không thể không nói một chút, từ khi Trạch nhi rời nhà đi, Sở Dịch Vân chưa từng có ý định từ bỏ việc ý niệm rời nhà để đi tìm Trạch nhi, chính là sư mẫu nói, hắn nếu là dám trốn đi, nàng liền một phen hỏa thiêu Sở gia, để cho nàng cùng Sở gia toàn bộ cháy thành tro bụi..

Sở Dịch Vân biết sư mẫu sẽ không thật sự làm cho mình chết cháy, nhưng toàn bộ quý phủ trên dưới có gần mấy chục miệng ăn, vạn nhất thật sự xảy ra không biết hậu quả sẽ như thế nào?.

Vì thế, mỗi ngày tâm sự nặng nề, hơn nữa Nam Cung Lạc đánh hấn một chưởng làm cho hấn hiện tại có muốn chạy cũng đi không được, toàn thân khí huyết cuộn cuộn, hoạt động mạnh một chút đều có chút ăn không tiêu hướng chi trào non lợi suối đi tìm cái tiểu thằng nhãi con kia.

” để ta tìm được xem ta như thế nào giáo huấn người!” Sở Dịch Vân tựa vào lưng giường, tay nắm thành quyền khụ khụ ho vài cái, đôi hàng mi cong vút lại nhú lại. Ngày thường đứa bé kia mỗi ngày ở bên cạnh hấn, tuy rằng vô cùng bướng bỉnh, nhưng đã nhiều ngày không thấy làm cho hấn nhớ thương vô cùng, cuộc sống hàng ngày thật khó khăn. Không khỏi nghĩ đến những ngày tháng khi Trạch nhi vừa mới biết đi, như một búp bê nho nhỏ béo đơ đơ tập tễnh từng bước. Hấn vì muốn cho đứa con có thể có cuộc sống tốt nên liền lựa chọn kinh thương (kinh doanh), trong một thời gian ngắn cũng hơi có thành tựu..

Mỗi ngày hấn đều làm cho bà vú chiều cổ Trạch nhi, cũng rất ít bồi ở bên cạnh nó. Hấn lúc nào cũng bận rộn, cho đến có một ngày khi về nhà một tiểu oa nhi mặc một chiếc áo bông màu đỏ chập chững vừa đi tới. một khắc kia hấn sợ ngây người, Trạch nhi bộ dáng so với trước đây càng thêm xinh đẹp, giống như đôi búp bê trong bức tranh Cát Tường bức tranh luôn được mọi người yêu thích. Khuôn mặt nho nhỏ nộn nộn thịt, một đôi mắt to cười mừng rỡ rướn cái cổ ngắn ngủn nhỏ xíu lên nhìn hấn. Bởi vì thằng nhãi con quá nhỏ, rướn rướn một hồi liền ngã phịch một cái trực tiếp ngồi xuống trên mặt đất..

Động tác như thế nhất định cái mông nhỏ sẽ đau lắm, Sở Dịch Vân chạy nhanh xoay người ôm lấy đứa con bé bỏng đang ủy khuất.

” oa ——” tiểu hài tử thấy phụ thân ôm hấn lập tức bắt đầu khóc làm nũng, đôi tay bé nhỏ gấu gao túm chặt lấy vạt áo của hấn không buông, Sở Dịch Vân dỗ một hồi tiểu thằng nhãi con liền ôm cổ của hấn bắt đầu khóc..

Sở Dịch Vân cảm thấy tâm đều mềm nhũn, đây là cốt nhục thân tình..

Sở Dịch Vân nhíu mày, ký ức không biết từ đâu bắt giắc chợt ủa về, không biết đứa bé kia hiện tại có hay không ngã sấp xuống, có hay không chịu ủy khuất, hiện tại hấn chỉ hy vọng đứa con có thể bình an trở về, chỉ cần bình an là tốt rồi..

Bên này Trạch nhi khi...tĩnh lại, đã thấy mình từ nãy đến giờ đã ngủ thoải mái trên một chiếc giường, chiếc chăn mềm mại làm bằng lụa tơ tằm cũng bị Trạch nhi ngủ lăn qua lăn lại đến rách bươm, bên cạnh gối đầu là một khối cầu màu trắng đang hạnh phúc mà ngoe nguẩy mông..

Đây là nơi nào?.

Đây là vấn đề đầu tiên mà Trạch nhi nghĩ đến, nhìn xem bên cạnh bánh nhân đậu ngủ cuộn thành một khối, quyết đoán đánh thức nó tỉnh. Bánh nhân đậu bị làm tỉnh lại bắt đầu chạy loạn chung quanh, cuối cùng xác định không có gì nguy hiểm liền chui vào mặt trong chăn bông tiếp tục ngủ..

Trạch nhi muốn đồ mồ hôi, hấn là đang nuôi một con heo sao? bắt quá hiện tại tình huống này . . . hấn có thể chạy trốn đi!

Nói làm liền làm thẳng nhai con nắm lên bánh nhân đậu đang ra sức chống cự nhét vào trong quần áo, lặng lẽ rời đi. Khi vừa mở cửa, thấy một người thị vệ cao lớn uy mãnh tà ác liếc mắt hắt một cái..

” nhìn cái gì!” Trạch nhi trong lòng phát run, hắt đoán người này đem hắt mang về đến khẳng định có dụng ý, nếu không sẽ không đem hắt đặt ở một căn phòng tốt như vậy..

” ta muốn đi ra ngoài! Lôi gia không phải để cho ta tới ngồi tù!” tiểu Trạch nhi nói xong đưa hai tay lên chống ngang hông, phong cách trẻ hư bá đạo hắt ở rạp hát đã xem qua không ít, chính là hắt cho tới bây giờ chưa làm qua a! hắt cũng không dám tưởng tượng, nếu ngày nào đó phụ thân thân mến của hắt, nhìn thấy bộ dạng trẻ hư của hắt có thể hay không đem hắt mông đánh nở hoa rồi..

” Lôi gia phân phó, về sau tiểu nhân sẽ hầu hạ tiểu công tử, công tử muốn ra ngoài, vậy xin mời đi!”.

Trạch nhi không nghĩ tới nhanh như vậy đã khiến cho người này ngoan ngoãn nghe lời, bất quá hiện tại xem ra điều này cũng không tồi!

Hắt cố ý đem cái mũi hướng lên trời cùng trông mắt chung quanh liên tục loạn chuyển, hắt chưa từng thấy coi ai lại đem sân vườn xây thành như thế này ··· giống mê cung. Tóm lại hắt thầm nghĩ phải tìm được tường vây của sân, sau đó ··· chạy trốn..

” uy! viện này rộng bao nhiêu a? tại sao không có tường a?”

” Bẩm báo tiểu công tử, nô tài tên là Vạn An. chỉ cần có ta ở nơi nào thì nơi đó sẽ an toàn, Lôi gia phân phó chiếu cố tiểu công tử, chính là nhất định sẽ không để cho tiểu công tử chạy đi, là bảo vệ hậu viện an toàn.”.

Trạch nhi nghe xong lời này, thật sự vô cùng oán hận! quay đầu nghĩ muốn cho người này mấy đá, lại nhìn hắt cả người cơ thể rắn chắc ··· chung quy là không dám.

Lâm vào hoàn cảnh như thế này, chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức địch lại được..

Trạch nhi mặc niệm những lời này, dùng trí a! nào có dễ dàng như vậy a!! ân? đúng rồi —— còn có thể ··· như vậy đâu!

Trạch nhi tùy ý cùng tên Vạn An này nói chuyện phiếm, vốn định tìm cách đánh lạc hướng hắt, chính là tên Vạn An này rõ ràng là cái đầu gỗ ··· không đúng không đúng, hắt so với đầu gỗ cứng rắn, phải là Kim cương An..

Kim cương An đối mặt với đủ loại vấn đề của Trạch nhi cũng không làm trả lời, phía sau, một cái màu trắng gì đó xẹt một cái liền chạy trốn ra ngoài. Trạch nhi hô to một tiếng:” ai nha ——” liền đuổi theo sau, trong lòng mới vừa mới nghĩ bánh nhân đậu thật thông minh a còn biết xài cách này. Đột nhiên mặt sau có một trận gió thổi qua, có một cái gì đó xẹt ngang qua mặt hắt bay đến, nhìn lại phía dưới đất bánh

nhân đậu đang run lấy bối sợ tới mức muốn khóc với một chiếc phi tiêu đang nắm sát ngay bên cạnh chỉ cần một ly nữa là đâm trúng người...

” bánh nhân đậu ——” chạy nhanh ôm lấy bánh nhân đậu, con thỏ kia đã muốn bị dọa đến hai chân phát run, liền nhanh chóng chui vào trong lòng ngực Trạch nhi. Trạch nhi nhìn trong bụng mình con thỏ nhỏ đang thu mình lại thành một khối, đáng thương thật chắc nó đã rất sợ hãi!

” tiểu công tử, đã bắt lại được súng vật rồi chứ!” nói xong nhặt lên phi tiêu trên mặt đất bỏ vào trong quần áo nói: ” nô tài bất tài, chỉ có thể xài phi tiêu này mới có thể kịp thời ngăn nó lại, hy vọng nó không dọa tiểu công tử sợ hãi!”

Trạch nhi khóc không ra nước mắt

19. Chương 19

Trạch nhi khóc không ra nước mắt

” không có việc gì không có việc gì, ta trở về hảo hảo quản giáo nó.” Trạch nhi gào khóc ngao —— Trạch nhi trong lòng muốn đem tên Kim cương An này giẫm nát vụn, chính là ngoài miệng cái gì cũng không dám nói..

Sau đó cả buổi chiều, Trạch nhi đem tất cả những biện pháp hắc có thể nghĩ ra đều áp dụng lên người tên Kim cương An này một lần nhưng hắc vẫn không có chút dấu hiệu khởi sắc nào đáp lại Trạch nhi. Cuối cùng không có cách nào Trạch nhi liền thật sự nổi giận..

đình đình đang đang binh lách cách bùm bùm ——.

Trạch nhi dùng sức ném bất cứ đồ vật nào có trong phòng, miệng mắng: ” tên hỗn đản họ Lôi kia! ngươi đem ta nhốt lại thế này để làm chi! mau lần ra đây cho ta!!! nếu không ta đập nát phòng của ngươi!!!” Trạch nhi đập một hết phòng này rồi sang đến phòng khác, suốt một canh giờ, Trạch nhi đã đem năm cái phòng phá hủy sạch sẽ, trong đó hai cái phòng, chiếc giường đều bị hắc làm tan tành..

Rốt cục, sự hồ nháo của Trạch nhi rốt cục đem Lôi gia đưa tới..

” ngươi có thể tận tình hồ nháo, chỉ cần ngươi có thể thừa nhận hậu quả là được.” Lôi gia vừa bước vào chuyện thứ nhất chính là đem tiểu hài tử đặt tại băng ghế dài. Trạch nhi lần này nở nụ cười, nói lầm bầm! ta cũng không tin không trêu chọc được ngươi!.

” ai ai ai —— ngươi làm gì?” Trạch nhi không kịp vui vẻ xong, quần đã muốn bị người này hai ba cái lấy đi hết. “Chát” một tiếng, Trạch nhi trên mông xuất hiện một cái hồng dấu..

” phá hủy nhiều đồ vật của ta như vậy, ta còn không thể đánh người hai cái cho hết giận sao?”

ngô —— đau —— so với cha đánh bằng thước còn đau hơn..

” chát ——” lại là một chút, Trạch nhi hốc mắt đã bắt đầu phiem đỏ: ” thật không biết cha người như thế nào dạy dỗ người mà lại ra một đứa con bướng bỉnh như vậy.”

” người biết cha ta?”.

Trạch nhi vừa nghe hắn nói đến phụ thân mình, lập tức ngẩng đầu lên, Lôi gia nhìn nhìn hắn nói: ” người hắn là nên gọi ta một tiếng —— thúc thúc.”

” người là . . . là . . . thúc thúc của ta?”.

” đúng vậy, ta chính là đệ đệ của cha người Sở Dịch Vân_ Sở Dịch Lôi.” Lôi gia nói xong sờ sờ đầu Trạch nhi nói: ” người với người cha mới trước đây bộ dạng giống nhau như đúc, ta như thế nào không nhận ra?”.

Trạch nhi không nghĩ tới dễ dàng như vậy có thể tìm ra thúc thúc, này là thật tốt quá! như vậy hắn là có thể tìm được ông nội! nghĩ đến đây tiểu hài tử vui vẻ kêu thúc thúc, thúc thúc. Lôi gia phát tay làm cho những người khác đều lui ra, sau đó ôm lấy Trạch nhi đặt ở trên đùi hỏi: ” nhiều năm như vậy, người cùng cha người ở đâu? tanh đó có tâm muốn giúp đại ca chính là lại bất lực, chỉ có thể trở mắt nhìn đại ca rồi đi gia môn, cũng may ông trời phù hộ, làm cho đại ca có con trai kế thừa hương khói.”.

Trạch nhi lớn như vậy, không có cảm nhận được quá có thúc thúc yêu thương là cái gì tư vị, hiện giờ này thúc thúc không chỉ có đem mình từ trong tay bọn buôn người cứu ra, mà ngay cả chính mình phá nát phòng của hắn, hắn cũng không quá sinh khí, quả thực chính là một thúc thúc lý tưởng trong tưởng tượng của mình.

tiểu thẳng nhai con đô đô đô miệng thuật lại tình huống của mình và phụ thân suốt những năm qua cho người thúc thúc vừa mới nhìn nhận lại này. Sở Dịch Lôi nghe biết được Sở Dịch Vân không có bị đánh chết mà là trúng độc chưởng mỗi ngày chịu dày vò, thở dài chỉ nói chính mình vô năng..

” kỳ thật không phải gia mẫu làm hại đại ca, cũng là năm đó có người lấy tánh mạng của ta cùng tánh mạng nhà mẹ để gia mẫu cùng áp chế mới bắt đắc dĩ ra hạ sách này. Nhiều năm như vậy, gia mẫu mỗi ngày lễ Phật, nghĩ muốn tiêu trừ tội nghiệt. Hiện tại tốt lắm, cha người đã không có việc gì, kia ngày khác thúc thúc sẽ đem cha người đón quay về Sở gia, sau đó mọi người có thể sống cùng nhau, được không?”.

Trạch nhi vội gật đầu, không biết là không phải hôm nay đã vận động quá nhiều hay là tán gẫu quá muộn, Trạch nhi liền mơ mơ màng màng lâm vào giấc ngủ.

Sở Dịch Lôi đem Trạch nhi giao cho hạ nhân, ra lệnh bọn họ hảo hảo hầu hạ.

Thời điểm nửa đêm không người, một con bồ câu đưa tin vẫy cánh liền bay đi ra ngoài. huyết vũ tinh phong đêm, Sở Dịch Vân người năm đó không chết, hiện giờ ta cho người chết không có chỗ chôn! con của người chính là lợi thế tốt nhất của ta!

Trong bóng đêm, bồ câu đang bay bị rơi xuống. Theo chỗ tối đi ra chính là Nam Cung Lạc, nhặt lên con bồ câu nhìn nhìn qua bức thư bên trong.

Nguyên lai, sự tình cư nhiên là như vậy!.

20. Chương 20

Buông con bồ câu trong tay ra, miệng huyết sáo một tiếng, vài cái bóng đen tránh ở chỗ tối đích đồng loạt xuất hiện ở trước mặt Nam Cung Lạc.

” tham kiến chủ nhân.”

” Âm Tinh, người dẫn dắt mười tên bộ hạ Dạ Ưng đi thông báo cho Dịch Vân nhanh chóng rút lui khỏi Sở gia, sau đó ở phải năm tên bộ hạ Dạ Ưng đi tìm kiếm tung tích Sở Vô Trần, vô luận như thế nào cũng phải đem hắn dẫn tới gặp Dịch Vân.”

Quỳ trên mặt đất Âm Tinh ngẩng đầu, mặt nhăn mày nhíu có thể nhìn ra nhiệm vụ lần này phi thường khó khăn..

” hồi bẩm chủ nhân, tìm được Sở Vô Trần cũng không khó chính là chúng thuộc hạ biết dùng biện pháp gì mới có thể đem Sở Vô Trần dẫn tới nơi Thiếu chủ nhân?”

” ta đây thứ yếu chỉ muốn cho hắn xem một vở kịch hay, làm cho cái kia lão súc sinh hảo hảo xem thấy tiểu nhi tử hắn thương yêu nhất như thế nào ra tay giết hại huynh đệ ruột thịt của mình!” Nam Cung Lạc đem sự tình chân tướng nói cho Âm Tinh, nghe được chân tướng Âm Tinh ngẩng đầu trong ánh mắt tràn ngập ngọn lửa phẫn nộ.

” trên đời cư nhiên có người như vậy! để cho thuộc hạ giết hắn đi!”

” không thể!” Nam Cung Lạc ấn lại bả vai Âm Tinh nói: ” Vân nhi nhiều năm chịu khổ sở như vậy, cuối cùng còn bị thân sinh phụ thân hiểu lầm nhiều năm như vậy, nhìn hắn như vậy súng ái Trạch nhi, trong lòng của hắn nhất định rất khổ tâm.”

Vân nhi đối Trạch nhi như vậy súng ái, hắn như thế nào bỏ được đứa con chính mình nhìn lớn lên chịu nhiều ủy khuất như vậy chứ? Nam Cung Lạc phát tay làm cho Âm Tinh đi chuẩn bị..

Ban đêm lại trở về cái yên tĩnh vốn có của nó, hết thấy tựa hồ như không có phát sinh..

Ngày hôm sau, Trạch nhi khi...tỉnh lại mặt trời đã lên cao ba sào. Mới vừa tỉnh lại tiểu hài tử dụi dụi mắt to, nhìn đến trên bàn có một khối cầu nhỏ đang chuyển động, vội chạy tới xem thì thấy con thỏ đáng ghét kia đang nằm ôm lấy củ cải trắng vui vẻ và thưởng thức. Trạch nhi vui vẻ ôm lấy bánh nhân đậu đang nằm co thành một khối cầu trên bàn ăn, rốt cục nhìn thấy đồng minh chiến hữu tiểu Trạch nhi dùng mặt cọ cọ, bánh nhân đậu không chịu nổi Trạch nhi chà đạp liền nhảy ra khỏi vòng ôm ấp tiếp tục tìm một chỗ nào thoải mái mà đánh chén tiếp củ cải trắng ngon ngọt của mình.

Trạch nhi đi nhiều ngày như vậy, rốt cục có thể ngồi xuống ăn một bữa cơm no, một chén cháo hoa làm cho hắn ăn cảm thấy vui vẻ hơn so với một bữa cơm thịnh soạn trước đây, thiếu chút nữa cái chén cũng muốn ăn mất, cái bụng được ăn no cảm thấy phi thường thoải mái. Còn hơn thế nữa là hai người một lớn một nhỏ ăn đến nỗi cái phụng phình to ra, đều nằm ở trên giường thoải mái hưởng thụ..

” tiểu quái quái, có chống đỡ được hay không?” Trạch nhi xoay người xoa xoa cái bụng nhỏ của bánh nhân đậu, cái bụng phình to lên làm cho Trạch nhi ngạc tâm nổi lên lại trạc trạc (lay lay, nhéo nhéo). Bánh nhân đậu cảm thấy không thoải mái giương chân đạp một cái Trạch nhi, sau đó nằm úp người lại hướng không về phía Trạch nhi..

” uy! bánh nhân đậu, tôi tìm được thức thức, người tốt lắm, ta nghĩ sẽ giúp phụ thân lấy được giải dược.” Trạch nhi nói xong, hai cái mí mắt bắt đầu muốn dính vào nhau.” bánh nhân đậu, ta tại sao lại mệt nhọc thế này? Ta trước ngủ một chút a...” nói xong thanh âm càng ngày càng nhỏ, sau đó Trạch nhi lại ngủ.

” ta cũng không tin, ngươi sẽ không cần con của mình.” Sở Dịch Lô đứng bên ngoài cười gian trá quan sát chuyện đang xảy ra trong phòng.

21. Chương 21

” ta cũng không tin, ngươi sẽ không cần con của mình.” Sở Dịch Lô đứng bên ngoài cười gian trá quan sát chuyện đang xảy ra trong phòng. Chính là hắn không nghĩ tới chính là ở một nơi nào đó có một bóng người đã đem mọi nhất cử nhất động của hắn thu vào trong tầm mắt, hết thấy chỉ còn chờ tra ra manh mối ngày nào đó.

Mấy ngày kế tiếp, Sở phủ bị người đốt. Sở Vô Trần đuổi tới thời điểm, hỏa hoạn đã không thể nào khống chế được. Nhìn hai chữ lớn trên cửa lớn —— Sở phủ, cơ hồ có thể nhìn được ánh mắt đầy bi thương của hắn..

Hắn ngày hôm qua vừa mới biết được tin tức, mười năm trước hắn cũng không có giết con hắn, con hắn còn sống. Hơn nữa, tiểu nhi tử của hắn cư nhiên muốn giết chính đại ca mình để độc chiếm gia sản..

Thời điểm hắn đến, bên trong đã không còn gì nguyên vẹn, cửa cũng đã muốn bị cháy sạch đổ rạp xuống, người vào không được. Nhưng, đột nhiên hắn nhìn thấy trên thân của một gốc cây đại thụ bên cạnh cửa có

khắc vài chữ —— muốn tính mạng của con người Sở Tư Trạch được bảo toàn thì chính một mình tới đây..

Sở Tư Trạch, theo thứ tự vai vế, theo thủy tự, sau Dịch chính là Tư, nó chính là con cháu Sở gia Hấn.

Nếu theo những gì đã ghi trên kia là nói với Vân nhi, kia, như vậy... hài tử kia chính là cháu ruột của hấn, là thân tôn tử của hấn.

Vô luận cái gì, chuyện này hấn cần điều tra rõ. Mười năm trước, hấn bị người hạ “Điên Hồn tán”, cả ngày vụng huyễn, giống như đang trong mê cung. lại bị người lấy nước mê hồn mê hoặc, làm cho hấn bị khống chế mà tạo thành chuyện như vậy.

Sau khi phát hiện ra lúc sau, hấn trong vòng một tháng đều dần dần, thẳng đến khi hấn gặp U Lan tiên tử, đối với vị tiên tử này hấn cũng chỉ là nghe thấy quá, nhưng là hấn chưa từng có gặp qua chân nhân..

Ngày đó, hấn bị “Điên Hồn tán” trong cơ thể tra tấn đến muốn phát điên, ngay cả chính hấn cũng không biết hấn vì sao lại chạy tới bên cạnh bờ vực, cũng chính là lúc hấn thiếu chút nữa là rơi xuống bờ vực thì đột nhiên U Lan tiên tử xuất hiện. hơn nữa giúp giải trừ độc tố trên người.

” đa tạ cô nương cứu mạng, có thể cho tại hạ biết danh tính của cô nương, tương lai cô nương nếu có việc muốn nhờ đừng ngại đến tìm tại hạ Sở Vô Trần.”

Nữ tử trước mặt này trên mặt che bằng một tấm lụa trắng, thấy không rõ chân thật khuôn mặt. chính là gương mặt trầm tĩnh như băng lạnh ngàn năm, làm cho người khác nhìn không ra hỉ nộ ái ố.

” U Lan tiên tử, ta không cần người nhớ rõ ân cứu mạng của ta, chỉ hy vọng người nhớ kỹ một câu, đừng quên người từng đem trái tim gửi gắm cho ai, đừng làm cho người người yêu không thể ngủ yên.”

U Lan tiên tử chỉ nói những lời này sau đó liền ly khai, không có bất cứ manh mối nào để lại cho hấn. Hấn thật sự là hội hoài nghi hết thảy những chuyện đã xảy ra cũng không phải thật sự.

Sau lại, hấn biết được hấn lúc ấy nhất thời kích động đánh chết con của mình, cùng nữ nhân con hấn yêu mến vừa sinh đứa nhỏ đã bị hấn đánh chết. Sở Vô Trần thương tâm muốn chết đến nỗi thậm chí năm năm đến không có bước ra cửa phủ, vẫn tự giam mình ở trong phòng hoặc là nhớ lại, hoặc là bi thống.

Sau lại, hấn quyết định đi ra tra tìm năm đó ai là người đã giăng bẫy hãm hại mình, đem trong nhà lớn nhỏ công việc giao cho tiểu nhi tử cùng phu nhân lo liệu.

Sở Dịch Lôi đã thành thân, nàng cũng đã sinh ra cho hấn hai tôn tử một người tên là Sở Tư Nhuận, một người tên là Sở Tư Liên. Vốn hấn nghĩ đến như vậy hấn là có thể không cần buồn phiền chuyện ở nhà mà ra đi tìm manh mối, chính là không nghĩ tới chính vì như vậy sẽ chỉ làm Dịch Lôi càng thêm cấp bách muốn giết hại Vân nhi.

Hiện giờ ngay cả trường tôn tử của hắn cũng đã bị bọn họ mang đi, nếu hắn thật sự không niệm tình cảm ruột thịt . . . kia đứa nhỏ của ca ca hắn lại như thế có thể nương tay?.

Sở Vô Trần trong lúc nhất thời sẽ đem qua nhiều năm đứt kết lại một lần. đúng vậy! hắn thật không ngờ hung thủ chính là con của mình!

Còn có cái gì so với con trai ruột thương tổn chính mình, chẳng phải càng đau lòng hơn sao?.

Lập tức đuổi theo con đường mà Trạch nhi đã từng đi qua, một ngày thời gian bọn họ liền đuổi theo bằng vài ngày đi đường của Trạch nhi..

Lúc này Nam Cung Lạc đã đi tới trong phủ Sở Dịch Lô. Đi theo dấu vết người phóng hỏa liền tìm được Trạch nhi. Đây là Sở Dịch Vân thu được tin tức từ Dạ Ứng truyền lời. Vì thế hắn lặng lẽ phân tán người trong phủ, hy vọng bọn họ không cần bị liên lụy. Trục Nguyệt biết được chính là từ Âm Tinh truyền lời, vì thế nàng sớm đích liền cùng Sở Dịch Vân ra đi, chỉ hy vọng đem vũ đài này giao hết cho hai phụ tử bọn họ, vì chỉ có hai người họ mới có thể giải quyết được khúc mắc của nhau..

Sở Dịch Vân hiện tại trong lòng chỉ lo lắng an nguy Trạch nhi, lo lắng con hắn có hay không ăn no, có bị thương không.

” khụ khụ . . . ” chẳng qua chỉ thoáng dùng chút khinh công, thân mình đã muốn bắt đầu có dấu hiệu chịu không nổi, hiện giờ còn không biết có thành công cứu ra được Trạch nhi, Sở Dịch Vân sờ sờ trong lòng ngực nơi để viên thuốc. Đây là sự phụ cho hắn, cần dựa vào chỉ có thể trong giây phút sống chết mới có thể dùng đến nó, nó có thể nhảy mắt tăng lên nội lực của mình, giống như hồi quang phản chiếu bình thường làm cho hắn bộc phát ra võ học tu vi hắn sở hữu. Nhưng mà, ăn nó, cũng chính là đi hướng đường Hoàng Tuyền..

Nếu, thật sự tới cái thời điểm kia, hắn cho dù liều mạng cũng muốn cứu Trạch nhi ra

22. Chương 22

Sở Dịch Vân mới vừa tính toán gõ cửa đi vào, đại môn cũng đã mở ra. Ra tới là một hộ vệ, bộ dạng cao lớn uy mãnh, Sở Dịch Vân nhìn hắn một cái nói: ” gọi chủ tử các người ra đây.”

Người này nhìn Sở Dịch Vân chỉ cảm thấy hắn bộ dạng thật đơn bạc, chính là chỉ có bộ dạng tuấn mỹ mà thôi. Nếu luận theo diện mạo, hắn chẳng qua chỉ là một người anh tuấn mà thôi, nếu bàn về võ công

” hừ!” tên hộ vệ khinh thường nhìn thoáng qua nói: ” có ta ở đây, người cũng đừng hòng gặp được chủ tử của ta!”

Nói xong đại đao trong tay liền vung lên hướng về phía Sở Dịch Vân, Sở Dịch Vân lắc mình liền né tránh lưỡi dao sắc bén, hơn nữa thừa dịp tên hộ vệ lại vung đao lần nữa, liền tung một chưởng đánh thẳng vào ngực hắn..

Tên hộ vệ nhỏ một bãi nước bọt kèm huyết té trên mặt đất không đứng dậy nổi, quay đầu lại nhìn Sở Dịch Vân liếc mắt một cái liền hôn mê.

” bộ dạng cao lớn như vậy, chỉ một chưởng cũng không chịu nổi!” Sở Dịch Vân tiếp tục hướng bên trong đi đến. Dọc theo đường đi là một ít đình tạ lầu các, các loại núi giả mỹ thạch, kỳ hoa dị thảo vô số kể..

May là trong ngày thường, nói không chừng Sở Dịch Vân còn có thể dừng lại thưởng thức một chút cảnh sắc, chính là hiện tại hắn chỉ nghĩ phải tìm được Trạch nhi, những thứ này tự nhiên hắn chỉ cảm thấy chướng mắt. Không biết vòng vo nhiều ít nơi, hắn rốt cục tìm được đứa con bướng bỉnh đã dám rời nhà trốn đi.

” Trạch nhi!” trong hoa viên, ôm một con thỏ nhỏ ngồi ở ghế đá, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hoa cỏ trước mặt, vẫn không nhúc nhích, Sở Dịch Vân chạy tới trước mặt của hắn, Trạch nhi cũng không có phản ứng gì..

” Trạch nhi? Trạch nhi!” Sở Dịch Vân ngồi xổm xuống xem Trạch nhi, một thời gian ngắn không thấy, Trạch nhi đen, cũng gầy. Chính là vì cái gì chính là không để ý tới hắn đâu?.

” Trạch nhi, Trạch nhi, ta là phụ thân a!”

Sờ sờ mặt Trạch nhi, ngơ ngác một chút ngừng đầu, đôi mắt to linh động đã sớm mất đi sáng rọi, nhìn chăm chăm vào Sở Dịch Vân, miệng tựa hồ muốn nói cái gì, Sở Dịch Vân đem cái lỗ tai ghé sát lại, nghe được Trạch nhi nhỏ giọng nói, phụ thân . . . phụ thân . . . Trạch nhi lấy được . . .

Chỉ có một câu cứ lặp đi lặp lại như vậy!

Tay cầm lên cánh tay Trạch nhi, Trạch nhi không giãy dụa cũng không phản ứng, chính là tùy ý Sở Dịch Vân đóng đũa.

Là ai?.

Rốt cuộc là ai?.

Trạch nhi đã bị cái gì không chế, đã bị trúng lại độc được gì, tâm trạng rối bời làm cho hắn không suy nghĩ được gì. Là ai làm cho Trạch nhi biến thành cái dạng này? mục đích là cái gì?.

” lúc này con của người ngoan hơn, người nên hảo hảo cảm tạ ta, đại ca thân mến của ta . . .” lại là

thanh âm này, hần đời này thống hận nhất lại không thể đi giết hần.

Quay đầu lại, mười năm, hần vẫn không buông tha mình. Rốt cuộc vì cái gì muốn đẩy hần đến hoàn cảnh như thế này?

” mười năm, ngươi vẫn là như vậy hao hết tâm lực muốn giết ta.” vuốt vuốt đầu Trạch nhi, đem nội lực chậm rãi theo đầu Trạch nhi đưa vào, hy vọng được không có hạ quá nặng..

Sở Dịch Lô cười ngạo nghễ nhìn hần, trong ánh mắt tựa hồ có thể biến thành lưỡi dao sắc bén giết Sở Dịch Vân..

” từ nhỏ đến lớn ngươi đều tranh đoạt đồ vật này nọ với ta, trong học đường tranh đoạt thứ nhất, ta cho ngươi. Mặc dù sau khi trở về phụ thân tuyệt đối sẽ không tha ta, nhưng ngươi là đệ đệ của ta, ta có thể cho ngươi.” Sở Dịch Vân tối không muốn nói việc này, nhưng đó là sự thật.

” hơn mười năm trước, ngươi ý đồ giữ lấy Duệ Tiệp, thậm chí không tiếc hết thân đại giới hạ độc phụ thân. Sau đó ngươi giết giặc di nương đi thổi gió bên tai, nếu không phụ thân như thế nào tin lời nói di nương?”

” vẫn là không có gì tránh được ánh mắt của ngươi a!”

” ngươi cho là màn kịch của ngươi ta cũng không biết sao? ngươi lợi dụng phụ thân đối với ngươi tín nhiệm mà âm thầm hạ độc! ngươi ——”

” năm xưa chuyện cũ ngươi nói chuyện này để làm gì, đệ đệ biết trước kia đối ca ca không tốt. cho nên cố ý đem cháu giáo huấn thật ngoan ngoãn a!” nói xong chỉ chỉ Trạch nhi đang tránh ở Sở Dịch Vân phía sau cơ hồ rụt lại thành một khối, Sở Dịch Vân nhìn mà đau lòng. Trạch nhi của hần như thế nào lại thành cái dạng này?

” mười năm, ngươi cứ nhiên ngay cả đứa nhỏ cũng không buông tha ··· ta đã sớm rời khỏi Sở gia, ngươi tội gì phải bức ta đến cùng chứ?”

” nếu không phải con của ngươi nói hần là đến thay phụ thân nhiều tai nhiều bệnh xin thuốc, ta như thế nào biết được, đại ca ngài cứ nhiên còn có thể có tâm tư như thế, lợi dụng lý do này trở lại Sở gia.”

Sở Dịch Vân chỉ cảm thấy nhiều lời vô dụng, trước mắt người này mười năm này không có chút thay đổi nào. Kỳ thật hần cái gì cũng biết, cũng biết năm đó đánh chính mình độc chương là ai, hần không đi tố cáo, không đi giành không đi đoạt, chính là hy vọng đem thương tổn giảm đến thấp nhất..

Mất đi một đứa con trai cùng mất đi một gia đình bên nào nặng bên nào nhẹ?

23. Chương 23

Sở Dịch Vân quyết định quên, mà hẳn thật sự quên, từ sau khi có Trạch nhi hẳn liền quên đi thống khổ này. Chính là những lời nói của sư phụ làm cho hẳn nhớ lại toàn bộ. Nguyên lai, hẳn chưa từng quên, chỉ là tổ thời điểm thống khổ nhất lựa chọn cách quên đi, lựa chọn bảo hộ chính mình.

Hư hư ảo ảo, thật thật giả giả . . .

Trạch nhi chỉ cảm thấy cả người khó chịu, ý nghĩ không rõ ràng, nhưng là trên đầu có một bàn tay ấm áp chạm vào, một cảm giác ấm áp vô cùng quen thuộc.

” phụ thân, phụ thân . . . ”

Trạch nhi nhỏ giọng hô, Sở Dịch Vân quay đầu lại. Trạch nhi đầu đầy là mồ hôi, thần chí tựa hồ thanh tỉnh không ít. Trong lòng ngực có cái vật nhỏ tựa hồ cảm thấy Trạch nhi có chút biến đổi, ngay cả hai cái lỗ tai đều dựng thẳng lên, hưng phấn ngồi xổm trên vai Trạch nhi nhìn những thay đổi trên gương mặt Trạch nhi.

” người dùng nhiều khí lực như vậy làm cho đứa con thần chí thanh tỉnh, người cảm thấy người còn có thể từ nơi này đi ra ngoài sao?” Sở Dịch Lô đối với thân thể của người ca ca này cũng không để ý cho lắm, giống như trước mắt chỉ là hai củ cải trắng mà thôi.

” con của mình, như thế nào bỏ mặc nhìn nó bị thương?” Sở Dịch Vân xoa xoa mồ hôi trên trán Trạch nhi, đem Trạch nhi tựa vào một bên nghỉ ngơi.

” ân oán nhiều năm ta cũng không muốn nhiều lời nữa, hôm nay kết thúc tất cả đi!” chỉ cần Trạch nhi không có việc gì, Sở Dịch Vân cái gì cũng có thể đánh đổi.

Lấy viên thuốc trong lòng ngực ra, Sở Dịch Vân quay đầu lại nhìn thoáng qua Trạch nhi. có lẽ đây chính là một lần cuối cùng, Trạch nhi . . . thái sư phụ cùng thái mẫu nhất định sẽ chiếu cố của người. người nhất định phải khoái hoạt (vui vẻ), nhất định phải hạnh phúc, nghĩ xong liền đem viên thuốc nuốt vào.

Trong vòng nhất chiêu, thắng bại gần như chỉ là một cái chớp mắt..

Sở Dịch Vân chưa bao giờ biết đệ đệ rốt cuộc có bao nhiêu nội lực, bất quá trong lúc giao chiến bốn chiêu diễn ra trong nháy mắt hẳn liền phát hiện, nếu hẳn hôm nay không có viên thuốc này, hẳn nhất định chỉ cần trúng một chiêu sẽ chết. Nhiều năm như vậy, hẳn rốt cuộc là như thế nào luyện ra được nội lực thâm hậu như vậy?

Một chiêu định thắng bại, nội lực cường đại làm cho chiếc trường bào màu đen Sở Dịch Vân tung bay. Khi Trạch nhi mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy góc áo phụ thân mình tung bay, gần trong nháy mắt, Sở Dịch Vân đã bị nội lực đối phương làm cho bay ra ngoài..

” cha ——”

Trạch nhi thấy được, Sở Dịch Vân ngã sấp xuống núi giả, tảng đá đã muốn bị nội lực làm vỡ nát. Trạch nhi hướng phía phụ thân mà chạy vội tới, sắc mặt vừa mới khôi phục hồng nhuận được một chút nay đã bị dọa thành trắng bệch. Sở Dịch Vân cười khổ, vốn định Trạch nhi sẽ không tỉnh lại, sẽ không chứng kiến cái chết của hắn, nhưng cuối cùng vẫn là bị phát hiện.

” cha ——” ” Vân nhi ——”.

Một hơi có vẻ non nớt, một cái đã có già nua, hai thanh âm đồng thời vang lên..

Mười năm không gặp, nay phụ tử đã gặp nhau..

Đã lâu không có nghe thấy xưng hô Vân nhi này, hắn chỉ nhớ rõ mới trước đây đã từng được gọi như vậy mang theo một chút cưng chiều, nhưng trong chớp mắt, lớn lên một chút bình thường đều là ngay cả tên cũng không được gọi đến. Bất quá bình thường nói chuyện chỉ có một câu “ Sở Dịch Vân, đi làm việc người cần làm đi”.

Những lời này ngụ ý là hắn phải ghé vào băng ghế dài chuyên dụng làm ra cho hắn để chuẩn bị bị đánh..

Bao nhiêu năm rồi đều là kết quả như thế..

” không có . . . không có Vân nhi . . . ngô ——” Sở Dịch Vân chỉ cảm thấy hắn gần như đem tất cả máu trong cơ thể đều phun sạch sẽ, phun ra sạch sẽ cũng tốt, tốt nhất hai bên không thiếu nợ nhau..

” cha sẽ không để cho người chết, cha sẽ không để cho người chết!”.

Sở Dịch Vân cười khổ, hắn đã sớm qua cái tuổi khát vọng được phụ thân yêu thương, chính hắn cũng làm cha, hắn vẫn là không thể lý giải lúc trước vì sao phụ thân đối hắn đủ loại tàn nhẫn như thế. Hắn đã từng nghĩ mối hận này sẽ không thể nào có thể xóa nhòa được..

Nhưng vì cái gì, khi nghe thấy một câu như thế . . . lại gọi lên khát vọng lúc bàn đầu trong lòng?.

” cha —— cha ——” Trạch nhi nắm chặt lấy tay Sở Dịch Vân, hắn không muốn mất đi phụ thân. Quay đầu lại nhìn cái người mà hắn phải gọi là thúc thúc. Hắn sớm đã bị Sở Vô Trần dùng phi châm bắn thủng xương bả vai, máu nhiễm đỏ quần áo, cũng bị điểm huyết nói ngã xuống một bên.

” vì cái gì lại muốn hại ta cha! vì cái gì?” tê tâm liệt phế, thù giết cha không đội trời chung, hắn sao có thể nén giận. Huống chi người đó còn là người hại chết mẫu thân, hại hắn cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua mẫu thân..

” Trách nhi, không được không lớn không nhỏ . . . hấn dù sao cũng là thúc thúc của ngươi . . . ” Sở Dịch Vân nói xong câu đó, trên mặt tựa hồ không còn chút huyết sắc, thân thể nhanh chóng trở nên lạnh..

” Sở Dịch Vân, ngươi thiếu ta rất nhiều lời giải thích! ngươi không được phép chết!” Sở Vô Trần điểm mấy đại huyết đạo trên thân thể của Sở Dịch Vân, ôn hoà làm nội lực ở trong cơ thể Sở Dịch Vân vận hành, Trách nhi quỳ gối bên người Sở Dịch Vân, cúi đầu khóc.

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

” tiểu tử, ngươi chính là cháu của ta?” Sở Vô Trần thu lại nội lực, hấn tuổi đã cao cũng không còn nhiều khí lực. Chính là cảm thấy được hấn cùng đứa bé này duyên phận thật đúng là sâu.” ha hả, ta đã sớm nên nhận ra ngươi là ai. ngươi cùng cha ngươi trước đây bộ dạng quả thật rất giống nhau, quả thực giống như từ một cái khuôn đúc ra” nói xong nghĩ muốn đưa tay sờ sờ Trách nhi, nhưng lại bị Trách nhi né tránh.

Ngồi ở sát bên người Sở Dịch Vân, chính là cũng không thấy Sở Dịch Vân tỉnh lại..

” được nhất định là Nam Cung Lạc cái kia cáo già cho, nếu nghĩ muốn cứu sống mạng cha ngươi. chỉ có cầu Trục Nguyệt.”

” Nhưng, thái sư mẫu không ở nơi này a!”.

Sở Vô Trần đứng lên nói: ” rất nhiều chuyện hiện tại đều không thể nói rõ ràng, hài tử, ta là ông nội của ngươi, cùng ông nội về nhà, ông nội trước sẽ cố gắng bảo trụ mạng cha ngươi, chính là cha ngươi có thể sống lại hay không còn phải xem Trục Nguyệt có thể hay không tìm được giải được cho cha ngươi.”

” tôi không đi, tôi muốn ở đây coi chừng cha.” Trách nhi bất vì sở động không rời Sở Dịch Vân nửa bước, mà ngay cả bánh nhân đậu đều cùng Trách nhi cùng nhau đồng lòng, dùng mõng hướng về với Sở Vô Trần, kiên quyết không để ý tới người này..

” Xú tiểu tử, tính tình ngang bướng cũng y hệt cha ngươi.”

” hừ! tôi cũng không muốn ở cùng người ngay cả con mình cũng không tín nhiệm ở cùng chỗ! tôi muốn mang . . . ách!”.

Bánh nhân đậu sừng sốt, sau đó đã bị thân người của Trách nhi không biết vì sao đột nhiên ngất xỉu đè lên người, ép tới bánh nhân đậu phải ra sức vùng vẫy mới có chui ra bên ngoài được. Sở Vô Trần lắc đầu, hấn thật sự là không có nhiều tinh lực để đối phó tiểu tử này, trước mang về rồi chậm rãi quản lý đi! bắt quá đứa hài tử này của Vân nhi . . . hấn thật sự . . . rất thích.

Trách nhi gần đây thực buồn bực, có lẽ là từ khi được đưa trở về nhà nội_chính là Sở gia, hơn nữa bị mọi người xung quanh một câu cũng Tôn thiếu gia hai câu cũng xưng hô Tôn thiếu gia, chưa từng có nhiều người hầu Trách nhi như vậy thẳng xua tay nói mình họ Sở, không phải họ Tôn. Nghe được điều này đàn choai choai tiểu tử cùng bọn nha hoàn che miệng cười trộm, xem ra vị tiểu thiếu gia này khá vui tính có thể dễ dàng ở chung..

(Tôn thiếu gia ý là cháu đích tôn nhưng Trách nhi nghĩ bọn họ nói mình họ Tôn)

Chính là, vị tiểu thiếu gia này tối kỵ chính là buồn..

Phụ thân hấn sống chết chưa biết, ông nội của hấn tuy rằng rất thương yêu hấn, nhưng là lại mỗi ngày đều ở bên trong hiệu thuốc trao đổi y thuật, các loại danh y không biết đã thỉnh nhiều ít người. Tuy ở trong một nơi to lớn như Sở gia nhưng Trách nhi lại cảm thấy vô cùng xa lạ. Vì thế tiểu thiếu gia Trách nhi quyết định đi tìm căn phòng mà phụ thân Sở Dịch Vân năm đó đã ở.

Một cái tiểu đình viện (sân nhỏ), trong sân có rất nhiều cây hải đường. Nghe nói mùa hè sẽ có thể hái quả hải đường. Nghe nói, phụ thân trước đây thích ăn nhất quả hải đường, vì vậy có vài lần lên leo lên cây hái quả hải đường bị ông nội đánh..

” hắc hắc ~” Trạch nhi cười cười, thì ra hắc khoái trèo cây cũng là được di truyền từ phụ thân! hừ! vậy mà hắc lại bị phụ thân đánh đòn, bất quá nghe lão quần gia nói, phụ thân trước đây chịu rất nhiều khổ sở, chính hắc cũng không nhẫn tâm nhìn..

Đẩy cửa phòng ra, một gian phòng vô cùng sạch sẽ, rất nhiều giá sách, ở giữa có một cái bàn học, rất nhiều bút lông, trên tường treo vài bức tranh chữ nghe nói là những tác phẩm của phụ thân khi còn thiếu niên, Trạch nhi không có nghiêm túc học quá mấy thứ này bất quá hắc vẫn là cảm thấy được kỳ thật những bức tranh chữ của phụ thân so với lão sư dạy quả thật đẹp hơn nhiều. Tủ quần áo cũng đầy những bộ áo quần của phụ thân khi còn niên thiếu, trên cơ bản đều là màu lam hoặc là màu xanh, giường cứng rắn khiến Trạch nhi ngồi lên liền thấy khó chịu, nghe quần gia nói là ông nội phân phó như vậy, lý do là sợ cha mới trước đây ngủ giường êm ái sẽ rất nghĩ mình rất được nuông chiều mà làm bậy.

Ở trong lòng nho nhỏ oán thầm một chút, sau đó có thứ thứ đồ vật đập vào mắt làm Trạch nhi bỗng thấy ghê người..

là một cái băng ghế dài nhuộm màu đỏ thẫm!.

Rất nhiều vết máu, cũng đã khô héo, như là một thứ trang trí vĩnh viễn lưu lại bên trong ghế, băng ghế dài khoảng hơn một mét rưỡi, phỏng chừng khi đó phụ thân cao như vậy..

” đây là dựa theo kích cỡ của đại thiếu gia làm ra, từ nhỏ đánh tới lớn, băng ghế dài này chỉ dành cho cậu ấy, lúc nhỏ là nhỏ băng ghế dài, trưởng thành mới đổi thành lớn.” lão quần gia nói xong thẳng lắc đầu, giống như lại một lần nữa nhìn thấy bộ dáng Sở Dịch Vân thời thiếu niên bởi vì đủ loại việc lớn nhỏ mà ghé vào mặt trên bị đánh.

” phụ thân trước đây thật đáng thương.” Trạch nhi thử nằm úp sấp lên mặt trên, cả người người cổ duỗi thẳng ra hết nhưng vẫn chưa vừa chiều dài ghế, Trạch nhi nằm đó cảm giác vô cùng ủy khuất, mặt trên ghế còn có máu của phụ thân, phụ thân không cho lau đi, mỗi ngày nhìn vào liền nhớ kỹ hắc mỗi một bước đều là dùng máu tươi đổi lấy.

Mơng đột nhiên bị người nhẹ nhàng vỗ một chút, Trạch nhi sợ tới mức lăn xuống dưới..

” ông nội ——” là Sở Vô Trần, cười tủm tỉm nhìn Trạch nhi đang ngồi thụp trên mặt đất.

” như thế nào lại leo lên trên đó nằm? người nếu muốn, ta sẽ cho hạ nhân đem cái trước kia phụ thân người sử dụng cho người “

“ . . . ” Trạch nhi bĩu môi đứng lên, vỗ vỗ đất dính trên người, không thèm nhắc lại.

Sở Vô Trần biết Trạch nhi đang giận dữ, luôn che chở Vân nhi giống như một con chó nhỏ bảo hộ chủ nhân, thật sự là vô cùng đáng yêu, rõ ràng muốn lớn tiếng oán giận, nhưng cũng không dám rộng to kêu to, làm cho Sở Vô Trần nhìn cảm thấy yêu vô cùng.

” là bực bội chuyện ông nội năm đó trách phạt cha người?”

Sở Vô Trần ôm chầm Trạch nhi, Trạch nhi tuy rằng đã mười tuổi, nhưng vẫn là một tiểu hài tử, mà Sở Vô Trần lại đối với tôn tử này phá lệ yêu thương, dường như đem tất cả những gì năm đó không thể cho Sở Dịch Vân tất cả đều bồi đắp lên trên người Trạch nhi.

Chi Hải đường, còn gọi là chi Táo tây (danh pháp khoa học: *Malus*), là một chi của khoảng 30-35 loài các loài cây thân gỗ hay cây bụi nhỏ lá sớm rụng trong họ Hoa hồng (*Rosaceae*), bao gồm trong đó nhiều loài hải đường và một loài được biết đến nhiều là táo tây (*Malus domestica*, có nguồn gốc từ *Malus sieversii*). Một số loài khác được biết đến dưới các tên gọi như “táo dại”, “táo tây dại” v.v, các tên gọi này có nguồn gốc từ quả nhỏ và chua, không ngon của chúng. Chi này có nguồn gốc ở khu vực ôn đới của Bắc bán cầu, tại châu Âu, châu Á và Bắc Mỹ.

25. Chương 25

Trạch nhi không muốn thừa nhận, nhưng vẫn là quệt mồm gật gật đầu..

Sở Vô Trần vuốt đầu của hắn, nói: ” người còn nhỏ không thể lý giải.” trước mắt đứa nhỏ này quả thực chính là một bản sao thu nhỏ lại của Sở Dịch Vân, nhưng là đứa bé này so với Sở Dịch Vân trước đây càng thêm đáng yêu, càng thêm hồn nhiên.

Trạch nhi trong lòng vì chuyện này mà vô cùng, lại cảm thấy được cha thật sự là đáng thương. Mỗi ngày đều phải bị cho uống rất nhiều thuốc Đông y không nói, còn phải tiến hành đủ loại dạng châm cứu chữa thương. Trạch nhi tựa vào trong lòng Sở Vô Trần trong rầu rĩ đích không nói lời nào..

” Trạch nhi làm sao vậy?” nâng lên khuôn mặt tiểu hài tử, lau sạch đi nước mắt làm lấm lem khuôn mặt nhỏ nhắn. Sở Vô Trần giúp hắn xoa xoa hỏi: ” khóc cái gì?”

” ông nội, phụ thân có thể hay không tỉnh lại nữa? con muốn phụ thân, con không muốn phụ thân chết . . . ô ô . . . con cam đoan sẽ không bao giờ ... nữa bướng bỉnh! con cũng sẽ không gây họa, tôi bị đánh cũng bị đánh sẽ nháo, sẽ không chạy thoát.”

Sở Vô Trần trong lòng cảm thấy ần ần đau, chính là vẫn cứ ôm chặt Trạch nhi..

” nga? bị đánh người còn dám chạy trốn? lá gan không nhỏ a! cha người trước đây chưa bao giờ dám chạy.” Sở Vô Trần giống như dỗ dành đứa nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Trạch nhi, để cho Trạch nhi ở trong ngực của trút hết những muộn phiền trong lòng bấy lâu nay. Đã qua nửa tháng, Sở Dịch Vân vẫn không có tỉnh lại.

Trạch nhi có đôi khi nghe được ông nội ở trong thư phòng phát giận, trách cứ thái sư phụ nghiên cứu chế tạo ra viên thuốc hại người đó..

Thúc thúc đã bị ông nội khóa xương tỳ bà treo ở trên tường trong phòng, hắc đờn này cũng không thể dùng võ công. Ông nội rốt cục đào ra được từ miệng hắc lý lo đích thực, nguyên lai chiến tranh giữa hai huynh đệ từ nhỏ mà bắt đầu..

Sở Dịch Lôi ghen tị Sở Dịch Vân có Sở Vô Trần quản giáo mà mọi sự chú ý đều đổ dồn vào hắc, nên nhiều lần Sở Dịch Vân bị trách phạt đều là do Sở Dịch Lôi tỉ mỉ thiết kế hãm hại.

” thật không biết hắc vì cái gì ngu như vậy! biết rất rõ ràng tôi bẫy rập mà vẫn lao đầu vào.” Sở Dịch Lôi ngồi xuống trên mặt đất, trên người đã muốn máu chảy đầm đìa. Chiếc roi trong tay Sở Vô Trần cơ hồ đã muốn đánh mất nửa cái mạng của hắc.

Sở Vô Trần trong lòng chỉ có đau, hắc như thế nào dường ra đứa con phát rồ như vậy chứ? Vân nhi trước đây thân mình nhu nhược bộ dáng toàn thân đầy máu lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt hắc, cũng ánh mắt như vậy, cắn răng nhìn hắc. Rõ ràng là ánh mắt ủy khuất cầu xin tha thứ, rõ ràng là ánh mắt khẩn cầu hắc đáng lẽ nên nhận ra nhưng lại bị chính hắc cho rằng là đó là ánh mắt không cam lòng không phục tùng muốn chống cự.

Có lẽ cứ như vậy một lần một lần đem tim của hắc làm thương tổn!

” cho dù là hơn mười năm trước, hắc vì cho muốn cha có thể một lần ngoảnh mặt lại nhìn hắc mà chịu không biết bao nhiêu vết thương. Đến lúc tưởng chừng mọi cố gắng được đền đáp, cha lại bị trúng độc.” Sở Dịch Lôi cúi đầu, nhớ lại thời điểm trước kia..

” cha đánh Duệ Tiệp một chưởng, điều này cũng làm cho Sở Dịch Vân hoàn toàn thương thấu tâm.” này ác ma ngẩng đầu lên, xiềng xích va chạm nhau vang lên, tra tấn xương cốt hắc..

” hắc chính là thực hiếu thuận, cha cho dù có phạt hắc như thế nào, hắc cũng không phản bác, đơn giản là cha là cha của hắc, hắc có thể chịu được hết thảy. Chính là cha cuối cùng lại đánh chết người đàn bà kia, cho nên mới có sự tình phía sau. tôn tử của cha sở dĩ không có nương đều là cha làm hại!! đều là cha làm hại!! chính cha làm hại!! hahahaha”

**Xương tỳ bà : xương bả vai, nếu dùng xích sắt xuyên qua nơi này thì hai tay sẽ mất hết sức lực, không thể dùng võ được, nặng còn có thể trở thành tàn phế.*

26. Chương 26

Ôm Trạch nhi trong lòng ngực nghe những lời nói đó Sở Vô Trần trong tim như bị cực hình tra tấn. Trạch nhi không chỉ một lần thấy bộ dáng hai đứa con trai của Sở Dịch Lôi được mẫu thân chúng ôm trong lòng

ngực. Trạch nhi có thể nhìn thấy trong ánh mắt chúng một loại khát vọng..

Khi nghe Sở Vô Trần quyết định trực xuất bọn họ ra khỏi nhà, Trạch nhi lại quỳ trên mặt đất cầu hấn không cần như vậy..

“Hai đệ đệ còn nhỏ, đi ra ngoài sẽ chịu ủy khuất, nghĩ tới mình khi một mình bên ngoài cũng không an toàn, ông nội ngài như vậy nhân từ không cần trực xuất đệ đệ cùng thẩm thẩm đi ra ngoài.” Ánh mắt sáng ngời giống như thiếu niên nhiều năm trước kia.

Sở Vô Trần đáp ứng, không chỉ là bởi vì Trạch nhi thỉnh cầu. Mà bởi vì hấn lần này thật sự bắt đầu hoài nghi chính mình nhiều năm như vậy trì gia chi đạo rốt cuộc đúng hay không. Hấn bắt đầu hoài nghi, bắt đầu tự trách, bắt đầu hối hận.

Sở Dịch Vân hiện nằm ở trên giường dường như chỉ còn lại một hơi thở, hấn lòng như cắt. Sở Dịch Lôi giết huynh giết cha, mẹ của hấn tuy rằng nuông chiều hấn, lại biết được đứa con nông nổi như thế cũng xấu hổ không ngẩng đầu lên nổi. Trong lúc nhất thời nhìn thấu hồng trần, cả ngày ở trước bàn thờ Phật lý niệm Phật, hy vọng dùng quảng đời còn lại của mình, thay đứa con chuộc tội.

Sở Vô Trần nhìn Sở phủ to như vậy, hai đứa con trai của Sở Dịch Lôi một đứa mới ba tuổi, đứa còn lại chỉ mới biết đi. Nhìn bọn họ, hấn cũng muốn đi đến ôm ôm hai cái tôn tử. Chính là, vừa nghĩ tới Sở Dịch Lôi, hấn lại buông đứa trẻ ra.

Mẹ của bọn nhỏ_Lương thị đã muốn vì chuyện của trượng phu sợ tới mức căng căng, đáng lẽ là một gia đình vui vẻ hạnh phúc lại bị phá tan thành như vậy.

Có lẽ đó cũng là lý do mà Sở Dịch Vân không muốn làm cho Sở Vô Trần biết được sự tình thật sự nên bản thân mình một cam chịu! vì không muốn mọi thứ bị bị xáo trộn, không muốn phá vỡ một gia đình nhưng cuối cùng thì mọi chuyện cũng xảy ra.

Trạch nhi mỗi ngày đều đến coi chừng Sở Dịch Vân. Có đôi khi cùng hấn trò chuyện, có đôi khi đọc sách cho hấn nghe, có đôi khi mang theo tiểu ngoạn (bánh nhâ đậu á) ngồi xổm bên người Sở Dịch Vân chơi đùa.

” phụ thân —— Trạch nhi nhớ người.” Trạch nhi quỳ gối bên giường Sở Dịch Vân. đầu nhỏ dựa vào lòng ngực Sở Dịch Vân.

27. Chương 27

Sở Vô Trần ở cửa sổ nhìn đến này hết thấy, tim như bị đao cắt. Còn có ba ngày, nếu trong vòng ba ngày Nam Cung Lạc còn không có xuất hiện, như vậy hấn cũng chỉ có thể phân phó hạ nhân chuẩn bị an bài hậu sự cho Sở Dịch Vân..

Được tính vô cùng kỳ lạ, căn bản không phải thứ hần có thể khống chế được..

Ba ngày, có thể vô cùng dài. Ba ngày, nhưng lại vô cùng ngắn..

Sở Vô Trần đã hai ngày không chớp mắt, hần không biết mình hiện tại bộ dáng có bao nhiêu chật vật. Hần không có giáo dục thật tốt tiểu nhi tử, cũng không có năng lực cứu sống đứa con lớn..

Hần đột nhiên cảm thấy được bản thân vô cùng thất bại, Sở Vô Trần đột nhiên trở nên già hẳn đi.

Gần một đêm, gã sai vặt bưng một chút điểm tâm vào phòng, phát hiện Sở Vô Trần tóc qua một đêm đã gần như bạc trắng. giống như một cái ông lão sắp gần đất xa trời, khom thắt lưng, ngón tay lướt theo từng dòng chữ trên giấy. Như là một đứa hài tử đang chăm chú học hành, nhưng thật ra hoàn toàn khác biệt.

Thái dương đã muốn dần dần xuống núi, hần bắt lực..

Quyển y thư cuối cùng đã được lật đến trang cuối, hần cũng không có biện pháp gì, đành phải trơ mắt nhìn con của hần ra đi sao.

” ông nội —— ông nội —— cha thổ huyết!”.

28. Chương 28

Trạch nhi xông tới, nhìn đến đầu đầy tóc bạc của Sở Vô Trần sợ tới mức không biết nói như thế nào, trong lòng vừa vội, ngoài miệng lại không biết nói như thế nào.

Sở Vô Trần nhìn thấy Trạch nhi xông tới, sa sút tinh thần ngồi ở trên ghế.

Hần che lại hai mắt, thân thể giống gió thu lướt qua lạnh đến phát run. tâm lại giống trời đông giá rét cảm thấy rét lạnh. Sở Vô Trần khóc, hần hối hận, vô cùng hối hận, hần thực xin lỗi thê tử đã qua đời của hần, hần thực xin lỗi Vân nhi, thực xin lỗi Vân nhi. Hần hiện tại cái gì cũng không muốn, chỉ cần có thể làm cho Vân nhi sống lại..

” lão gia, lão gia —— vừa rồi đột nhiên từ mái hiên phi xuống dưới một người, rồi liền vọt tới phòng đại thiếu gia!”

” cái gì?” Sở Vô Trần đứng lên liền vội vàng rời đi, Trạch nhi biết nhất định xảy ra chuyện gì, cũng đi theo vội vàng chạy theo sau.

Người tới đúng là Nam Cung Lạc

Tà ác liếc mắt nhìn một cái Sở Vô Trần, Nam Cung Lạc dùng cái mũi hừ một tiếng nói: ” cứu không sống Vân nhi, Trạch nhi làm sao bây giờ? Vân nhi thật sự là không có phúc, như thế nào lại có một người cha như ngươi chứ?”

Trạch nhi chạy đến bên người Sở Dịch Vân, một đôi mắt to vừa kích động lại vừa hưng phấn nhìn Sở Dịch Vân. Hai tay nhỏ bé chà xát đến tỏa nhiệt muốn đi sờ Sở Dịch Vân lại không biết có nên hay không sờ..

” yên tâm đi, cha ngươi không có việc gì.” Nam Cung Lạc những lời này là nói với Trạch nhi. Hắn căn bản xem Sở Vô Trần chỉ giống như không khí.

Trạch nhi nghe được thái sư phụ cam đoan liền nhào vào trên người Sở Dịch Vân, gào khóc. Sở Vô Trần cúi đầu nở nụ cười, hắn cùng Nam Cung Lạc đấu lâu như vậy, lần này hắn là từ trong tâm thật lòng cảm tạ hắn, cứu Vân nhi của hắn..

Trạch nhi chỉ cảm thấy trong cổ họng có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói, nhưng hắn chỉ có thể khóc. Ôm Sở Dịch Vân, phụ tử thân tình sẽ không đứt, Trạch nhi cũng không – ly khai Sở Dịch Vân..

Trạch nhi khóc rồi lại cười, vừa nở nụ cười vừa khóc. Chính là Nam Cung Lạc cùng Sở Vô Trần khuyên như thế nào đều không có tác dụng. Trạch nhi chỉ một mực muốn bên cạnh Sở Dịch Vân, ghé vào thành giường của hắn canh chừng cả một đêm..

Một đêm chưa ngủ, Trạch nhi nắm chặt tay Sở Dịch Vân đích thủ gác đầu ngủ ở bên giường. Sở Vô Trần nhưng thật ra muốn ôm tôn tử làm cho hắn đi ngủ trên giường, nhưng chỉ cần thoáng động hắn, Trạch nhi sẽ theo trong mộng khóc lên, từng giây từng phút cũng không muốn cùng Sở Dịch Vân tách ra..

Cho nên, thời điểm Sở Dịch Vân mở mắt ra, cả phòng đều là không tiếng động....

” Trạch nhi . . . ” vừa mới thức tỉnh Sở Dịch Vân không có khí lực ôm lấy Trạch nhi. Chính là không ngừng đích vượt đầu của Trạch nhi, hắn tựa hồ vẫn đang chìm đắm vào một không gian màu đen. Đây không gian không có ánh mặt trời không có người, chính là hắn có thể nghe được thanh âm. Đó là thanh âm của Trạch nhi, hắn nghe được Trạch nhi khóc, nghe được Trạch nhi nói chuyện với hắn, nghe được Trạch nhi đọc sách cho hắn nghe..

Hắn nghĩ muốn phá đen bóng đêm hắc ám, chính là rất thống khổ. Chính là, mỗi lần muốn chạy thoát khỏi nó sẽ cảm thấy có bàn tay nhỏ bé lôi kéo hắn, khóc cầu hắn trở về.

Hắn luyến tiếc đứa bé này, vì thế hắn cố gắng chịu đựng trong bóng đêm tra tấn, sau đó đột nhiên có một sợi dây ánh sáng lướt ngang qua hắn ra sức đích nắm chặt lấy nó để nó kéo thoát ra khỏi bóng đêm..

” sư phụ, thực xin lỗi. đệ tử đã ăn viên thuốc kia.” Sở Dịch Vân biết Nam Cung Lạc vì cứu hắn nhất định

mất rất nhiều công phu, hấn cảm thấy vô cùng áy náy, vì vậy viên thuốc đó Nam Cung Lạc nhiều lần dặn dò không được dùng..

Nam Cung Lạc tựa hồ đã sớm dự đoán được chuyện nhất định sẽ như thế này, đặc ý nhìn nhìn Sở Vô Trần, phát hiện mặt của đối phương tái nhợt. Đối với việc ganh ghét tranh đấu hấn đã sớm không cần, hấn hiện chỉ cần chính là Vân nhi còn sống..

Đó là điều trọng yếu hơn bất cứ cái gì..

” ta biết người sớm muộn gì đều sẽ uống viên thuốc đó, cho nên qua nhiều năm ta cũng không nhàn rồi như vậy, đã sớm nghiên cứu ra giải được, chẳng qua để ở một nơi khá xa nên có chút chậm trễ.”

” kia sư phụ đặt ở đâu?”.

” thuốc này đặt trong một tảng băng ở Tuyết Phong động, được Băng Tuyết tiên tử coi chừng dùm, trừ sư mẫu người ra bất luận kẻ nào cũng không thể lấy đi.”

” vì sao chỉ có sư mẫu?”.

” bởi vì, Băng Tuyết tiên tử là thân muội muội sư mẫu người a! sư mẫu của người kêu Trục Nguyệt, Băng Tuyết tiên tử kêu Trục Tinh, lần này vì lấy được cho người mà sư mẫu người bị giữ lại ở trên núi, thế nào cũng bắt ở đó nửa năm mới để cho trở về.” Nam Cung Lạc khoát tay nói: ” người không biết Trục Tinh, chuyện nàng ấy muốn làm ai cũng không biện pháp thay đổi, nếu không sư mẫu của người cũng đã sớm ở đây!”.

Nói một hồi sau, Sở Dịch Vân không biết như thế nào mở miệng cùng Sở Vô Trần nói chuyện. Nói cái gì? nói chuyện tình năm đó? hay là nói hấn nghĩ muốn rời đi?.

” Vân nhi, về sau ở lại nhà đi!”

Sở Dịch Vân nghe được lúc sau nhìn qua người phụ thân nay đầu tóc đã bạc, đột nhiên trong lòng thực chua xót..

Phụ mẫu tại, bất viễn du. Hấn từ biệt mười năm, chưa một ngày ở bên cạnh phụ thân tần hiếu. Hiện giờ nghe một câu này, hấn chỉ cảm thấy rất đau xót. Phụ thân khi nào lại dùng ngữ khí như vậy cùng hấn nói chuyện, một người nam nhân lời lợi phong đình đã muốn già đi, rất cần đứa con bên cạnh chăm sóc.

Sở Dịch Vân do dự, hấn không biết làm sao bây giờ. Lý trí nói cho hấn biết, hấn nên lưu lại cùng phụ thân, chính là nội tâm lại không muốn một lần nữa trở lại cái nơi đã từng phải chịu nhiều thống khổ. Sở Vô Trần nhìn ra hấn do dự, cái gì đều không có nói liền rời khỏi..

Khi Trạch nhi vừa tỉnh ngủ, Sở Dịch Vân đã ngồi dậy tựa vào giường..

” phụ thân ——” Trạch nhi nhìn Sở Dịch Vân, có chút mộng ảo, có chút chân thật. Hắn dụi dụi hai mắt, vẫn có chút không thể tin.” Phụ thân, phụ thân mau hài nhi một cái!”

” ta mới vừa tỉnh lại, ngươi lại tìm đánh sao?” Sở Dịch Vân đùa với Trạch nhi, tiểu tử này trong ngày thường bướng bỉnh thời điểm này không phải nên bát nháo lên sao? như thế nào hiện tại lại ngây ngốc như vậy? có phải nằm mơ hay không hắn cũng không biết.

” mau mau! Hài nhi không phải đang nằm mơ đi!” Trạch nhi kích động đứng lên, chính là đêm qua hắn vẫn duy trì tư thế quỳ nằm úp sấp, chân đã sớm không cảm giác. Vì vậy một hành động đột ngột, hai chân lập tức mềm nhũn ra, vừa đứng lúc ghé vào trên đùi Sở Dịch Vân, móng vừa lúc vểnh lên.

Sở Dịch Vân thuận tay liền vỗ hai cái, Trạch nhi cảm thấy cái đau ấy vô cùng chân thật, móng bị đánh hai cái không nặng nhưng là cho hắn biết chính mình không có nằm mơ, gian nan chuyển cái thân mình ôm chặt lấy thắt lưng Sở Dịch Vân không buông tay..

” bao nhiêu tuổi rồi? còn làm nũng giống trước đây sao?” ôm một hồi, Sở Dịch Vân làm cho Trạch nhi đứng lên, “nam hài tử không thể giống một cô nương động một chút liền làm nũng.” Sao thấy mất mặt sao?”

” không mất mặt! ở trước mặt phụ thân không sợ mất mặt.”

” ai —— ta như thế nào lại sinh ra một hài tử tính nét xấu vậy chứ?”.

” Trạch nhi xấu! Trạch nhi xấu! nhưng phụ thân không được phép xảy ra chuyện, không được sinh bệnh, không được không cần Trạch nhi, không được ——”

Hết thấy cũng có thể bắt đầu lại từ đầu sao?.

” hảo, phụ thân đáp ứng Trạch nhi. không bao giờ ... nữa rời đi Trạch nhi.”

*Phụ mẫu tại, bất viễn du: Cha mẹ còn sống, không được đi xa

*Tần hiếu: báo hiếu

29. Chương 29

Sở Dịch Vân trong khoảng thời gian này đem tất cả những gì bấy lâu nay mình thiếu hụt đều hưởng hết một lần..

Mỗi ngày đều có một đoàn nha đầu gia đình hầu hạ không nói, Trạch nhi lại mỗi ngày đều mang theo bánh nhân đậu đến nơi của hắn vừa ăn vừa uống, hưởng thụ sự đãi ngộ của một vị Tôn thiếu gia..

Sở Vô Trần cố ý cho làm hắn một cái nhà bếp nhỏ ngay trong phòng Sở Dịch Vân.

Mỗi ngày trôi qua, Sở Dịch Vân chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn. Thân thể quả thật béo lên một chút, Sở Vô Trần tuy rằng không nói gì, nhưng lại ban thưởng rất nhiều cho những người hầu hạ cho Sở Dịch Vân, chỉ cần thấy con hắn khỏe mạnh Sở Vô Trần liền cảm thấy vui vẻ.

Bánh nhân đậu này quả thật là một đứa không có nghĩa khí thật đáng giận. Sở Dịch Vân tuy đang là một bệnh nhân nhưng bộ dáng vẫn vô cùng tuyệt mỹ, nghiêng dựa vào bên giường, quần áo rộng rãi thắt lưng nói lỏng, vạt áo hơi trễ xuống để lộ khuôn ngực trắng nõn mê người. tóc vô thức lộn xộn vài cọng khẽ lướt qua khuôn mặt thanh tú, nhìn như một người bệnh vô cùng yếu ớt nhưng lại tỏa ra bộ dáng mê người, bánh nhân đậu lập tức từ bỏ Trạch nhi, mỗi ngày đều nằm sấp bên người Sở Dịch Vân, ngoan vô cùng. cố gắng chứng minh mình là một con thỏ ngoan, sẽ không bướng bỉnh..

Sở Dịch Vân nhìn khối bông tròn nhỏ mỗi ngày vây quanh chính mình, thấy cũng khá thích thú liền ôm lấy. Không nghĩ tới chính là, bánh nhân đậu này là một tiểu sắc quỷ trực tiếp lên đến trên vai Sở Dịch Vân, dùng bộ lông trắng tuyết mềm mượt của nó cọ cọ lên má Sở Dịch Vân, làm một bộ dáng như hảo hài tử, làm cho Trạch nhi hoàn toàn phát điên

” phụ thân, người xem bánh nhân đậu a!” Trạch nhi giơ chân chỉ trích bánh nhân đậu phản bội. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì ngạc nhiên mà có chút đỏ hồng.

Sở Dịch Vân cũng dần dần khôi phục một ít khí lực, vẫy tay gọi Trạch nhi đi đến trước mặt mình. Bánh nhân đậu vẫn còn thoải mái cọ cọ tay Sở Dịch Vân, phi thường thích thú hít mất hưởng thụ cuộc sống..

Trạch nhi bĩu môi đi đến trước mặt Sở Dịch Vân, lấy tay chọc chọc một chút vào con thỏ không biết điều. Sau đó nghiêm trang đứng vững, từ nhỏ đã thành thói quen, chính là cho dù không có làm sai chuyện gì nhưng ở Sở Dịch Vân trước mặt Trạch nhi vẫn là không dám làm càn..

” đi ra nhiều ngày như vậy, cũng nên thu hồi tâm về nhà đi!”

Trạch nhi nghiêng đầu nhìn Sở Dịch Vân cảm thấy có chút khó hiểu, không biết vì cái gì phải rời khỏi. Ông nội không phải phụ thân của phụ thân sao? Vậy nơi này chẳng phải là nhà của hắn sao? vì cái gì phải rời khỏi?.

” như thế nào? Được làm đại thiếu gia vài ngày sung sướng quá nên không nghĩ rời đi nơi này sao?” Sở

Dịch Vân hơi khẽ cau mày, Trạch nhi lập tức quỳ gối chân của hắn vừa nói không có.

” vậy ngươi không muốn cùng cha đi sao?”

” không phải!”.

” vậy nhanh thu thập hành lý đi, ta đã gửi bồ câu cho Tô Thần, hắn sẽ đến tiếp ứng chúng ta.” Sở Dịch Vân kéo Trạch nhi đang quỳ dưới mặt đất lên, tuy rằng câu nói kia chính là hù dọa hắn, nhưng vẫn là không muốn để cho đứa con quỳ lâu như vậy, thuận tay vỗ vỗ bụi đất trên người hắn nói: ” bộ quần áo này thật sự được may may bằng thứ vải tốt nhất, nhiều năm như vậy ngươi vẫn là lần đầu được mặc, đúng chứ!”

Trạch nhi cúi đầu phát hiện hắn hôm nay mặc chính là bộ quần áo ông nội mới cho người may cho hắn. Một nghìn một khúc vải làm thành một áo choàng hắn quả thật không có mặc quá. Trước đây khi còn ở nhà, Sở Dịch Vân không muốn cho đứa con quá mức hưởng thụ đời sống vật chất, cũng không phải quá mức chịu khổ nhưng là tuyệt đối không sẽ cho hắn lựa chọn quần áo đắt tiền như vậy....

” ông nội nói, này là làm theo những bộ quần áo phụ thân năm đó đã mặc!”

” ai . . . ” Sở gia đại thiếu gia, nói như thế nào, Sở Vô Trần không để cho hắn này Sở gia đại thiếu gia lúc ra cửa quá mức giản dị, loại quần áo tốt như vậy hắn nhưng thật ra hàng năm cũng có được vài bộ..

Bất quá năm đó, chỉ có khi nào hắn đi theo phụ thân đi ra ngoài mới có thể mặc. Ở nhà đều là y phục hàng ngày, một ít quần áo màu xanh hoặc màu trắng. Mỗi ngày đều đứng ở dưới tàng cây hải đường, có đôi khi nằm dưới tàng cây xem sách tính trẻ con nổi lên muốn ăn quả hải đường, nhưng hắn đã sớm vượt qua cái tuổi hài đồng chỉ có thể dùng cách trèo lên cây mới có thể hái được quả, nếu muốn ăn chỉ cần thừa dịp người khác không chú ý liền phi thân lên hái vài trái xuống..

Thời gian tươi đẹp, thiếu niên hăng hái..

Vốn tưởng rằng rời khỏi nhà, là có thể xa chạy cao bay. Vốn tưởng rằng như vậy là có thể không hề bị bọn họ tính kế, sẽ không phiền não. Hắn muốn tránh thật xa nơi này, như vậy tốt xấu, cho dù là biểu hiện giả dối, đó cũng là một gia đình. Hiện giờ, loạn trong giặc ngoài đã trừ, hắn lại càng không có lý do để ở lại.

Trạch nhi cũng không thể thuyết phục được phụ thân, chính là ông nội gần đây đầu tóc bạc phơ đến chói mắt. Hơn nữa, cho dù là ông nội lúc ấy làm sai, chính là hiện tại ông nội đều sửa sai nha!.

Trạch nhi có chút mềm lòng, chuyện ở đời cái gì cũng có thể thay đổi mà, huống chi còn là một gia đình có cùng chung huyết thống chứ?

Vì thế, tiểu Trạch nhi đã to gan bày ra kế hoạch.

Tuy rằng cái kế hoạch này làm cho Trạch nhi cảm thấy hơi lo sợ vì biết thế nào cũng bị phụ thân lôi cái thứ đáng sợ ấy ra giáo huấn cho một trận, bất quá hẳn quả thật muốn đạt được mục đích của mình.

30. Chương 30

Sở Dịch Vân ở trong phòng chờ Trạch nhi thu thập xong rồi đến đây, chính là đợi cho đến thời gian cơm chiều cũng không thấy Trạch nhi quay lại. Sở Dịch Vân bắt đầu suy nghĩ có thể là Trạch nhi lại bắt đầu hồ nháo không muốn đi, hoặc là đang chạy khắp nơi từ người lớn đến người nhỏ trong phủ nói lời từ biệt. Chính là, hôm nay hẳn chờ thật sự lâu lắm. Tô Thần cũng đã vào đến Sở gia chờ đợi khi hai người ra sẽ lập tức lên đường..

” đứa nhỏ này, luôn không làm cho ta bớt lo. Đi thôi, chúng ta tự mình đi nghênh đón Tôn thiếu gia vậy.” Sở Dịch Vân tuy rằng không nói gì, nhưng Tô Thần biết tiểu công tử lần này chắc sẽ không hay ho gì. Đừng nhìn công tử bình thường tính tình có vẻ tốt, nhưng ở bên cạnh người lâu ngày, Sở Dịch Vân đã trải qua nhiều chuyện như vậy tâm tình là kém tới cực điểm. Nghĩ đến tiểu công tử ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện gì quá phận chuyện, nếu không công tử muốn giáo huấn tiểu công tử, hẳn muốn ngăn cũng không ngăn được..

Tục ngữ nói, việt phạt xá việt lai xá (càng sợ chuyện gì nó lại càng đến)..

Sở Dịch Vân đi ra ngoài, thử hỏi thăm một chút xem Trạch nhi đang ở đâu, liền thấy hạ nhân trong nhà đều vội vàng ở chạy tới chạy lui phòng của Sở Vô Trần..

” làm sao vậy?” Sở Dịch Vân bắt lấy một tên gia đình hỏi, kia gia đình biết vị đại thiếu gia trong truyền thuyết đã trở lại, mà trước mắt vị này chính là mấy ngày này bọn họ gặp qua vô số lần Sở gia đích đại thiếu gia, đại công tử —— Sở Dịch Vân.

Sở Dịch Vân nghĩ thế nào bọn họ cũng nhất định biết được tên của hắn, bọn họ làm hạ nhân người nào mà không được cái lỗ tai thiên phú biết nghe ngóng mọi nơi, hắn trở về mấy ngày nay. Nói không chừng tất cả những người này đều gặp qua hắn..

” khởi bẩm đại thiếu gia, là . . . là lão gia không tốt, lão gia bị người hạ độc, đại phu nói, có thể . . . ”

Vừa nghe tới đó Sở Dịch Vân sắc mặt trắng bệch tựa hồ như chết đi một lần nữa, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không biết hắn đã ngã sập xuống đang được Tô Thần nâng lên..

” lão gia đâu? lão gia đâu?” khi Sở Dịch Vân kịp phản ứng, hắn một phen đẩy ra Tô Thần liền vọt vào phòng Sở Vô Trần, nằm trên chiếc giường lớn xa hoa là Sở Vô Trần dường như đã không còn chút khí sắc, khóe miệng còn lưu lại vết máu đã khô, Trạch nhi quỳ gối bên giường Sở Vô Trần, khóc nức nở.

” sao lại thế này?” Sở Dịch Vân cúi đầu hỏi Trạch nhi đang khóc một cách thảm thiết, Trạch nhi lắc đầu,

đôi môi có chút run rẩy làm cho Sở Dịch Vân biết, chuyện này cùng Trạch nhi có liên quan..

” phụ thân . . . Trạch nhi hại chết ông nội, Trạch nhi hại chết ông nội.” Trạch nhi ôm lấy chân Sở Dịch Vân khóc gào: ” Trạch nhi mới vừa nãy chọc phải một số người, bọn họ đã tìm đến cửa để tính sổ. Ông nội đứng ra bảo vệ Trạch nhi nên bị trúng độc của bọn họ, đều tại Trạch nhi!”

Sở Dịch Vân lập tức bạo phát phần nộ bấy lâu nay che dấu, hấn xác định, đời này hấn đều chưa có kích động đến như vậy. Một cái tát xé gió xẹt qua hướng ngay thẳng mặt Trạch nhi, Trạch nhi bị một cái tát đánh cho miệng mũi đổ máu, quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi..

Sở Dịch Vân hơi hơi hạ thấp thất lưng, chỉ vào Trạch nhi đang nằm trên mặt đất nói: ” ta như thế nào lại dưỡng một đứa con trai như người? người nếu hại chết ông nội của người, ta sẽ đem người chôn ở dưới quan tài của ông nội người để lốt xác!”

Những lời này thật sự là quá độc ác, Tô Thần cũng bị sợ tới mức ngây người. Cốt nhục thân tình, rốt cuộc có muốn dứt bỏ cũng không được, nếu Sở Vô Trần bây giờ có thể mở mở mắt ra xem, hấn chắc có chết cũng vui mừng. Con hấn, đứa con lớn nhất mà hấn đối xử tệ bạc vẫn là như vậy hiểu thuận, vẫn là như vậy bảo vệ hấn, kính yêu hấn.

Sở Dịch Vân sau khi phát giận xong, tiến đến an vị ở bên giường bắt mạch cho Sở Vô Trần.

Sở Dịch Vân cặp chân mày đang nhíu chặt lại có chút nới lỏng, sau đó hấn thu tay lại.

Tô Thần không biết xảy ra chuyện gì, hay là độc mà lão gia trúng phải không thể cứu được đành phải buông tay?.

Thời gian trở nên đặc biệt khó chịu, tựa hồ không khí trong phòng tràn ngập hương vị khói thuốc súng..

” công tử?” Tô Thần bạo gan lên tiếng, Sở Dịch Vân ngẩng đầu, trên mặt lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt vốn có

” Tô Thần, người đi đem roi mây của ta năm đó lấy đến đây, thuận tiện sai người lấy dây thừng đến đây, còn có phân phó mọi người đều đi ngoài cửa đứng.”

Trên mặt đất Trạch nhi cũng không khóc nữa, hấn bắt đầu sợ.

31. Chương 31

hấn sợ phụ thân đánh hấn, càng sợ phụ thân thật sự cùng hấn sinh khí..

roi rất nhanh đã lấy đến đây, Tô Thần cũng bị đuổi ra phòng đứng ở ngoài cửa.

Trong phòng chỉ còn lại tổ tôn ba người, một người nằm, một người nằm úp sấp, một người cầm roi. Người cầm roi nói: " a không nghĩ nhiều lời, quần áo đều cởi."

Trạch nhi muốn nói không, chính là rốt cuộc không dám..

Cọ xát một hồi, Sở Dịch Vân cũng tốt tính mà chờ. Chính là cọ xát mãi, quần áo mới từ từ lui xuống. Sở Dịch Vân đưa ánh mắt dừng đôi hài Trạch nhi đang mang, Trạch nhi biết, hài cũng phải cởi..

" phụ thân" Trạch nhi nhỏ giọng kêu, thân mình đều phát run. Hắn dường như xin giúp đỡ cả Sở Vô Trần đang nằm trên giường, chính là có nan nỉ người ấy cũng không thể không hề trợ giúp. Trạch nhi ở trong lòng đang đánh cược, cược phụ thân sẽ không đành lòng dùng roi mây đánh hắn. Thế nhưng cổ tay bị cột tại chân ghế, phía bụng lót một cái gối mềm, vì sợ hắn chạy trốn nên cả thắt lưng cũng trói lại..

Trạch nhi vừa nhấc đầu có thể thấy Sở Vô Trần nằm ở trên giường, Sở Dịch Vân bước đi thông thả đến bên cạnh Trạch nhi với một chiếc roi mây to cỡ ngón tay cái, là thứ mà trước đây phụ thân đã từng dùng để đánh hắn, đau đến tận xương tủy. Chính là hiện tại, đặt ở trên cái mông trắng nõn của Trạch nhi có vẻ như vậy tàn nhẫn.

" Sở Tư Trạch, lá gan của ngươi quả thật lớn so với ta nghĩ. Ngươi đã gan làm, ta nghĩ cũng nên có gan gánh vác đi!" Sở Dịch Vân nói xong, huy động roi, không nặng vụt xuống làm do làn da trắng nõn của Trạch nhi hiện lên một đạo thũng gân. Trạch nhi không nghĩ muốn hô lên, nhưng thật sự là rất đau đớn..

Ngoài phòng, hạ nhân nghe được bên trong tiếng kêu, tóc gáy đều dựng lên. Thanh âm này trước đây đã từng nghe qua rất nhiều, nhưng đã là chuyện cách đây nhiều năm về trước, đại thiếu gia bị trách phạt tựa hồ cũng là như vậy kêu la. Chính là càng về sau càng không có thanh âm, miệng bị ngăn chặn, như thế nào kêu la?

Sở Dịch Vân mặc kệ Trạch nhi tiếng kêu thảm thiết, một chút một chút đánh, Trạch nhi đau, cái gì gọi là đao cắt hôm nay hắn là thật sự được ném thử rồi.

" phụ thân, phụ thân!" Trạch nhi đau cực kỳ, vết thương trên người hắn tưởng tượng chắc nó đang dần biến sắc cấp tốc, từ hồng thành đỏ thành tím rồi thành đen.

Sở Dịch Vân phát tiết lửa giận, Trạch nhi chịu đựng, cơ hồ đã không còn nghe được thanh âm xin tha thứ, hắn không có khí lực hô, không chỉ có mông, phía sau lưng đều bị đánh đến đây thương tích, lần lượt thay đổi chỗ..

Mồ hôi toàn thân bắt giạt tuôn ra như suối, sau đó chậm rãi rơi trên mặt đất tụ tập cùng nhau, bắt đầu chính là mồ hôi tụ lại với nhau, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào nó đã tích tụ thêm nước mắt, Trạch nhi cúi đầu vừa thấy hắn đã khóc đến mức làm cho vũng nước trước mặt mình thành một con sông nhỏ. Mỗi một roi trôi qua giống như đánh tan cả xương cốt của hắn.

Sở Dịch Vân cau mày, trên người của hắn cũng tất toàn là mồ hôi, như vậy trách đánh, hắn là lần đầu tiên cũng là lần làm hắn đau lòng nhất. Vì cái gì còn muốn tiếp tục, chính hắn cũng không biết . . .

” đủ rồi!”

Có người thân thủ bắt lấy chiếc roi đang nhắm vào người Trạch nhi vụt tới, vừa rồi cái người vẫn còn nằm trên giường kia đã đứng dậy hiện diện trước mặt hắn, lông mày nhíu lại, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Trạch nhi ngẩng đầu, đã sớm mất đi quyền lợi cùng phụ thân giải thích. Sở Vô Trần nhìn Sở Dịch Vân, tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa từng nhận thức quá người này, nhìn roi mây trong tay hắn, Sở Vô Trần đều cảm thấy bị co rút đau đớn, huống chi là cả người Trạch nhi cả người đều đầy thương tích?.

” Sở Dịch Vân, đây là con người, người đánh như vậy có phải hay không hơi quá đáng!” Sở Vô Trần nói xong liền hối hận. Năm đó chính hắn, cũng giống như Sở Dịch Vân lúc này nhưng càng thêm tàn nhẫn thập bội gấp trăm lần. Hắn bắt Vân nhi quỳ gối mảnh sứ vỡ, không cho ăn cơm đêm không được ngủ. nhiều ngày như vậy, hắn cùng Trạch nhi cùng một chỗ, hắn hiểu biết được nhiều thứ, Vân nhi đối với Trạch nhi vừa là từ phụ lại vừa là nghiêm phụ. Hắn yêu thương Trạch nhi, nhưng cũng quản giáo Trạch nhi, chính là cho tới bây giờ cũng không trách móc nặng nề. Hắn thật sự là không có tư cách nói Vân nhi..

32. Chương 32

ông nội . . . ” Trạch nhi hơi hơi ngẩng đầu, hắn chỉ là muốn trợ giúp phụ thân cùng ông nội có thể cởi bỏ khúc mắc, hắn chỉ là muốn . . . chỉ là muốn làm cho bọn họ có thể thành người một nhà cùng nhau chung sống..

” Trạch nhi!” Sở Vô Trần buông roi tay, chạy nhanh đem dây thừng trên người tôn tử cởi bỏ, cầm lấy chiếc mềm bên cạnh vây quanh trên người Trạch nhi..

” phụ thân . . . ” Trạch nhi không phải không nhìn thấy Sở Dịch Vân trong mắt đầy đau lòng. Sở Dịch Vân cũng không phải đầu gỗ, hắn nhìn đến Sở Vô Trần đối Trạch nhi như vậy thật là tốt, trong lòng rất cuộc vẫn là thoáng hiện một chút đau..

Đó là hắn thứ ôn nhu mà hắn không hề có cơ hội được ném thử..

Sở Dịch Vân rốt cuộc vẫn là Sở Dịch Vân, trong nháy mắt hoảng hốt, hắn rất nhanh liền lau đi nước mắt. Trạch nhi được sung ái, hắn cũng không phải mất hứng. Chính là, bọn họ cư nhiên liên hợp lại như vậy lừa gạt mình. Sở Vô Trần rốt cuộc có biết hay không, khi hắn biết được Sở Vô Trần vì tánh mạng của mình ngày đêm khổ sở, đau lòng, cùng bất lực..

Sở Vô Trần vì mình trong một đêm tóc đều bạc trắng, Sở Dịch Vân không phải tảng đá. Hắn vô cùng biết ơn, hơn nữa một người như ông ấy, tính cách ông ấy chung quy cũng rất ôn hòa, chính vì một lúc nông nổi, một phút tức giận mới có thể gây ra thương tổn cho người khác, hắn biết tâm ông ấy cũng giống như bị dao cắt..

” Ngài không có trúng độc, lại đem ta lừa thiếu chút nữa đã hôn mê, làm cho ta lo lắng, làm cho ta khổ sở, chẳng lẽ như vậy làm cho Ngài vui vẻ sao?” thời điểm Sở Dịch Vân nói xong lời này, Trạch nhi đã muốn quỳ gối bên cạnh hắn, ôm chân của hắn thỉnh tội..

” phụ thân, là Trạch nhi lỗi, không nên trách ông nội.”.

” đương nhiên là của người sai, người một mình rời nhà, bên ngoài hành tẩu mấy tháng cũng không hảo hảo tĩnh lại, cư nhiên ngay cả cha đều lừa? là ta trước kia đánh cho không đủ nặng, khi nào thì cho người tồn tại loại này tâm tư!”

Trạch nhi chỉ cảm thấy cả người đều đau, như mỗi một cái xương cốt trong người đều vỡ vụn. Hắn sắc mặt tái nhợt, nghe được Sở Dịch Vân trách cứ trừ bỏ lắc đầu chỉ có lắc đầu. nước mắt chảy dọc theo má tràn vào khóe miệng mang theo một chút vị mặn. Trạch nhi cảm thấy được vạn phần khổ sở, hắn thầm nghĩ làm cho cha cùng ông nội hòa hảo thôi a!

” là ta có lỗi với con, xin lỗi con . . . ”.

Ngay tại lúc Sở Dịch Vân chất vấn Trạch nhi, Sở Vô Trần một câu đánh vỡ bọn họ. Sở Dịch Vân ngẩng đầu, nhìn đến người phụ thân đầu tóc trắng xóa..

” trách ta năm đó xây dựng ảnh hưởng quá sâu, chỉ có thể khổ của người một mảnh hiểu tâm. Hiện giờ Trạch nhi đã lớn như vậy, cha không dám cam đoan về sau có thể hay không tái thương tổn lòng hiểu thảo của con, nhưng là coi như là tìm thêm một người yêu thương Trạch nhi đi! Ở lại đây, cho cha một lần cơ hội, được không?” Sở Dịch Vân bị chấn kinh rồi. Hắn vốn là muốn lần này trách đánh Trạch nhi, một là giận Trạch nhi tự chủ trương, rõ ràng không có trúng độc lại cố ý dọa唬. Hai là hắn nếu nghĩ muốn rời đi, biện pháp đơn giản nhất chính là làm cho Sở Vô Trần phát hỏa, lần này trách đánh Sở Vô Trần nhất định không vui. Nhiều năm như vậy, Sở Vô Trần đối Sở Dịch Vân phát hỏa câu đầu tiên hay nói chính là: ” người cút đi, cút đi càng xa càng tốt!”

Chính là, hắn không nghĩ tình thế lại đảo ngược lại Sở Vô Trần nguyện ý buông xuống tôn nghiêm để van cầu hắn. Người nam nhân vô tình năm đó nọ lại trở nên như thế, chẳng lẽ vì lớn tuổi mới có thể trở nên ôn nhu như thế sao?.

Sở Dịch Vân trong lòng có chút ần ần đau, trong ấn tượng cầu hắn. Sở Vô Trần là người không gì là không làm được, hắn sẽ không cúi đầu, lại càng không chịu thua.

Sở Dịch Vân không nói lời nào, hắn thực rối loạn. Lớn như vậy, hắn đối phụ thân yêu thương không thể ứng đối. Hắn thậm chí có điểm bất đắc dĩ cho mình không thể hưởng phúc. Trong phòng trong nháy mắt đặc biệt im lặng, thể cho nên giây phút Trạch nhi ngã xuống đất, Sở Dịch Vân tựa hồ nghe như tiếng núi sụp...

Trạch nhi toàn thân nơi nơi đều là vết roi, hắn phát sốt. Nằm trên giường mơ mơ màng màng loạn nói lầm bầm. Sở Dịch Vân bồi ở bên cạnh hắn, hắn thật không biết trách phạt sẽ làm Trạch nhi sốt thành như vậy!.

” đánh cho nặng như vậy, không sốt cao mới là lạ.”

Phụ tử cừu hận có thể kéo dài được bao lâu? Sở Dịch Vân hiểu thuận, bất luận kẻ nào cũng biết. Tựa như khi hắn biết được Sở Vô Trần trúng độc như nổi điên lên đánh Trạch nhi một cái tát, Sở Dịch Vân chỉ biết hắn không thể hận người phụ thân này. Ông rất lo lắng thân thể hắn, nhất là hiện tại còn phải chiều Trạch nhi đang sốt cao, Trạch nhi chỉ suốt cao vài ngày đã khiến cho Sở Vô Trần lo lắng sợ hãi. Vậy những ngày hắn trúng độc nằm ở trên giường, Sở Vô Trần chẳng phải là muốn điên lên sao?

Trạch nhi bị đánh, không phải vì bức bách Sở Vô Trần đứng lên, lại càng không là phát tiết lửa giận trên người nó. Hắn là trách cứ Trạch nhi cư nhiên dùng loại chuyện này nói giỡn, cho dù điểm xuất phát là tốt như thế nào? chẳng lẽ hắn nếu là thật sự quyết định phải đi, nó cũng có thể thật sự đối với ông nội mình hạ độc sao?

Sở Dịch Vân giúp Trạch nhi lau mồ hôi, vừa mới cùng Tô Thần giúp đỡ Trạch nhi uống thuốc, kia quả thực giống như là đánh giặc giống nhau kịch liệt. Trạch nhi ngủ đắc mơ mơ màng màng, nắm tay nhỏ nhắn cứ quơ loạn xạ. Tô Thần hiện tại hắn là ở trong phòng cho mắt gấu mèo của hắn bôi thuốc a!

Bánh nhân đậu nhìn Tô Thần nam nhân anh tuấn đẹp trai ngồi ngồi lại đứng trước gương với biểu tình bất đắc dĩ sẫm soi đôi mắt tím của mình, vui vẻ ôm cà rốt ngồi một bên xem náo nhiệt. Thẳng đến khi Tô Thần xoay người mới phát hiện có một con vật nhỏ nhắn đang nhìn mình chăm mình, nhất thời mồ hôi đầy mặt..

Bất quá chuyện này cũng trở thành một bước đệm đối với họ, lúc này Trạch nhi phòng ở cũng chính là phòng năm đó Sở Dịch Vân ở. Tổ tôn tam đại đều tụ tập.

” ta biết ngài không có việc gì, về sau không cần dùng phương thức như thế làm ta sợ, ta sẽ đáp ứng ở lại.”

Phụ tử đã lâu đều không có nói chuyện, Sở Dịch Vân ở trước mặt Sở Vô Trần vẫn dĩ vãng giống nhau biết vâng lời, sẽ không phản kháng cũng sẽ không mâu thuẫn. Nhưng trong tình cảnh như thế, làm cho Sở Vô Trần người này giấc mơ nhiều năm trở thành sự thật. Con hắn quả thực không để cho hắn tuyệt vọng.

Sở Vô Trần gật đầu, chỉ có đôi tay run rẩy bán đứng chủ nhân nó có bao nhiêu kích động cùng vui sướng..

” Trạch nhi đứa nhỏ này, còn cho tới bây giờ không bị đánh thành như vậy.” Sở Dịch Vân thuận miệng nói xong, Sở Vô Trần lại nghĩ tới Sở Dịch Vân mới trước đây thân thể nho nhỏ bị đánh đến thương tích đầy mình, rõ ràng sợ muốn chết, lại cố tình không nói ra miệng.

Khi đó, hắn cũng là tuổi trẻ khí thịnh, chỉ nghĩ đứa con cùng hắn dỗi, cho đến cuối cùng đem đứa con đánh đến mức hắn một chút cũng không dám lại gần mình, hắn mới biết được đó là cỡ nào đáng quý..

Đứa nhỏ rõ ràng sợ, hắn lại vô tình chặt đứt niềm hy vọng của nó.

” Trạch nhi . . . ở nhà nghe lời không?” không biết như thế nào nói chuyện, chính là hấn muốn ở cùng đứa con chia xẻ một chút thời khắc ấm áp này.

Sở Dịch Vân giúp Trạch nhi đổi cái khăn lạnh khác, cùng Sở Vô Trần nói sơ qua về những chuyện của Trạch nhi trước đây, bướng bỉnh có, đáng yêu có, nhân tính có, cũng có lúc rất trưởng thành . . .

” Trạch nhi trước đây đặc biệt bướng bỉnh, nhưng là nó chỉ sợ con sinh khí.” Sở Dịch Vân nói xong bất đắc dĩ lắc đầu, nở nụ cười một chút.

” chỉ sợ người sinh khí? ha ha, đứa nhỏ này sợ hãi người sinh khí?”

” ần.”

” vì người giáo huấn nên nó sợ.”

” không có, có đôi khi đánh cũng chỉ muốn làm cho nó nhớ kỹ giáo huấn.”

” chính là . . . ”

” trước đây mỗi lần thấy con ho ra máu, sau đó nó rất sợ. Đại khái là sợ con thật sự bị nó làm tức chết, nó liền không chỗ nương tựa đi!” Sở Dịch Vân nói xong, thon dài ngón tay lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Trạch nhi. Tựa hồ nhìn thấy hình ảnh đứa nhỏ trước kia hay đứng trước mặt mình khóc đến lê hoa đái vũ, hấn cũng như thế nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt rồi ôm nó vào lòng..

Sở Vô Trần tâm tình vô cùng trầm trọng, hấn thật sự cảm thấy vô cùng có lỗi với đứa con lớn này. Nghĩ đến Trạch nhi trước đây cùng Vân nhi sống nương tựa lẫn nhau, còn phải luôn lo lắng sợ hãi mà sống, hấn liền phi thường đau lòng.

” đều là chuyện đã qua, đừng suy nghĩ nữa.”

Sở Dịch Vân nói như vậy, chính là hấn thật sự không hề để ý. Vô luận như thế nào, hấn cũng không phải thích lấy chuyện cũ ra để uy hiếp người.

Sở Vô Trần nghe xong lời này, tuy rằng ở mặt ngoài không nói gì. Chính là trong lòng vẫn là khó chịu, chính mình thua thiệt Vân nhi không phải chỉ một chút là có thể bù đắp được.

33. Chương 33

Trạch nhi không biết tại sao khi thấy phụ thân ngồi cạnh trông chừng mình, điều này đối với phụ tử họ cảm thấy có chút xấu hổ.

Chỉ biết là hân khi...tĩnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là Sở Dịch Vân hé ra khuôn mặt dễ nhìn, mày thì gắt gao nhíu lại.

” phụ thân mới vừa mở miệng, chỉ cảm thấy yết hầu dường như là có thiết nhiều mũi đao đâm vào, Sở Dịch Vân thấy thanh âm của nó, cũng biết nó sau khi hạ sốt nhất định sẽ nghĩ muốn uống nước, bưng lên tách nước ấm đã sớm được chuẩn bị tốt, chậm rãi uy cho Trạch nhi uống.

” phụ thân ——” Trạch nhi uống nước xong, Sở Dịch Vân cái gì cũng chưa nói, chính là cúi người đem một khối bông nhỏ ở trên mặt đất đặt đến bên người Trạch nhi.

” tiểu sủng vật của mình, mặc kệ sao?”

Bánh nhân đậu rất cục có cục thể lú lo một chút bên cạnh tiểu chủ nhân hay gặp nhiều tan nạn của mình. Vì lâu ngày không được ở bên người Trạch nhi, bánh nhân đậu liền rời khỏi tay Sở Dịch Vân chạy đến bên Trạch nhi, dùng thân mình mềm mại cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của Trạch nhi. Sau đó hai mắt mở to nhìn so với hai con mắt Trạch nhi còn lớn hơn..

Trạch nhi thân thủ sờ sờ mông bánh nhân đậu nói: ” phụ thân, người cho bánh nhân đậu ăn cái gì vậy? như thế nào lại béo như vậy a?”

Bánh nhân đậu vừa nghe lời này, cái lỗ tai vừa mới mềm mại sụp xuống lập tức dựng lên, sau đó dùng đại mông hướng về mặt Trạch nhi, tiếp tục thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp của Sở Dịch Vân..

” thì vẫn ăn những thứ bình thường kia thôi, nhưng mà vừa mới tĩnh lại cũng không cùng cha nói cái gì sao?” Sở Dịch Vân ngồi ở bên giường, vừa rồi hân đã bắt mạch cho Trạch nhi, Trạch nhi đã không có việc gì. Nhưng là làm cha cũng nên giáo huấn đứa nhỏ một chút về lần tự ý làm chủ này.

Bàn tay to đặt ở nơi bộ vị “nguy hiểm”, nhẹ nhàng đích vỗ. Trạch nhi phía sau tất cả đều vết roi, cho dù đã được dùng thuốc mỡ tốt nhất đã muốn giảm bớt sưng, nhưng vẫn là rất đau.

Lúc này lại khổ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở cầu xin tha thứ: ” phụ thân, Trạch nhi sai lầm rồi, Trạch nhi không nên lấy thân thể ông nội ra nói giỡn.”

” kia nếu biết sai lầm rồi, Trạch nhi nói cha nên như thế nào phạt người?” Sở Dịch Vân mỉm cười vỗ vỗ tiểu mông đứa con, đứa bé này rõ ràng đã bị mình làm sợ tới mức phát run..

Trạch nhi vừa nghe lời này, trong lòng về điểm này một chút hy vọng liền không có. Khuôn mặt trở nên vô

cùng đáng thương, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng bắt đầu mang theo một chút nức nở...

” Trạch nhi, Trạch nhi . . . tùy phụ thân đánh.”

Sở Dịch Vân biết Trạch nhi không dám cùng mình làm bộ làm tịch, này thỉnh phạt cũng là thiệt tình. Con hần hần biết. Chính là Sở Dịch Vân lúc này thăm nghĩ phải cho nó chặt chẽ nhớ kỹ giáo huấn, cũng không nói chỉ vỗ nhẹ mông Trạch nhi, cách một lớp chăn, Trạch nhi bắt đầu phát run, sau dần dần thân thể đều cứng ngắc. Sau đó nữa, Sở Dịch Vân thấy Trạch nhi đã đem đầu vùi vào trong chăn, đã muốn nhỏ giọng khóc lên.

Sở Dịch Vân biết đứa con đây là sợ, nhìn nó khóc như thế vẫn thấy đau lòng.

” lần này không phạt thật năng người sẽ không nhớ!” Sở Dịch Vân nói xong gõ đầu Trạch nhi một chút còn không cần thận dọa tới bánh nhân đậu đang ngủ bên cạnh..

” ô ô . . . phụ thân. Trạch nhi không dám cầu xin tha thứ, chỉ cầu cha có thể khoan hồng vài ngày sau hãy đánh Trạch nhi được không, Trạch nhi thật sự là rất đau.”

Sở Dịch Vân lúc này là không có tâm tình chọc nó nữa, trong ngày thường bị đánh cũng không khóc thành như vậy a! chẳng lẽ thật sự bị chính mình đánh sợ, nghĩ đến giống như chính hần sợ Sở Vô Trần trước đây, Sở Dịch Vân đau lòng..

” sợ?”

Sở Dịch Vân sờ sờ đầu Trạch nhi, đứa bé này là là bảo bối quý giá nhất của đời hần, hần như thế nào có thể nhẫn tâm không có việc gì liền đánh hần đâu?

” ân.” Trạch nhi ngẩng đầu, Sở Dịch Vân giúp nó lau đi khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nhếch nhác như tiểu miêu..

” cha không đánh, đừng sợ.” Sở Dịch Vân ôn nhu: ” nếu không phải nhờ Trạch nhi, cha thật sự sẽ rời đi ông nội của người. Là cha làm cho người lo lắng, mục đích của người phi thường tốt chính là phương pháp rất đáng ăn đòn!”.

Vừa mới nghe khen nhưng cuối cùng vẫn là biến thành phê bình, đáng thương tiểu Trạch nhi tránh ở chỗ dùng cặp mắt tròn to nhìn Sở Dịch Vân, quên đi, ai bảo mình làm sai!

” lần sau không được viện dẫn lễ này nữa!” Sở Dịch Vân nói xong cầm lấy bánh trung thu bên cạnh uy đến bên miệng tiểu Trạch nhi nói: ” hôm nay là Trung thu, ăn miếng bánh trung thu đi! cũng coi như đưa cho mọi người lời chúc phúc!”

” ân ~ chúc mọi người trung thu khoái hoạt ~~~~” Trạch nhi ghé vào trên giường cười tủm tỉm vừa ăn bánh trung thu nhìn một đồng người đang chăm chăm nhìn mông Trạch nhi! (đoạn này Trạch nhi ý nói đến tác giả và đọc giả á ~~~~)

” tuy rằng các người tính kế để đánh mông tôi thật ~ nhưng là ta đại nhân đại lượng ~ tha thứ các người! còn không mau . . . ô ô . . .” đã muốn bị Sở mã cha dùng bánh trung thu ngăn chặn miệng..

” cảm ơn mọi người đối bệnh khí mười năm nhiệt tình yêu thương ~ hiện tại tôi tuyên bố! này văn đến vậy chấm dứt ~

lúc này, Hiếu Gia cùng toàn thể nhân vật của bệnh khí mười năm chúc mọi người chúc mọi người luôn vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-khi-muoi-nam>